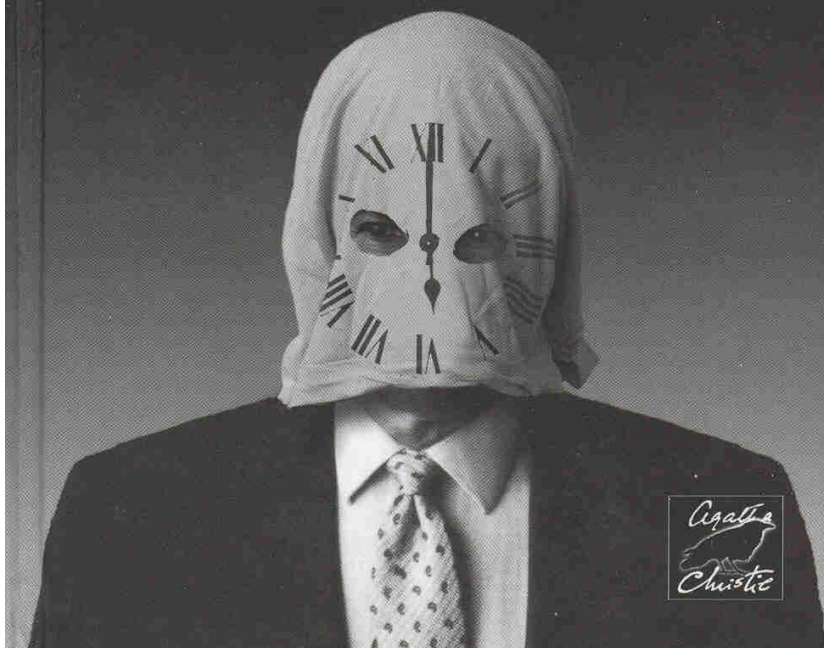


AGATHA CHRISTIE

ZÁHADA SEDMI CIFERNÍKŮ

KNIŽNÍ KLUB



AGATHA CHRISTIE

Záhada Sedmi Ciferníků

KNIŽNÍ KLUB

AGATHA CHRISTIE

Záhada

Sedmi

Ciferníků

Přeložil Jan Klíma

THE SEVEN DIALS MYSTERY

Copyright © Agatha Christie Mallowan, 1929

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2003

Translation © Jan Klíma, 1995

ISBN 80-242-0973-X

PRVNÍ KAPITOLA

O včasném vstávání

Přívětivý mládenec jménem Jimmy Thesiger sbíhal po širokém schodišti v Chimneys a měl tak naspěch, že bral schody po dvou. Letěl tak bezhlavě, že se dole v hale srazil s Tredwellem, majestátním komorníkem, který tudy právě procházel s čerstvou várkou horké kávy. Jen díky Tredwellově obdivuhodné duchapřítomnosti a vynikající hbitosti nedošlo k žádné katastrofě.

„Promiňte,“ omlouval se Jimmy. „Mimochodem, Tredwelle, jsem poslední?“

„Nikoliv, pane,“ řekl Tredwell. „Pan Wade se ještě neobjevil.“

„Fajn,“ řekl Jimmy a vešel do pokoje, kde se podávala snídaně.

V místnosti byla pouze hostitelka a z jejího vyčítavého pohledu byl Jimmy celý nesvůj. Podobný pocit míval pokaždé, když zavadil pohledem o oko mrtvé tresky vystavené na pultě rybárny. A přitom, pro všechno na světě, proč se na něj ta ženská tak dívá? Jen proto, že tady, na venkově, nepřišel dolů přesně v půl desáté! Je sice fakt, že je čtvrt na dvanáct, což poněkud překračuje dovolenou toleranci, ale stejně —

„Obávám se, že jsem se trochu zpozdlil, lady Cooteová.“

„Ale to nevadí,“ řekla lady Cooteová melancholicky.

Ve skutečnosti ji ovšem lidé, kteří přicházeli pozdě k snídani, opravdu rozčilovali. Prvních deset let po svatbě se sir Oswald Coote (tehdy ještě jenom pan) mohl vzteknout, když byla snídaně třeba jen o půl minuty později než v osm hodin. Takže lady Cooteová se naučila považovat nedochvilnost za obzvláště neodpustitelný smrtelný hřích. A zvyk je železná košile. Kromě toho byla lady Cooteová svědomitá žena a nemohla si odpustit otázku, co dobrého mohou tihle mladí lidé vykonat pro lidstvo, když nedokáží včas vstát. Jak sir Oswald Coote tak často říkával reportérům a dalším lidem: „Za úspěch vděčím výhradně svému zvyku brzy vstávat, střídme životosprávu a pevnému dennímu režimu.“

Lady Cooteová byla vysoká pohledná žena poněkud tragického vzezření. Měla velké, truchlivé oči a hluboký hlas. Pro malíře hledajícího modelku pro „Ráchel oplakávající děti“ by lady Cooteová byla pravým požehnáním. Také by se dobře vyjímal v melodramatu, například v roli ukřivdění choti nějakého padoucha, která se prodírá vánicí.

Při pohledu na ni by člověk řekl, že v sobě skrývá jakýsi strašlivý zármutek — ve skutečnosti v životě žádné problémy neměla, leda jen ty, spojené se zářivým vzestupem sira Oswalda Cootea k blahobytu. Jako mladé děvče byla docela rozpustilé stvoření, které hluboce milovalo Oswalda Cootea, ambiciózního mladého muže z obchodu s jízdními koly hned vedle železářství jejího otce. Byli spolu velice šťastni, nejprve ve dvoupokojovém bytě, potom v malém domku, pak ve větším, a pak se jejich domy stále zvětšovaly, i když se vždycky nacházely v rozumné vzdálenosti od „továrny“. Až nedávno dosáhl sir Oswald Coote takového postavení, že on a „továrna“ už na sobě nebyli závislí, a on si mohl s potěšením pronajmout to největší a nejoslavnější sídlo, které bylo v celé Anglii k mání. Chimneys bylo místo plné historie, a když si ho sir Oswald Coote pronajal na dva roky od markýze z Caterhamu, měl pocit, že dosáhl vrcholu své kariéry.

Lady Cooteová kvůli tomu tak šťastná nebyla. Trpěla osamělostí. V prvních letech manželství byly její hlavní zábavou rozpravy se služebnou — a i pak, když se služebnictvo rozrůstalo, byla konverzace s ním jejím hlavním rozptýlením. Až teď, se zástupem pokojských, majordomem, vypadajícím jako arcibiskup, několika impozantními komorníky, hejnem pomocnic v kuchyni, děsným francouzským šéfkuchařem a hospodyní, která byla širší než delší a která při každém kroku střídavě vrzala a šustila, tedy teď byla lady Cooteová tak osamělá, jako by byla na opuštěném ostrově.

Momentálně si zhluboka vzdychla a vydala se otevřenými dveřmi na zahradu — k velké úlevě Jimmyho Thesigera, který si na základě toho nabral další porci ledvinek na slanině.

Lady Cooteová chvíli nešťastně stála na terase. Pak si dodala odvalu, aby si promluvila s MacDonaldem, vrchním zahradníkem, který právě přehlížel panství, na němž byl neomezeným vládcem. Ze všech vrchních zahradníků byl MacDonald ten nejvrchnější a nejpa-

novačnejší. Věděl, že jeho posláním je vládnout. A také vládl — jako despota.

Lady Cooteová se k němu nervózně přiblížila.

„Dobré ráno, MacDonald.“

„Dobrý ráno, milostpaní.“

Mluvil, jak se na vrchního zahradníka slušelo, zachmuřeně a důstojně — jako císař na pohřbu.

„Napadlo mě — jestli bychom nemohli dneska večer dostat pár hroznů jako moučník.“

„Ještě nejsou zralý,“ řekl MacDonald.

Řekl to zdvořile, ale důrazně.

„Aha!“ špitla lady Cooteová.

Znovu si dodala odvalu.

„Ale včera jsem byla v posledním skleníku a to víno jsem ochutnala — připadalo mi výborné.“

MacDonald se na ni zadíval, až se začervenala. Měla pocit, že byla neodpuštělně dovolená. Zesnulá markýza z Caterhamu by se jistě nedopustila takového společenského faux pas, aby vešla do svých skleníků a vzala si hrozen vína.

„Kdybyste byla přikázala, milostpaní, nechal bych vám hrozen uříznout a přinést,“ napomenul ji přísně MacDonald.

„Ano, děkuji,“ řekla lady Cooteová. „Jistě, příště to tak uděláme.“

„Ale ještě nejsou dost zralý, abysme je mohli sklízet.“

„Ne,“ zamumlala lady Cooteová. „Asi ne. Radši ještě počkáme.“

MacDonald důstojně mlčel. Lady Cooteová se nicméně odvážila ještě jednou.

„Chtěla jsem si s vámi také promluvit ohledně toho trávníku na konci růžové zahrady. Napadlo mě, že bychom ho mohli použít pro hraní bowls.“

A proč taky ne? říkala si lady Cooteová v duchu. Vyznala se přece v historii Anglie a věděla, že i sir Francis Drake a jeho vznešená společnost hráli bowls ve chvíli, kdy byla zpozorována španělská armáda! Jde tedy nepochybně o důstojnou zábavu, proti níž nemůže MacDonald nic namítat! Ale to nepočítala se základní charakterovou

vlastností správného vrchního zahradníka: oponovat libovolnému a každému návrhu, který je mu předložen.

„Copak vo to, využit by se tak dal,“ řekl Mac Donald nezávazně.

Řekl to, jako by váhavě souhlasil, ale pravým cílem poznámky bylo vlákat lady Cooteovou do pastí.

„Kdyby se trochu vyplel a – mhm – ostříhal – mhm – a tak,“ řekla nadějně.

„Jóó,“ protahoval MacDonald. „To by šlo. Ale to bych musel vodvolat Williamse z krajního záhonu dole.“

„Aha!“ vyhrkla lady Cooteová nechápavě. Výraz „krajní záhon“ jí absolutně nic neříkal, ale chápala, že pro MacDonalda to je nepřekonatelná překážka.

„A to by byla škoda“, dodal MacDonald.

„Aha. Jistě,“ řekla lady Cooteová. „To by byla.“ Sama se podivila, proč tak ochotně přitakala.

MacDonald se na ni vyzývavě zadíval.

„Ovšem,“ prohlásil, „kdyby mi to milostpani rozkázala —“

Nedořekl, ale skrytá hrozba v jeho hlase zcela stačila. Lady Cooteová to vzdala bez dalšího boje.

„Nene,“ řekla. „Rozumím, co chcete říci. Ne — ať radši Williams pracuje dál na spodním záhonu.“

„Já si taky myslím,“ prohlásil MacDonald.

„Ano,“ řekla lady Cooteová. „Ano, máte pravdu.“

„Věděl sem, že se domluvíme, milostpani,“ pravil MacDonald.

„Samozřejmě,“ zašeptala lady Cooteová.

MacDonald nadzdvihl klobouk a odešel.

Lady Cooteová si nešťastně povzdychla a dívala se, jak zahradník odchází. Jimmy Thesiger, nacpaný ledvinkami na slanině, se vynořil na terase, stoupl si vedle ní a povzdychl si ze zcela jiných důvodů.

„Nádherné ráno, co?“ poznamenal.

„Myslíte?“ řekla lady Cooteová roztržitě. „Asi ano, ani jsem si ještě nestačila všimnout.“

„Kde jsou všichni? Na lodičkách na jezeře?“

„Nejspíš. Chci říct, nedivila bych se, kdyby tam byli.“

Lady Cooteová se otočila a vrátila se do jídelny. Tredwell právě kontroloval konvici s kávou.

„Panebože,“ řekla lady Cooteová, „Ten pan — pan —“

„Wade, milostpaní?“

„Ano. Pan Wade ještě pořád není po snídani?“

„Ne, milostpaní.“

„Už je strašně pozdě.“

„Ano, milostpaní.“

„Panebože! Ale někdy, doufám, přece jen přijde, ne?“

„Zcela jistě, milostpaní. Včera ráno se dostavil v půl dvanácté.“

Lady Cooteová pohlédla na hodiny. Bylo za deset minut dvanáct. Zaplavila ji vlna sympatií k Tredwellovi.

„Je to pro vás hrozně obtížné, vidíte, Tredwelle! Když musíte nádoby od snídaně uklízet tak pozdě a v jednu už zase servírovat oběd.“

„Už jsem si na životní styl mladých pánů zvykl, milostpaní.“

Řekl to důstojně, ale výčitku nebylo možno přeslechnout. Takhle nějak mohl biskup dát na srozuměnou Turkovi nebo nevěřícímu, že se nevědomky prohřešili.

Lady Cooteová se toho rána už podruhé začervenala. Naštěstí se v té chvíli otevřely dveře a vážně vypadající, brýlatý mladík trčil dovnitř hlavu.

„Á, tady jste,“ řekl lady Cooteové. „Sir Oswald by s vámi rád mluvil.“

„Zajdu za ním hned teď, pane Batemane!“

Lady Cooteová spěšně odešla.

Rupert Bateman, tajemník sira Oswald, prošel jídelnou na terasu, kde pořád ještě spokojeně postával Jimmy Thesiger.

„Zdravíčko, Opíčáku!“ řekl Jimmy. „Vypadá to, že se budu muset jít bavit s těma pitomýma holkama. Jdeš taky?“

Bateman zavrtěl hlavou, prošel přes terasu ke dveřím do knihovny a zmizel uvnitř. Jimmy se za jeho zády přátelsky usmíval. Chodil s Batemanem do stejné školy, kde Bateman — vážný chlapec — dostal z neznámých důvodů přezdívku „Opíčák“.

Opičák, říkal si Jimmy v duchu, je stále stejný osel, jako byl tenkrát. Jako by vyznával krédo: „Život je tu proto, abychom ho brali vážně“.

Jimmy zívá a loudal se k jezeru. Všechny tři dívky tam byly. Připadalo mu, že na nich není nic zvláštního, i ostříhané byly stejně — dvě měly tmavé mikádo, třetí byla blond. Ta, co se hihňala nejvíc, se (podle Jimmyho názoru) jmenovala Helena, další byla Nancy a třetí z nějakého důvodu říkali Cukrle. S děvčaty tam byli i jeho dva přátelé, Bill Eversleigh a Ronny Devereux, které čistě pro ozdobu zaměstnávalo ministerstvo zahraničí.

„Ahoj!“ zavolala Nancy (eventuálně Helena) a ostatním hlásila: „Jde sem Jimmy. Kde je ten — jak se jmenuje?“

„Nechceš, doufám, naznačit“ řekl Bill Eversleigh, „že Gerry Wade ještě nevstal? S tím jeho vstáváním by se už něco mělo udělat!“

„Jestli to takhle půjde dál,“ řekl Ronny Devereux, „tak jednoho dne prošvihne snídani úplně a vykulí se z postele rovnou k obědu nebo k odpolednímu čaji.“

„Je to ostuda,“ řeklo děvče zvané Cukrle, „protože lady Cooteová je z toho hrozně rozčilená. Čím dál víc mi připomíná slepici, která by ráda snesla vajíčko, a nemůže. Takhle to dál nejde.“

„Vytáhneme ho z postele!“ navrhl Bill. „Pojď, Jimmy, jdeme na to!“

„Chtělo by to něco delikátnějšího!“ řekla dívka zvaná Cukrle. Slovo „delikátní“ si tak trochu zamilovala a užívala je při každé příležitosti.

„Neumím být delikátní,“ prohlásil Jimmy. „Nejsem ten typ.“

„Co abychom si to rozmysleli a zítra mu něco provedli,“ navrhl neurčitě Ronny. „Jako třeba že ho vzbudíme v sedm hodin. Uděláme v celém domě takový bengál, až Tredwell ztratí ty své falešné vousy a upustí konvici s čajem, lady Cooteová dostane hysterický záchvat a omdlí Billovi v náručí. Sir Oswald řekne: ‚Ha!‘ a ocel stoupne na burze o bod a pět osmin... A Opičáka to vyvede z míry natolik, že hodí na zem brýle a šlápne si na ně.“

„To neznáš Gerryho,“ oponoval Jimmy. „Řekl bych, že by ho *mohla* probudit pouze spousta studené vody účelně použité. A i tak by se asi jen převálil na druhý bok a znovu usnul.“

„Ne! Musíme vymyslet něco delikátnějšího, než je studená voda,“ řekla Cukrle.

„Dobře, ale co?“ namíchl se Ronny. Na což nikdo nedovedl odpovědět.

„Měli bychom přece být schopni něco vymyslet,“ soudil Bill. „Komu z nás to myslí?“

„Opičákovi!“ prohlásil Jimmy. „Tamhle jde a jako obvykle někam spěchá. Když bylo třeba něco vymyslet, vždycky jsme chodili za ním. Tohle neštěstí ho pronásleduje už odmala. Předhodme náš problém Opičákovi!“

Rupert Bateman trpělivě vyslechl poněkud nekoherentní žádost. Přistoupil k ní jako člověk, kterého zastavili v běhu: bez dlouhého přemýšlení vyhrkl odpověď a běžel dál.

„Potřebuje budík!“ řekl okamžitě. „Já ho mám taky, protože se bojím, že zaspím. Když člověku jen tak tiše přinesou čaj, někdy ho to nevbudí.“

A byl pryč.

„Budík?“ Ronny zavrtěl hlavou. *Jeden* budík? Vzbudit Gerryho Wadea by chtělo alespoň *tucet* budíků!“

„A proč ne?“ řekl Bill Eversleigh vážně. „Už to mám. Zajedeme do Markét Basing a každý z nás tam koupí jeden budík!“

Následoval smích a diskuse. Bill a Ronny odešli pro auta. Jimmy byl pověřen, aby prozkoumal situaci v jídelně. Vzápětí se vrátil.

„Zrovna tam je,“ hlásil. „Snaží se dohnat ztracený čas a požívá topinky s marmeládou. Jak mu zabráníme, aby nechtěl jet s námi?“

Usoudili, že musí do hry zasvětit lady Cooteovou, která ho zdrží. Tento úkol připadl Jimmymu, Nancy a Heleně. Lady Cooteová byla udivená, ale vstřícná.

„Kanadský žertík? Ale budete opatrní, milánkové, ano? Chci říct, doufám, že to neodnese nábytek, nebo něco nezničíte, kdybyste ho polévali vodou. Příští týden máme předat dům zpátky. Nerada bych, aby lord Caterham...“

Bill Eversleigh, který se právě vrátil z garáže, ji rychle ujistil:

„To je v pořádku, lady Cooteová. Palička Brentová — dcera lorda Caterhama — je moje dobrá přítelkyně. Garantuju vám, že schválí všechno, co uděláme — absolutně všechno. Můžete mi to věřit. A kromě toho, žádnou škodu nezpůsobíme. Bude to naprosto komorní záležitosti

„Delikátní,“ doplnilo děvče zvané Cukrle.

Když se Gerald Wade vynořil z jídelny na terasu, lady Cooteová mu šla smutně naproti. Jestliže Jimmy Thesiger byl blondák s přívětivým, nevinným výrazem, pak o Gerald Wadeovi bylo možno říct, že je ještě víc blond a vypadá ještě nevinněji. Výraz jeho obličeje však jako by popíral schopnost myšlení — a v porovnání s ním vypadal Jimmy Thesiger jako inteligent.

„Dobré jitro, lady Cooteová,“ pozdravil Gerald Wade. „Kde jsou všichni?“

„Odjeli do Markét Basing,“ řekla lady Cooteová.

„Co tam dělají?“

„Jeli tam kvůli nějakému žertu,“ pravila lady Cooteová svým hlubokým, melancholickým hlasem.

„Není to divné, žertovat hned tak brzy po ránu?“ podivil se pan Wade.

„Není zrovna tak brzy po ránu,“ prohlásila lady Cooteová významně.

„Mám pocit, že jsem se dneska trošku zpozdil,“ poznamenal s dojemnou upřímností Gerald Wade. „Je to zvláštní, ale ať jsem kdekoliv, vždycky přijdu k snídani poslední.“

„Skutečně zvláštní,“ řekla lady Cooteová.

„Nemám ponětí, čím to je,“ meditoval Gerald Wade.

„Proč prostě nezkusíte dřív vstát?“ navrhla lady Cooteová.

„Cože?!“ podivil se Gerald Wade. Jednoduchost tohoto řešení ho zcela ohromila.

Lady Cooteová pokračovala se vši vážností.

„Mnohokrát jsem slyšela, jak sir Oswald říká, že nic tak neprospěje mladému muži, který se chce ve světě prosadit, jako přísné dodržování denního režimu.“

„To já samozřejmě vím,“ řekl Gerald Wade. „A když jsem v Londýně, tak to musím tak dělat. Chci říct, v jedenáct hodin už musím sedět na starém dobrém ministerstvu zahraničí. Nesmíte si myslet, že jsem nějaký flákač, lady Cooteová... Poslyšte, to jsou ale krásné květiny, tamhle na tom spodním záhonu. Nemůžu si vzpomenout, jak se jmenují, ale máme je doma taky — ty fialové, jak se jim jenom říká... Moje sestra totiž strašně ráda zahradničí.“

Lady Cooteová okamžitě změnila téma: křivdy na ní spáchané měla ještě v živé paměti.

„Jaké tam máte zahradníky?“

„Máme jenom jednoho. Podle mě je to takový starý trouba. Moc toho neví, ale udělá, co se mu řekne. A to je velká přednost, nemyslíte?“

Lady Cooteová si to myslela a vyjádřila souhlas tak procítěně, že by jí to záviděla každá charakterní herečka. Následovala rozprava o zločinných skutcích zahradníků.

V téže době úspěšně probíhala expedice do Market Basing. Výprava pronikla na tržiště, kde šokovala majitele hodinářství náhlou vlnou poptávek po budících.

„Škoda že tu s námi není Palička,“ zamumlal Bill. „Znáš ji přece, Jimmy, ne? Určitě by se ti líbila. Je to úžasná holka — ta nezkazí žádnou legraci — a přitom by ses divil, jak je chytrá... Ty ji znáš, Ronny?“

Ronny zavrtěl hlavou.

„Ty neznáš Paličku? S kým se, prosím tě, stýkáš? Je to prostě jednička!“

„Mohl bys být trochu delikátnější!“ napomenula ho Cukrle. „Přestaň tady vykládat o svých přítelkyních a dělej něco.“

Pan Murgatroyd, vlastník Murgatroydova hodinářství, se velmi louchavě rozhovořil:

„Jestli vám mohu radit, slečno, tak nekupujte ten za sedm šilinků a jedenáct pencí. Ne že by to nebyl dobrý budík — nechci ho pomlouvat, to ne, ale rozhodně vám radím, kupte si raději tenhle za deset šilinků a šest pencí. Jde o spolehlivost, chápete? Nechtěl bych, abyste pak přišla a řekla mi —“

Všichni pochopili, že pana Murgatroyda je třeba vypnout jako radiopřijímač.

„Nechceme žádný spolehlivý budík!“ prohlásila Nancy.

„Stačí, když půjde jenom jeden den,“ upřesnila Helena.

„Nepotřebujeme žádný delikátní model,“ prohlásila Cukrle.
„Chceme jenom, aby hodně nahlas zvonil.“

„Chceme —“ začal Bill, ale nedokončil větu, protože Jimmy, který byl technicky založený, konečně pronikl do tajů budíkového mechanismu, takže dalších pět minut se obchod otrásal zvoněním celé řady budíků.

Nakonec si vybrali šest vynikajících exemplářů.

„Víte co? Koupím jeden i pro Opičáka!“ ozval se Ronny ušlechtilě. „Byl to jeho nápad a byla by to hanba, kdybychom ho z toho vynechali. Ať tam má taky svého reprezentanta.“

„To je pravda,“ souhlasil Bill. „A já zase koupím jeden pro lady Cooteovou. Čím jich bude víc, tím to bude lepší. Kromě toho pro nás udělala kus tvrdé práce. Nejspíš teď zrovna konverzuje s tím dobrákem Gerrym.“

Skutečně, přesně v téhle chvíli mu lady Cooteová podrobně líčila dlouhý příběh o MacDonaldovi a oceněné broskvi a už dlouho se tak dobře nebavila.

Budíky byly zaplacený a zabalený. Pan Murgatroyd s poněkud nechápavým výrazem sledoval odjíždějící auta. Ti dnešní mladí lidé z horních vrstev jsou opravdu neobyčejně duchaplní, přemítal, hrozně duchaplní, ale není to jednoduché pochopit, o co jim jde. S úlevou se otočil k vikářově choti, která chtěla nový typ čajové konvice, co při nalévání nekapá na ubrus.

DRUHÁ KAPITOLA

O budících

„Teď ale — kam je dáme?“ nadhodil Bill.

Večeře skončila. Lady Cooteová byla znovu vyzvána ke spolupráci, avšak neočekávaně ji zachránil manžel, který navrhl partii bridže. Slovo „navrhl“ není ovšem výstižné. Sir Oswald, jak se patří na „kapitána našeho průmyslu“, pouze vyjevil, na co má právě chuť, a jeho okolí si pospíšilo, aby se přizpůsobilo přání velkého muže.

Rupert Bateman a sir Oswald hráli spolu proti lady Cooteové a Geraldůvi Wadeovi, což bylo šťastné rozvržení sil. Sir Oswald hrál bridž velice dobře — jako ostatně dělal všechno, do čeho se pustil. Potrpěl si proto na to, aby měl partnera, který tomu odpovídá — a Bateman byl stejně výkonný hráč, jako byl tajemník. Oba dva se omezovali výhradně na licitaci, takže z jejich úst vycházela jen kratičká vyštěknutí jako „dva bez trumfů“, „kontra“, „tři piky“. Naproti tomu lady Cooteová a Gerald Wade se spolu přátelsky vybavovali. Po skončení každého rozdání mladý muž nikdy neopomněl obdivně poznamenat: „Partnerko, tohle jste sehrála skvěle!“ To byla pro lady Cooteovou novinka, která působila jako hojivý balzám na její hráčské sebevědomí. Kromě toho jim chodily karty.

Ostatní měli údajně tančit ve velkém plesovém sále, ale ve skutečnosti se všichni shlukli před ložnicí Geralda Wadea. Z hloučku se ozývalo hlasité tikání a potlačované chichotání.

„Co takhle dát je pěkně vedle sebe přímo pod postel!“ navrhl Jimmy v odpověď na Billovu otázku.

„A jak je nařídíme? Myslím, na kolik hodin? Všechny stejně, takže bude jeden obrovskéj kravál, nebo aby zvonily postupně?“

Tyto dvě možnosti byly vzrušeně probírány ze všech stran. Jedna část tvrdila, že probudit takového rekordního spáče, jako je Gerald Wade, si vyžaduje spojeného úsilí osmi budíků. Druhá část uváděla argumenty pro vytrvalé, dlouhé zvonění.

Nakonec zvítězil druhý návrh. Budíky byly nařízeny tak, aby zvonily jeden po druhém, počínaje půl sedmou.

„A doufám,“ řekl Bill mravokárně, „že mu to dá za vyučenou.“

„Bravo!“ řekla Cukrle.

Dali se do ukrývání budíků, když vypukl poplach.

„Bacha!“ vykřikl Jimmy. „Někdo jde nahoru!“

Nastala panika.

„Je to dobrý,“ uklidnil všechny Jimmy. „Je to jenom Opičák.“

Rupert Bateman využil toho, že vylicitovaný závazek hrál jeho partner, a šel si nahoru pro kapesník. Zastavil se a jedním pohledem zhodnotil situaci. Načež poznamenal:

„Uslyší je tikat, až si půjde lehnout!“

Spiklenci se na sebe podívali.

„Neříkal jsem vám to?“ prohlásil Jimmy obdivně. „Opičákovi to vždycky myslelo!“

Génius pokračoval v cestě do svého pokoje.

„Má pravdu!“ připustil Ronny Devereux, který se skloněnou hlavou poslouchal tikání. „Osm budíků dohromady dělá zatracený randál! I takový ťulpas, jako je Gerry, si toho musí všimnout. Dojde mu, že se něco děje.“

„Zajímalo by mě, jestli opravdu je!“ řekl Jimmy Thesiger.

„Jestli je co?“

„Takový ťulpas, jak si myslíme.“

Ronny na něj zůstal civět.

„Všichni přece Geralda známe!“

„Jseš si tím tak jistý?“ řekl Jimmy. „Občas mě napadlo, že — no prostě, že nikdo nemůže být takový ťulpas, jakého ze sebe Gerry dělá.“

Všichni se na Jimmyho udiveně podívali. I Ronny najednou zvážněl.

„Jimmy,“ řekl, „tobě to teda myslí!“

„Další Opičák!“ řekl uznale Bill.

„Prostě mě to jen tak napadlo, to je všechno,“ bránil se Jimmy.

„Heledte, přestaňte všichni mluvit tak delikátně,“ napomenula je Cukrle. „Mě by zajímalo, co budeme dělat s těmi budíky?“

„Tamhle se vrací Opičák. Zeptáme se ho,“ navrhl Jimmy.

Opičák na požádání zaměřil svůj geniální mozek na nový problém a rozhodl:

„Počkejte s tím, až si lehne a usne.“

„Náš Opičák má zase pravdu!“ řekl Jimmy. „Teď si každý odnese svůj budík a pak se jde dolů, abychom nevzbudili podezření.“

Dole pokračovalo bridžové klání — s malou změnou: Sir Oswald teď hrál se svou chotí a nepřetržitě ji upozorňoval na chyby, kterých se dopouštěla při sehrávce každého rozdání. Lady Cooteová přijímala jeho výčitky, aniž ztrácela dobrou náladu, natož aby se jimi vážně zabývala. Zpravidla odpovídala něco jako:

„Aha, miláčku. Jsi hrozně hodný, žeš mě na to upozornil!“

A dělala přesně stejné chyby dál.

Gerald Wade po každé hře říkal Opičákovi:

„Partnere, to jsi sehrál skvěle!“

Bill Eversleigh zatím spolu s Ronnym Devereuxerň prováděli výpočty.

„Řekněme, že půjde spát někdy kolem půlnoci — za jak dlouho může usnout? Za hodinu?“

Zívl.

„Tohle je fakt divný — normálně chodím spát někdy kolem třetí ráno, ale dneska večer, protože vím, že musíme zůstat vzhůru, tak bych za to dal nevím co, abych si mohl jít lehnout hned teď.“

Všichni se ozvali, že jsou na tom úplně stejně.

„Drahá Marie!“ zvýšil sir Oswald v rozrušení hlas. „Znova a znova ti říkám, že když se rozhodneš udělat impas, nesmíš váhat. Jinak celý stůl ví, o co ti jde!“

Na to se lady Cooteové nabízela velice dobrá odpověď — a sice, že jelikož sir Oswald je při její sehrávce „dummy“ neboli tichý hráč, nemá co komentovat, jak ona hraje. Nahlas to ale neřekla. Místo toho se mile usmála a naklonila se nad stůl, až spolehlivě dohlédla Gerald Wadeovi, sedícímu po její pravé ruce, do karet.

Spatřila v jeho ruce dámu, což rozptýlilo její obavy ohledně sehrávky. Impasovala kluka, uhrála ho, načež položila karty na stůl.

„Čtyři zdvihy a je to rubber!“ oznámila. „Myslím, že při mně stálo štěstí, když jsem uhrála ty čtyři zdvihy.“

„Štěstí!“ mumlal si pro sebe Gerald Wade, když odcházel za ostatními ke krbu. „Ona tomu říká štěstí. Na tu ženskou aby si člověk fakt dával bacha.“

Lady Cooteová mezitím inkasovala bankovky a mince.

„Já vím, že žádná dobrá hráčka nejsem,“ prohlásila truchlivě, nicméně s mírným uspokojením v hlase. „Ale zato mám vždycky štěstí.“

„Z tebe nikdy bridžistka nebude, milá Marie,“ ujistil ji sir Oswald.

„Nebude,“ souhlasila lady Cooteová. „Já vím, že ne. Vždycky znovu mi to říkáš. A přitom se opravdu tak snažím!“

„To je teda fakt,“ zamumlal si Gerald Wade pro sebe.

„O tom není pochyb. Strčila by mi hlavu snad až pod nos, kdyby mi nemohla koukat do karet jinak.“

„Já vím, že se snažíš,“ souhlasil sir Oswald. „Jenomže když ty nemáš pro karty žádný cit.“

„Máš pravdu, miláčku,“ řekla lady Cooteová. „Tohle mi taky vždycky říkáš. A dlužíš mi ještě deset šilinků.“

„Skutečně?“ podivil se sir Oswald.

„Ano. Vyhráli jsme sedmnáct set — osm liber a deset šilinků. Zatím jsi mi dal jen těch osm liber.“

„To jsou věci!“ řekl sir Oswald. „Tak promiň, spletl jsem se.“

Lady Cooteová se na něho smutně usmála a vzala si desetišilinkovou bankovku. Měla manžela neobyčejně ráda, ale to neznamenalo, že by se měla nechat ošidit o deset šilinků.

Sir Oswald se přesunul ke stolku u zdi a věnoval se láhvi whisky. V půl jedné ráno si všichni navzájem popřáli dobrou noc.

Ronny Devereux, jehož ložnice sousedila s ložnicí Geralda Wadea, měl za úkol referovat, jak se situace vedle vyvíjí. Ve čtvrt na dvě se plížil po chodbě a klepal na dveře ostatních spiklenců. Načež se společnost, oblečená v pyžamech a županech, za neustálého pokračávání, chichotání a šeptání shromáždila na chodbě.

„Zhasl před dvaceti minutami,“ hlásil Ronny šeptem. „Už jsem myslel, že snad nikdy nezhasne. Otevřel jsem dveře do jeho ložnice a jukl tam — vypadá to, že tvrdě spí. Tak co?“

Budíky byly opět slavnostně shromážděny. Načež vystala další potíž.

„Nemůžeme k němu vtrhnout všichni. Je nás moc. Musí tam jít jenom jeden; ostatní budou stát ve dveřích a své budíky mu budou postupně podávat.“

Následovala vzrušená debata, kdo má být onou důležitou osobou.

Nejprve zamítli všechna tři děvčata, protože by se hihňala. Bill Eversleigh byl zamítnut, protože je velký, těžký a hlučně našlapuje a vůbec, je neohrabaný. Poslední tvrzení Bill zuřivě popíral. V úvahu připadali Jimmy Thesiger a Ronny Devereux, ale nakonec většina rozhodla, že tímto čestným úkolem pověří Ruperta Batemana.

„Opičák je náš člověk!“ souhlasil Jimmy. „Každopádně chodí tiše jako kočka — vždycky tak chodil. A kromě toho, kdyby se Gerry probudil, Opičák si dokáže vymyslet nějakou kravinu, něco mu řekne, nějaké vysvětlení, které ho uklidní, takže bude spát dál.“

„Něco delikátního,“ mínili děvče zvané Cukrle.

„Přesně tak,“ řekl Jimmy.

Opičák splnil svůj úkol obratně a přesně. Opatrně otevřel dveře do ložnice a zmizel ve tmě se dvěma největšími budíky. Za nějakou chvíli se znovu objevil na prahu, spiklenci mu podali další dva budíky, a tak se to opakovalo ještě dvakrát. Konečně se vynořil naposledy. Všichni zatajili dech a poslouchali. Rytmické dýchání Geralda Wadea bylo sice možno zaslechnout, ale bylo překryto, utopeno a pohřbeno vítězným, nedočkavým tikáním osmi Murgatroydových budíků.

TŘETÍ KAPITOLA

Žert, který nevyšel

„Poledne!“ podotkla Cukrle šokované.

Měl-li žert Geralda Wadea probudit, pak se příliš nevyvedl. I když budíky dělaly, co mohly. Budíky samy se probudily k životu s energií a nadšením, které se těžko dalo přeslechnout a které přimělo Ronnyho Devereuxe, aby vyskočil z postele se zmateným pocitem, že nastal soudný den. A jestliže měly takovýhle účinek ve vedlejší místnosti, co teprve zblízka? Ronny vyběhl na chodbu a přiložil ucho k sousedním dveřím.

Očekával nadávky — očekával je s důvěrou a přesvědčením. Ale neslyšel vůbec nic. Přesněji řečeno, neslyšel nic z toho, co očekával. Co se budíků týkalo, ty slyšel dobře — tikaly si, hlasitě a arogantně. V tu chvíli se rozezvonil další z nich ohlušujícím řinkotem, který by musel probudit i hluchého.

Takže o jednom se pochybovat nedalo: budíky splnily svou úlohu stoprocentně. Dokázaly snad ještě víc, než sliboval pan Murgatroyd. Ale na Geralda Wadea zřejmě byly krátké.

Spolek pro buzení Geralda Wadea propadl malomyslnosti.

„Ten kluk snad není normální lidská bytost,“ mrmlal Jimmy Thesiger.

„Asi si myslel, že někde v dálce zvoní telefon, převalil se na druhou stranu a spí dál!“ usoudila Helena (možná taky, že to byla Nancy).

„Připadá mi to velice neobvyklé!“ prohlásil Rupert Bateman vážně. „Myslím, že by měl navštívit lékaře.“

„Asi nemá v pořádku ušní bubínky,“ souhlasil Bill.

„No, já bych spíš řekla,“ ozvala se Cukrle, „že nám to dělá naschvál. Samozřejmě že ho ty budíky vzbudily. Ale chce nás naštvat, a tak předstírá, že nic neslyšel.“

Všichni se na Cukrle podívali s obdivem a uznáním.

„To je fakt možné!“ řekl Bill.

„Je to delikátní věc,“ uzavřela analýzu Cukrle. „Vsadím se, že dneska přijde k snídani obzvlášť pozdě — jen aby nás vypekl.“

A jelikož hodiny ukazovaly pár minut po dvanácté, všeobecné mínění se přiklonilo k hypotéze, kterou předložila Cukrle. Jenom Ronny Devereux měl námitky.

„Zapomínáte, že jsem poslouchal za dveřmi, když se ozval ten první. Ať už by se později rozhodl jakkoliv, ten první ho musel překvapit. Nějak by musel reagovat. Kam jsi ho dal, Opičáku?“

„Na ten malý stolek, hned vedle hlavy,“ řekl Rupert Bateman.

„To bylo promyšlené!“ přikývl Ronny a otočil se k Billovi: „Kdyby tobě začal v půl sedmé ráno zvonit pár centimetrů od uší obrovský zvon, co bys udělal?“

„Panebože!“ vyděsil se při tom pomyšlení Bill. „To bych asi začal —“ zarazil se.

„Samozřejmě!“ souhlasil Ronny. „Já taky. Každý! Musel by se projevit jako každý normální chlap... Ale neprojevil. Takže bych řekl, že Opičák má pravdu — jako obvykle — a že Gerry trpí nějakou skrytou vadou ušních bubínků.“

„Už je skoro půl jedné,“ prohlásilo smutně jedno z děvčat.

„Podle mě,“ začal Jimmy pomalu, „to už teď přesahuje všechno. Chci říct fór je fór... Ale teď už to zabíhá trochu moc daleko. Teď už mi to připadá trošku nefér vůči Cooteovým.“

Bill se na něho nedůvěřivě podíval.

„Co tím chceš říct?“

„No, ať to vezmu, jak chci,“ pokračoval Jimmy, „myslím, že tohle by Gerry neudělal.“

Měl potíže, aby jasně vyjádřil, jak to myslí. Nechtěl toho říct příliš mnoho, ale i tak... Všiml si, jak se na něj Ronny dívá, jak na jednu zpozorněl.

V téže chvíli vstoupil do místnosti Tredwell a váhavě se rozhlédl.

„Myslel jsem si, že je tu pan Bateman,“ vysvětloval omluvně.

„Před chvilkou odešel tady těmi dveřmi na terasu,“ řekl Ronny. „Můžu vám nějak pomoci?“

Tredwell se na něj váhavě podíval, pak jeho zrak sklouzl na Jimmyho Thesigera a zase zpátky. Jako by to byl nějaký smluvený

signál, oba dva s ním vyšli ven. Tredwell pak pečlivě zavřel dveře. „Co se děje?“ řekl Ronny.

„Jelikož se pan Wade tak dlouho neobjevoval, dovolil jsem si poslat Williamse do jeho pokoje.“

„Ano?“

„Williams se zrovna teď vrátil — neobyčejně rozčilený.“ Tredwell se odmlčel, aby se mohli připravit na to, co přijde. „Je mi líto, pánové, ale ten mladý muž zřejmě zemřel ve spánku.“

Jimmy a Ronny na něj zůstali zírat. „To je nesmysl!“ ozval se konečně Ronny. „To... To není možné. Gerry...“ Chvilí nemohl pohnutím promluvit. „Já... zaběhnu nahoru a zjistím to sám. Ten hlupák Williams se musel splést!“

Tredwell ho napřaženou dlaní zadržel. Se zvláštním, nepřírozeně lhostejným pocitem si Jimmy uvědomil, že komorník má situaci pevně v rukou.

„Bohužel, pane,“ pokračoval Tredwell, „Williams se nespletl. Už jsem poslal pro doktora Cartwrighta, a než přijde, tak jsem, s dovolením, dveře do pokoje zesnulého zamkl. Chystám se informovat sira Oswalda. Ted' musím najít pana Batemana.“

Tredwell spěchal pryč. Ronny zůstal stát jako opařený.

„Gerry,“ zamumlal pro sebe.

Jimmy vzal přítele za paži a odvedl ho postranními dveřmi na osamocenou část terasy. Usadil ho na židli a řekl laskavě:

„To chce klid, kamaráde.“

Ale překvapeně si Ronnyho prohlížel: netušil, že Gerry Wade byl Ronnymu tak blízký.

„Chudák Gerry,“ řekl zamyšleně. „Jestli kdy někdo vypadal úplně zdravý, tak to byl on.“

Ronny přikývl.

„Celá ta naše akce s budíky teď vypadá hrozně hloupě,“ pokračoval Jimmy. „Je to zvláštní, jak komedie jde tak často ruku v ruce s tragédií.“

Mluvil tak trochu, co ho napadlo, aby dal Ronnymu čas se vzpamatovat. Jeho kamarád se neklidně zavrtěl.

„Už aby tady byl ten doktor. Chci vědět —“

„Co chceš vědět?“

„Proč — na co zemřel.“

Jimmy našpulil rty.

„Srdce?“ hádal.

Ronny se krátce posměšně zasmál.

„No tak, Ronny!“ okřikl ho Jimmy.

„Co je?“

Jimmy s přemáháním pokračoval.

„Nemyslíš si přece... Nechceš snad říct... Doufám, že sis nevzal do hlavy, že... Prostě, přece ho nikdo nepraštil po hlavě nebo něco takového? Ale fakt je, že Tredwell zamkl ty dveře...“

Jimmy měl pocit, že by Ronny mohl říct, co si o tom myslí, ale ten jenom mlčky zíral před sebe.

Jimmy zavrtěl hlavou a taky se odmlčel. Měl pocit, že nezbývá než čekat. Takže čekal.

Vyrušil je až Tredwell.

„Doktor by si s vámi chtěl promluvit. Je v knihovně. Pojd'te, prosím, za mnou.“

Ronny vyskočil. Jimmy šel za ním.

Doktor Cartwright byl hubený, energický muž s inteligentním vzezřením. Pozdravil je pokynutím hlavy. Opičák, vypadající vážněji než kdy jindy, je vzájemně představil.

„Slyšel jsem, že jste byl Wadeův dobrý přítel,“ řekl doktor Ronnymu.

„Ten nejlepší.“

„Hmm. Mně tenhle případ připadá celkem jasný. I když, samozřejmě, smutný. Zřejmě to byl zdravý mládenec. Víte o tom, že by musel brát prášky, aby večer usnul?“

„Aby usnul?“ Ronny na něj užasle zíral. „Vždycky spal jako dřevo.“

„Nikdy si vám nestěžoval na nespavost?“

„Nikdy.“

„Nicméně fakta vypadají celkem jasně. Ale stejně bude muset být, bohužel, provedeno soudní ohledání.“

„Na co zemřel?“

„To je podle mě víceméně jasné. Na předávkování chloralem. Prázdnou lahvičku od chloralu jsme našli vedle postele. Spolu s láhví vody a sklenicí. Tyhle případy jsou opravdu smutné.“

Nakonec to byl Jimmy, kdo se zeptal na to, co viděl nevysloveno na rtech svého přítele. Ronny tu otázku z nějakého důvodu nemohl dostat přes rty.

„Je vyloučené, že by — ta smrt nebyla... jen tak?“

Lékař se na něj zkoumavě podíval.

„Proč se ptáte? Máte nějaký důvod k podezření?“

Jimmy se podíval na Ronnyho: jestli něco ví, tak by to měl teď říct. Ale k jeho překvapení Ronny jen zavrtěl hlavou.

„Absolutně žádný,“ řekl jasně. „A sebevražda?“

„To určitě ne!“

Ronny to řekl s jistotou. Doktor ale tak přesvědčený nebyl.

„Nevíte o tom, že by měl nějaké potíže? Třeba finanční? Nebo kvůli nějaké ženě?“

Ronny znovu zavrtěl hlavou.

„A teď, co se týče jeho příbuzných. Budeme je muset informovat.“

„Měl sestru — nevlastní sestru. Bydlí v Deane Priory. Asi třicet kilometrů odsud. Když nebyl v Londýně, bydlel s ní.“

„Jo, tak té to budeme muset nějak sdělit,“ řekl doktor.

„Já za ní zajedu,“ nabídl se Ronny. „Je to sice nevděčná role, ale někdo jí to říct musí.“ Podíval se na Jimmyho. „Ty ji znáš taky, vid’?“

„Trochu. Jednou nebo dvakrát jsem s ní tancoval.“

„Tak pojedeme tvým autem, jestli ti to nevadí... Sám bych to asi nezvládl.“

„Samozřejmě,“ řekl Jimmy ochotně. „Byl bych ti to navrhl sám. Půjdu napřed a nastartuju tu svou káru.“

Byl rád, že bude mít co dělat. Ronnyho chování mu připadalo trochu záhadné. Co vlastně věděl? Má nějaké podezření, nebo ne? A jestli nějaké podezření má, proč ho neřekl nahlas před doktorem?

Za chvíli nato už oba přátelé uháněli v Jimmyho autě a velkoryse přehlíželi takové maličkosti, jako je například omezení rychlosti.

„Jimmy,“ ozval se konečně Ronny. „Myslím, že ty jsi teď asi můj nejlepší přítel...“

„Nejspíš jo,“ řekl Jimmy. „O co jde?“

„Něco bych ti chtěl říct... Něco bys měl vědět.“

„O Gerrym?“

„Ano, o Gerrym.“

Jimmy čekal.

„Tak povídej!“ nevydržel to nakonec.

„Nevím, jestli ti to mám říct,“ váhal Ronny.

„Proč?“

„Jsem vázán takovým... slibem.“

„Jo? No pak mi to snad radši neříkej.“

Nastalo ticho.

„Jenže, přece jenom... Rád bych — protože tobě to líp myslí než mně...“

„To je dost možné,“ souhlasil Jimmy nezdvořile.

„Ne, nejde to,“ prohlásil Ronny náhle.

„Dobře,“ řekl Jimmy. „Jak chceš.“

Po dlouhé pauze se zase ozval Ronny:

„Jaká je?“

„Kdo?“

„Ta holka. Gerryho sestra.“

Jimmy chvíli mlčel, a když odpověděl, jako by měl pozměněný hlas.

„Je fajn. Po pravdě řečeno — je skvělá!“

„Pokud vím, tak ji měl Gerry moc rád. Často o ní mluvil.“

„A ona měla ráda Gerryho. Bude... Bude to pro ni rána.“

„Jo, je to hrozný.“

Až do Deane Priory pak oba mlčeli.

Služebná jim řekla, že slečna Lorraine je na zahradě. Ale možná by se spokojili s paní Cokerovou.

Jimmy ji přesvědčil, že paní Cokerovou vidět nechtějí.

„Kdo je to paní Cokerová?“ ptal se Ronny, když obešli dům a zamířili do mírně zanedbané zahrady.

„Stará bába, která tu bydlí s Lorraine.“

Na konci dlážděného chodníčku uviděli dívku se dvěma černými kokršpaněly. Děvče bylo drobné, s neobyčejně světlými vlasy, oblečené v otrhaných starých tvídových šatech. Rozhodně nevypadalo jako děvče, které Ronny očekával. A taky nevypadalo jako děvčata, která Jimmyho normálně přitahovala.

Dívka vzala jednoho psa za obojek a šla jim po chodníčku na-proti.

„Dobrý den,“ řekla. „Musíte omluvit Elizabeth, měla nedávno štěňata a teď je hrozně podezřívavá.“

Chovala se neobyčejně bezprostředně, a jak k nim s úsměvem vzhledla, lehce ji zčervenaly tváře. Oči měla temně modré, jako chrpy.

Náhle se rozšířily — bylo to strachem? Jako by něco začala tušit.

Jimmy spěšně řekl:

„Tohle je, slečno Wadeová, Ronny Devereux. Gerry vám o něm určitě vyprávěl.“

„To ano,“ na tváři se jí objevil kouzelný, přátelský úsměv. „Vy jste teď oba dva v Chimneys, vidíte? Proč jste s sebou nevzali Gerryho?“

„To jsme... nemohli jsme,“ začal Ronny a zarazil se.

Jimmy znovu zahlédl, jak se jí v očích mihl strach.

„Slečno Wadeová,“ řekl, „je mi to moc líto... Neseme vám špatnou zprávu.“

„Ihned zpozorněla.“

„Gerry?“

„Ano... Gerry. Je —“

Náhle netrpělivě dupla nohou.

„Tak mi to řekněte! Mluvte!“ Najednou se otočila na Ronnyho. „Vy mi to řekněte!“

Jimmy pocítil bodnutí žárlivosti a najednou si uvědomil to, co si až dosud bránil přiznat. Najednou věděl, proč Helena a Nancy a Cukrle byly pro něj „jenom nějaké holky“, a nic víc.

Jako z dálky slyšel, jak Ronny statečně říká:

„Jistě, slečno Wadeová, samozřejmě že vám to řeknu. Gerry zemřel.“

Měla odvahy na rozdávání. Jenom zalapala po dechu a trochu ustoupila, ale za okamžik už Ronnyho zahrnula spoustou otázek: Jak se to stalo? Kdy?

Ronny jí odpovídal co nejšetrněji.

„Prášky *na spaní*? Gerry?“

Z jejího hlasu bylo zřejmé, že tomu nemůže uvěřit.

Jimmy se na ni zadíval. Téměř jako by ji chtěl varovat. Měl na jedinou pocit, že Loraine by ve své naivitě mohla říct něco, co by ji pak mrzelo.

Chopil se slova a šetrně jí vysvětlil, proč bude muset být provedeno soudní ohledání. Otrásla se. Odmítla jet s nimi do Chimneys a vysvětlila jim, že přijede sama, později. Měla vlastní dvousedadlový vůz.

„Ale nejdřív bych chtěla být chvíli sama,“ řekla žalostně.

„Já vím,“ řekl Ronny.

„Pochopitelně,“ řekl Jimmy.

Rozpačitě na ni hleděli a připadali si bezmocní.

„Děkuju vám oběma, že jste sem zajeli.“

Když se vraceli, panovalo ve voze tísnivé ticho. „Panebože,“ řekl náhle Ronny. „Ta holka má ale kuráž.“

Jimmy souhlasil.

„Gerry byl kamarád,“ řekl Ronny. „Budu na ni teď muset trochu dávat pozor.“

„No, asi ano... Samozřejmě.“

Když vystoupili v Chimneys, Jimmyho přepadla uslzená lady Cooteová.

„Ubohý chlapec!“ opakovala pořád dokola. „Ten ubohý chlapec.“

Jimmy vystřídal všechna možná utěšující slova, na něž si vzpomněl.

Lady Cooteová mu pak sáhodlouze vykládala podrobnosti o úmrtí svých nejružnějších dobrých přátel. Jimmy to vyslechl s hlasitými projevy sympatií, až se mu konečně podařilo odtrhnout se, aniž musel být hrubý.

Vyběhl po schodech a uviděl Ronnyho, jak vychází z pokoje mrtvého. Při pohledu na Jimmyho se zarazil.

„Byl jsem se na něj podívat,“ řekl. „Jdeš taky dovnitř?“

„Nejspíš ne,“ prohlásil Jimmy, který jako zdravý mladý muž přirozeně neměl rád, když mu něco připomínalo smrtelnost jeho těla.

„Myslím, že jeho kamarádi by měli!“

„Cože? Opravdu?“ pronesl Jimmy a pro sebe si řekl, že Ronny Devereux se chová zatraceně podivně.

„Ano. Je to projev úcty.“

Jimmy si povzdychl a vešel.

Na přehozu přes postel ležely bílé květiny a pokoj byl uklizený.

Jimmy vrhl nervózní pohled na nehybnou, bílou tvář. Je to opravdu ten roztomilý, růžolící Gerald Wade? Tohle nehybné tiché tělo... Zachvěl se.

Když se otočil k odchodu, zavadil pohledem o krbovou římsu a užasle se zastavil. V jedné úhledné řadě tam stály srovnány jejich budíky.

Spěšně odešel. Venku na něj čekal Ronny.

„Má ve tváři klid a mír... Měl zatracenou smůlu!“ zamumlal Jimmy.

Pak řekl:

„Poslyš, Ronny, kdo tam srovnal ty budíky na krbu do řady?“

„Jak to mám vědět? Asi někdo ze služebnictva, ne?“

„Jenomže zvláštní je,“ řekl Jimmy, „že jich tam je jenom sedm. Jeden budík chybí. Všiml sis toho?“

Ronny pohnul nehlasně rty.

„Sedm místo osmi,“ řekl zamračeně Jimmy. „To by mě zajímalo, proč!“

ČTVRTÁ KAPITOLA

Dopis

„Je to bezohledné, jinak to nemůžu nazvat,“ prohlásil lord Caterham.

Mluvil mírným, naříkavým hlasem a vypadal potěšené, že našel takové příhodné přídavné jméno.

„Ano, naprosto bezohledné,“ opakoval. „Často pozoruju, že tihle ambiciózní mladí muži jsou bezohlední. Pravděpodobně to je taky důvod, proč se domůžou takového bohatství.“

Smutně vyhlédl ven na akry svých předků, nad nimiž se toho dne opět ujal vlády.

Jeho dcera, lady Eileen Brentová, mezi přáteli a ve společnosti zvaná „Palička“, se zasmála.

„Tobě se to určitě nestane, aby ses domohl velkého bohatství,“ konstatovala prozaicky. „I když s tím Cootem jsi byl docela úspěšný. To se ti podařilo — uvrtat ho, aby si najal tohle místo. Jaký vlastně je? Dá se s ním mluvit?“

„Majestátní zjev, červený, hranatý obličej a ocelově šedé vlasy,“ řekl lord Caterham a lehce se otrásl. „Má velký vliv. Takzvaná — silná osobnost. Kdyby se parní válec přeměnil v lidskou bytost, vypadal by zrovna jako on.“

„Takže spíš únavný?“ řekla soucitně Palička.

„Příšerně únavný, nabitý těmi nejdopornějšími ctnostmi, jako je střídmost a dochvilnost... Těžko říct, kdo je horší, jestli tyhle silné osobnosti, nebo seriózní politici... Já rozhodně dávám přednost lidem, kteří jsou roztomile neschopní.“

„Roztomile neschopní by si sotva mohli dovolit zaplatit ti, co jsi chtěl za pronájem tohohle mauzolea,“ upozornila otce Palička.

Lord Caterham se zamračil.

„Nemám rád, když užíváš tohle slovo, Paličko! Kromě toho jsme mluvili o něčem jiném.“

„Nevím, proč kolem toho naděláš tolik řečí,“ řekla Palička. „Koneckonců, někde lidi umřít musí.“

„To ještě neznamená, že by museli umírat v mém domě.“

„A proč ne? Tady už umřelo lidí! Zástupy pradědečků a prababiček.“

„To je přece něco jiného,“ protestoval lord Caterham. „Brentové tady samozřejmě umírají — ti se nepočítají. Ale mám námitky proti cizím lidem! A obzvláště nemám rád soudní ohledávání mrtvol. Za chvíli to tady bude úplně normální. Tohle už je podruhé! Nevzpomínáš si na ten zmatek před čtyřmi lety? Ten měl, mimochodem, na svědomí George Lomax!“

„A tenhle má podle tebe na svědomí ten ubohý parní válec, Cootte. Vsadím se, že z toho byl stejně otrávený jako kdokoliv jiný.“

„Bylo to od něho velice bezohledné,“ opakoval zatvrzele lord Caterham. „Nemůže sem přece pozvat na víkend lidi, kteří jsou schopni něco takovéhohle vyvést. Můžeš si, Paličko, říkat, co chceš, já ohledávání mrtvol nemám rád. Nikdy se mi to nelíbilo a líbit nebude.“

„Tentokrát to přece není jako minule,“ řekla Palička chlácholivě, „chci říct, alespoň to není žádná vražda.“

„Klidně z toho nakonec může být, soudě podle rozruchu, který kolem toho dělá ten trouba inspektor. Dodnes nemůže zapomenout na tu věc před čtyřmi lety. Myslí si, že když u nás někdo umře, musí to být nějaká špinavá záležitost se závažnými politickými důsledky. Nemáš ponětí, jaký rozruch tady teď udělal. Tredwell mi to popisoval. Zkoumal všechno možné, jestli na tom nenajde otisky prstů. Samozřejmě že jediné otisky, které našli, patřily tomu mrtvému. Je to ten nejjasnější případ, jaký si člověk dovede představit — i když, jestli to byla nešťastná náhoda, nebo sebevražda, to je jiná věc.“

„Gerryho Wadea jsem potkala jen jednou,“ vzpomínala Palička. „Byl to Billův kamarád. Tobě by se, tati, určitě líbil. V životě jsem neviděla nikoho, kdo by byl tak roztomile neschopný jako on.“

„Nelíbí se mi nikdo, kdo si přijde do mého domu, a pak tu schválně umře, aby mě naštvál,“ řekl lord Caterham neústupně.

„Rozhodně si nedovedu představit, že by ho někdo zavraždil,“ uvažovala nahlas Palička. „Ta myšlenka je prostě absurdní.“

„Samozřejmě že je absurdní,“ řekl lord Caterham. „Pro každého, kromě takového osla, jako je inspektor Raglan.“

„Řekla bych, že když pátrá po otiscích prstů, připadá si důležitý,“ chlácholila ho Palička. „Každopádně ale verdikt zněl ‚smrt nešťastnou náhodou‘, ne?“

Lord Caterham mlčky souhlasil.

„Možná že to udělali z ohledu na jeho sestru.“

„Takže on měl sestru? To jsem nevěděla.“

„Nevlastní, myslím. Je mnohem mladší. Starý Wade utekl s její matkou — vždycky vyváděl takovéhle věci. Žádná ženská se mu opravdu nemohla líbit, když nepatřila někomu jinému.“

„Ráda slyším, že jsou ještě nějaké zlovyky, které ty nemáš,“ podotkla Palička.

„Já jsem vždycky vedl velice bohabojný život,“ prohlásil lord Caterham. „V životě jsem snad nikomu neublížil, tak proč mě lidi nenechají na pokoji? Kdyby —“

Zarazil se, protože Palička náhle vyskočila a zmizela na zahradě.

„MacDonalde!“ zavolala panovačně.

Vládce se přiblížil. Na jeho tvář se marně pokoušelo proniknout cosi jako úsměv na přivítanou; přirozená zahradnická deprese pokus včas zneškodnila.

„Přejete si, milostslečno?“

„Jak se máte?“ pozdravila ho Palička.

„Nejní to nic moc,“ řekl MacDonald.

„Chtěla jsem si s vámi promluvit o trávníku na bowls. Je příšerně zarostlý. Někoho tam pošlete, ano?“

MacDonald pochybovačně zavrtěl hlavou.

„To bych musel vodvolat Williamse z dolního záhonu, milostslečno.“

„Čert vem dolní záhon,“ prohlásila Palička. „Ať na tom trávníku začne dělat hned teď. A MacDonalde?“

„Ano, milostslečno?“

„Přineste nějaké hrozny z posledního skleníku. Já vím, že teď není ta pravá doba k tomu, aby se sklízely, protože ta není nikdy. Ale stejně je přineste. Ano?“

Palička se vrátila do knihovny.

„Promiň, táti,“ omlouvala se. „Chtěla jsem chytit MacDonalda. Říkal jsi něco?“

„Přesně vzato, ano,“ řekl lord Caterham. „Ale to už je jedno. Co jsi chtěla MacDonaldovi?“

„Snažila jsem se ho vyléčit z pocitu, že je všemohoucí Bůh. Jenomže to se nikomu nepodaří. Myslím, že Cooteovi na něj měli špatný vliv. MacDonald kašle na všechny parní válce, ať jsou sebevětší. Jaká je lady Cooteová?“

Lord Caterham se na krátkou chvíli zamyslel, než odpověděl.

„Tak nějak si představuju, že vypadala Sarah Siddonsová¹, řekl konečně. „Řekl bych, že strávila spoustu času amatérským hraním divadla. Ta věc s těmi budíky ji hrozně rozčilila.“

„S jakými budíky?“

„Tredwell mi to před chvílí vyprávěl. Podle něho ta společnost zorganizovala jakýsi žert. Nakoupili spoustu budíků a schovali je v pokoji toho nebohého mladého Wadea. Jenomže pak se ukázalo, že ten mládenec je mrtvý, takže celá ta záležitost se stala trochu morbidní.“

Palička přikývla.

„Tredwell mi o těch budících řekl ještě další divnou věc,“ pokračoval lord Caterham, který se začal docela slušně bavit. „Zdá se, že po smrti toho mládence je někdo posbíral a srovnal do řady na římse u krbu.“

„No a? Co je na tom?“

„Mně se taky zdá, že na tom nic není,“ souhlasil lord Caterham. „Ale zřejmě kolem toho byly nějaké nejasnosti. Nikdo se nechce přiznat, kdo je tam dal. Ptali se služebnictva, a ti všichni přísahají, že se těch prokletých hodin ani nedotkli. Nakonec z toho byla malá záhada. Takže koroner se jich na to ptal při ohledávání a víš přece, jak se těmhle lidem všechno těžko vysvětluje.“

„Je to skoro nemožné,“ souhlasila Palička.

„Samozřejmě,“ řekl lord Caterham, „dodatečně se dozvědět, jak co bylo, to je vždycky těžké. Polovinu z těch věcí, o nichž mi Tredwell vykládal, jsem pořádně nechápal. Mimochodem, Paličko, ten chlapík umřel v tvém pokoji.“

Lady Eileen se ušklíbla.

¹ Sarah Siddonsová, anglická herečka tragických rolí (1755—1821). Pozn. překl.

„Proč si musel vybrat zrovna můj pokoj?“ zeptala se trochu rozhořčeně.

„Přesně tohle se ti snažím celou dobu říct,“ řekl lord Caterham vítězně. „Je to bezohlednost! Dneska je kdekdo zatraceně bezohledný.“

„Ne že by mi to nějak vadilo,“ prohlásila Palička statečně. „Proč taky?“

„Mně by to vadilo,“ ujistil ji její otec. „Mně by to pořádně vadilo. Měl bych pak hrozné sny — spektrální ruce a cinkající řetězy...“

„Ale v tvé posteli přece umřela prateta Louisa!“ upozornila ho Palička. „Divím se, že nevidáš jejího ducha, jak se ti vznáší nad ložem!“

„Občas ho vídám,“ otrásl se lord Caterham. „Zvlášť když mám k večeri humry.“

„Díky bohu, já pověřivá nejsem,“ prohlásila Palička.

Nicméně když večer seděla ve své ložnici před hořícím krbem, utlá postavička v pyžamu, myšlenky se jí točily kolem Gerryho Wadea, toho veselého mladíka s trochu prázdňným výrazem v obličeji. Že by někdo tak překypující radostí ze života spáchal sebevraždu, jí připadalo nemožné. Takže správné musí být to druhé vysvětlení — bral si prášky na spaní a omylem se předávkoval. *Možné* to bylo. Podle jejího názoru Gerry Wade netrpěl přílišnou inteligencí.

Upřela pohled na krbovou římsu a myšlenky jí přeskočily na příhodu s hodinami. Její služebná toho měla plnou hlavu, jelikož se to právě dozvěděla od druhé služebné. Doplnila dokonce příběh o detail, který Tredwell zřejmě nepovažoval za důležitý, když do celé věci zasvěcoval jejího otce, ale který v lady Eileen probudil zvědavost.

Podle služebné bylo na krbové římse úhledně seřazeno sedmero hodin; ty poslední, osmé, byly nalezeny dole na trávníku — zřejmě je někdo vyhodil z okna.

Právě o tomhle detailu začala uvažovat. Připadalo jí neuvěřitelné, že by někdo něco takového udělal. Dovedla si představit, že jedna ze služebných tam ty budíky seřadila a pak, vyděšená z otázek, to popřela. Ale žádná z nich by hodiny nevyhodila z okna.

Že by to udělal sám Gerry Wade, když ho první budík neočekávaně probudil? Ne, to je přece vyloučené... Vzpomněla si, že podle lékaře zemřel Gerry Wade časně ráno, a hezkou chvíli předtím už musel být v komatu.

Palička se zamračila. Ta věc s budíky byla záhadná. Musí si promluvit s Billem Eversleighem. Jak věděla, byl přítom.

Pro lady Eileen bylo od nápadu k činu jen krůček. Vstala a přešla k psacímu stolu. Byl to vykládaný stůl s roletovým víkem, které se shrnovalo dozadu. Palička se posadila, vytáhla arch papíru a napsala:

Milý Bille,

Přestala psát a snažila se vysunout spodní díl stolní desky, jenže ten se v polovině zasekl, což se občas stávalo. Netrpělivě jím škubala, ale marně. Vzpomněla si, že když se jí to stalo naposledy, sklápěcí víko stolu uvnitř zmuchlalo obálku, která pak vadila. Vzala proto tenký nůž na otvírání dopisů a vsunula ho do úzké štěrbině. Byla zřejmě úspěšná, protože ze škvíry vykoul růžek bílého papíru. Palička ho uchopila mezi prsty a vytáhla. Byl to poněkud zmačkaný list dopisu.

První, co ji na jejím objevu upoutalo, bylo datum. Velkými písmeny napsané datum „21. září“ na ni vyzývavě hledělo.

„Dvacátého prvního září!“ řekla polohlasně Palička. „Ale to přece byl ten den...“

Zarazila se. Ano, teď si už byla jista. Dvaadvacátého přece našli Gerryho Wadea mrtvého! Tohle tedy musí být dopis, který psal večer před tou tragédií.

Dopis nebyl dokončen. Palička uhladila list dlaní a četla.

Loraine, miláčku,

přijedu za Tebou ve středu. Jsem zdravý jako řípa, daří se mi skvěle a jsem se sebou po všech stránkách spokojený. Strašně se těším, až Tě uvidím. Prosím Tě, zapomeň na to, co jsem Ti říkal o té záležitosti se Sedmi Ciferníky. Myslel jsem, že to bude spíš jenom taková legrace — ale není — všechno, jenom to ne. Mrzí mě, že jsem

Ti o tom vůbec něco říkal — není to záležitost, do které by se měly plést holky, jako jsi Ty. Takže na to zapomeňš, ano?

Chtěl jsem Ti napsat ještě něco, ale jsem tak ospalý, že se mi klíží oči.

Jo, pokud jde o Lurchera, myslím...

Zde dopis končil.

Palička zůstala zamračeně sedět. Sedm Ciferníků... Co je to? Měla pocit, že to je nějaká odporná periferie Londýna. Ale slova Sedm Ciferníků jí připomínala i něco jiného, jenomže si momentálně nemohla uvědomit, co. Místo toho se znovu zaměřila na dvě věty: *Jsem zdravý jako řípa, daří se mi skvěle... a ...jsem tak ospalý, že se mi klíží oči.*

Tohle bylo divné. Velice divné. Protože ten dopis napsal tu noc, kdy si vzal tolik chloralu, že se už nikdy neprobudil. Jenže, pokud je pravda, co tady psal, proč by si bral něco na spaní?

Palička zavrtěla hlavou. Rozhlédla se po pokoji a poněkud se zachvěla. Co jestli ji teď Geny Wade pozoruje? Zemřel přece v to-mhle pokoji...

Seděla nehnutě, bylo naprosté ticho, rušené jen tikotem jejích zlatých hodinek. Najednou tikaly nepřirozeně hlasitě a důležitě.

Palička se znovu podívala na krbovou římsu. Živě si představila mrtvého muže ležícího v její posteli a sedm budíků tikajících na krbu — tik tak tik tak — hlasitý, hrozivý tikot — tik tak tik tak...

PÁTÁ KAPITOLA

Muž na silnici

„Tati,“ řekla Palička ve dveřích otcovy svatyně, „beru si hispano a jedu do města. Už tady ten monotónní život nesnesu.“

„Vždyť jsme se vrátili teprve včera,“ upozornil ji lord Caterham.

„Já vím. Ale připadá mi, jako bych tu byla už sto let. Už jsem zapomněla, jaká nuda to na venkově je.“

„Vůbec s tebou nesouhlasím,“ řekl lord Caterham. „Je tu prostě klid a mír. A je to tu neobyčejně pohodlné. Můj návrat sem, k Tredwellovi, mě těší víc, než si dovedeš představit. Ten člověk se stará o moje pohodlí přímo báječně. Zrovna dneska ráno tady někdo zazvonil a vypytał se, jestli by si tu dívčí skautští vůdci nemohli udělat zábor —“

„Tábor,“ přerušila ho Palička.

„Zábor nebo tábor — to je jedno. Bylo to takové nějaké pitomé, nic neříkající slovo... Kdybych je musel odmítnout osobně, dostal bych se do velice nepříjemné situace, po pravdě řečeno, asi bych to nedokázal... Ale Tredwell mě z toho vytáhl. Už jsem zapomněl, co vlastně řekl — ale bylo to něco absolutně geniálního, co se nikoho nemohlo dotknout, a přitom to ten nápad úplně pohřbilo.“

„Mít pohodlí mi nestačí,“ prohlásila Palička. „Chci nějaké vzrušení.“

Lord Caterham se zachvěl.

„Neměli jsme snad před těmi čtyřmi lety dost vzrušení?“ upozornil dceru naříkavě.

„Pomalu bych přivítala nějaké další,“ řekla Palička. „Ne že bych si myslela, že ho ve městě zažiju. Ale aspoň si tam nevykloubím čelist neustálým zíváním.“

„Z vlastní zkušenosti vím,“ řekl lord Caterham, „že lidé, kteří si koledují o potíže, se do nich taky dostanou.“ Zívl. „Nícméně,“ dodal posléze, „docela bych se do města podíval taky.“

„Dobře,“ souhlasila Palička. „Ale hod' sebou, protože pospíchám.“

Lord Caterham, který se již začal zvedat z křesla, zaváhal.

„Neřeklas, že spěcháš?“ zeptal se podezřívavě.

„Děsně spěchám!“ ujistila ho Palička.

„To mění situaci!“ Lord Caterham se znovu posadil. „Nikam nejedu. Jet s tebou v hispanu, když pospícháš? Ne, to není nic pro staršího člověka. Zůstanu doma.“

„Jak chceš!“ řekla Palička a odešla.

Její místo zaujal Tredwell.

„Vaše lordstvo, vikář by s vámi velice rád mluvil. Objevil se jakýsi neblahý rozpor ohledně postavení chlapeckého oddílu.“

Lord Caterham zaúpěl.

„Dovolil jsem si mu říct, Vaše lordstvo, že jste se při snídani zmínil, že máte dopoledne v úmyslu zajít do vesnice a tuto záležitost s panem vikářem projednat.“

„Tohle jste mu řekl?“ zeptal se dychtivě lord Caterham.

„Ano, Vaše lordstvo. Utíkal zpátky, jestli to tak mohu říct, jako by mu za patami hořelo. Je to tak v pořádku, Vaše lordstvo?“

„Samozřejmě, Tredwelle. Vy přece vždycky všechno zařídíte správně. Vy byste nemohl nic zkazit, ani kdybyste se snažil.“

Tredwell se spokojeně usmál a odešel.

Palička už mezitím před vraty panství Chimneys netrpělivě mačkala klakson. Z domku hlídače vyběhlo malé dítě a hnalo se k bráně. Za ním běžela matka a křičela:

„Utíkej, Katie. To je lady Eileen. Vždycky spěchá, jako by šlo o život.“

Byla to pravda, pro Paličku byl neustálý spěch charakteristický, a když řídila auto, platilo to dvojnásob. Naštěstí měla rychlé reakce a dobré nervy a řídila dobře; jinak by její nebezpečná jízda už dávno skončila katastrofou.

Byl krásný říjnový den, nebe bylo modré a slunce oslnivě zářilo. Vítr ji řezal do obličeje, vháněl krev do tváří a plnil ji intenzivním potěšením ze života.

Ráno poslala nedokončený dopis Geralda Wadea jeho sestře do Deane Priory spolu s několika vysvětlujícími řádky. Za plného dne byl ten zvláštní dojem, který v ní dopis vyvolal, poněkud zeslaben — ale stejně měla pocit, že potřebuje řadu věcí vysvětlit. Měla v úmyslu

časem sehnat Billa Eversleighe a dostat z něho všechny podrobnosti o té tragické události. Prozatím ale bylo nádherné ráno, cítila se ohromně a hispano si spokojeně předl.

Palička sešlápla plyn a hispano poslušně zrychlil. Ubíhala míle za mílí; žádná auta téměř nepotkávala a před sebou měla prázdnou silnici. A pak, bez jediné známky varování, z křoví po levé straně náhle vyběhl muž a skočil jí přímo před auto. Na zabrzdění nebylo ani pomyslení. Vší silou sevřela volant a stočila vůz doprava. Dostala se přitom málem do příkopu — ale jen málem. Měla štěstí a byla si téměř jista, že se tomu člověku stačila vyhnout.

Ohlédla se a okamžitě pocítila slabost v břišní krajině. Sice toho muže nepřejela, ale zřejmě ho musela srazit, když ho míjela. Ležel uprostřed silnice, obličejem k zemi, a ležel hrozivě nehybně.

Palička vyskočila z auta a běžela zpátky. V životě nezpůsobila větší tragédii, než že přejela zatoulanou slepici. Že k neštěstí nedošlo její vinou, nemělo v téhle chvíli žádnou váhu. Muž sice vypadal, jako by byl opilý, ale opilý nebo strážlivý, zřejmě ho zabila. Srdce jí bušilo divokými, těžkými údery, které se jí rozléhaly v uších.

Poklekla vedle nehybné postavy a opatrně ji převrátila na záda. Ani nezachřel, ani nezaúpěl. Byl mladý, příjemného vzhledu, dobře oblečený a měl knírek.

Neviděla na něm sice žádné známky poranění, ale byla si zcela jista, že je buď mrtvý, nebo že umírá. Náhle se mu zachvěla víčka a pak napůl otevřel oči. Hnědé oči, plné utrpení, jako oči umírajícího psa. Zdálo se jí, že se z posledních sil snaží něco říct. Rychle se nad něj naklonila.

„Ano?“ řekla. „Co je?“

Chtěl něco říct, viděla to na něm. Strašně se snažil něco říct. Ale nemohla mu pomoci, nemohla dělat vůbec nic.

Konečně ze sebe vypravil několik slov, či spíš je jenom vydechl.
„*Sedm Ciferníků... řekněte...*“

„Ano, co?“ naléhala Palička. Vycítila, že se pokouší vyslovit nějaké jméno, snažil se ze všech sil, ty mu ale rychle ubývaly. „Ano, komu to mám říct?“

„*Řekněte... Jimmy Thesiger...*“ Konečně se mu to podařilo, vzápětí mu ale poklesla hlava a tělo se přestalo hýbat.

Palička zůstala sedět na bobku a chvěla se od hlavy až k patě. Nikdy by ji nenapadlo, že by se jí mohlo stát něco tak hrozného. Byl mrtev — a ona ho zabila.

Snažila se uklidnit. Co by měla udělat teď? Lékař — to bylo to první, co ji napadlo. Byla tu ještě možnost — chabá možnost —, že muž je jenom v bezvědomí, že není mrtvý. Její instinkt jí sice říkal, že tahle možnost je planá, ale přinutila se ho ignorovat. Nějakým způsobem musí dostat toho muže do vozu a odvézt k nejbližšímu lékaři. Byla na opuštěném úseku silnice a široko daleko nebyl nikdo, kdo by jí mohl pomoci.

Na to, jak byla štíhlá, měla Palička poměrně dost síly. Zajela s hispanem tak blízko, jak jen to šlo, a pak dotáhla a vyvlekla bezvládné tělo dovnitř. Byla to děsivá práce, a musela zatnout zuby, ale nakonec to dokázala.

Pak skočila za volant a vyrazila. Sotva ujela pár mil, ocitla se v malém městečku a po pár dotazech našla lékařův dům.

Doktor Cassell, laskavý muž středního věku, se vyděsil, když vešel do ordinace a uviděl tam dívku, která byla evidentně na pokraji zhroucení.

Palička vyhrkla:

„Myslím... myslím, že jsem zabila nějakého muže. Přejela jsem ho. Mám ho ve voze. Parkuju před domem. Jela... Jela jsem moc rychle. Vždycky jezdím moc rychle.“

Doktor na ni pohlédl zkušeným zrakem, popošel k polici a nalil cosi do sklenice.

„Vypijte to,“ řekl, „to vám udělá dobře. Jste v šoku.“

Palička se poslušně napila a do bledých tváří se jí vrátilo trochu barvy. Doktor pochvalně přikývl.

„Výborně. A teď poslouchejte: já půjdu ven a zjistím, co se stalo. Vy tady zatím zůstaňte v klidu sedět. Až si prověřím, že pro toho chudáka už nemůžu nic udělat, vrátím se a probereme to spolu.“

Doktor odešel a Palička sledovala hodiny na krbové římse. Uplynulo pět minut, deset minut, čtvrt hodiny, dvacet minut — cožpak se ten člověk nikdy nevrátí?

Pak se dveře konečně otevřely a v nich se objevil doktor Cassell. Jeho chování bylo jako vyměněné. Palička si toho ihned všimla —

tvářil se vážněji, a jako by zpozorněl. Kromě toho však vytušila v jeho chování ještě něco dalšího, čemu pořádně nerozuměla, cosi jako potlačované vzrušení.

„Takže, mladá dámo,“ začal, „abychom si to vyjasnili. Říkáte, že jste toho člověka přejela. Řekněte mi přesně, jak k tomu neštěstí došlo.“

Palička vylíčila, jak nejlépe dovedla, co se přihodilo. Doktor sledoval její vyprávění s napjatou pozorností.

„Aha. Takže vy jste přes něj vlastně nepřejela?“

„Ne, víte, vlastně jsem si myslela, že jsem se mu úplně vyhnula.“

„Říkáte, že se potácel?“

„Ano. Myslím, že byl opilý.“

„A že vyskočil z křoví?“

„Mám dojem, že v těch místech je nějaká branka. Zřejmě prošel tou brankou.“

Doktor přikývl, usadil se pohodlně v křesle a sejmul si cvikr.

„Nepochybuju o tom,“ řekl, „že jste velice neopatrná řidička a že s největší pravděpodobností co nejdřív nějakého chudáka opravdu přejedete a pošlete ho na onen svět — ale tentokrát jste to neudělala.“

„Ale...“

„Vaše auto se ho ani nedotklo. *Ten muž byl zastřelen!*“

ŠESTÁ KAPITOLA

Znovu Sedm Ciferníků

Palička na něho udiveně zírala. A pak se začal celý svět, který stál poslední tři čtvrtě hodiny vzhůru nohama, pomaloučku vracet, až byl opět tou správnou stranou nahoře. Trvalo hezkou chvíli, než znovu promluvila. Ale to už tu nesedělo hrůzou ochromené děvče, ale chladnokrevná, energická a logicky uvažující mladá dáma.

„Jak ho mohl někdo zastřelit?“ řekla.

„Nevím jak, ale zastřelený je. Má v sobě kulku,“ řekl doktor věcně. „Krvácel vnitřně, a proto jste si ničeho nevšimla.“

Palička přikývla.

„Samozřejmě, otázka je — kdo ho zastřelil,“ pokračoval doktor. „Vy jste tam nikoho neviděla?“

Palička zavrtěla hlavou.

„To je divné,“ řekl doktor. „Kdyby to byla nešťastná náhoda, čekal bych, že ten člověk, co to udělal, mu poběží pomoci. Ledaže by nevěděl, co udělal.“

„Tam široko daleko nikdo nebyl,“ řekla Palička. „Alespoň ne na silnici.“

„Vypadá to,“ usuzoval lékař, „že ten chudák utíkal, a ta kulka ho zasáhla, zrovna když probíhal brankou v plotu, takže se vypotácel na silnici. Výstřel jste neslyšela?“

Palička zavrtěla hlavou.

„Ale ten bych asi ani slyšet nemohla,“ uvažovala, „kvůli hluku v autě.“

„To je pravda. Neřekl něco před smrtí?“

„Zamumlal pár slov.“

„Nic, co by osvětlilo tu tragédii?“

„Ne. Chtěl něco — teď nevím vlastně co — vyřídit svému kamarádovi. Aha, už vím — zašeptal: ‚Sedm Ciferníků.‘“

„Hmm,“ zamručel doktor. „Tam by asi člověk z jeho třídy těžko bydlel. Možná ale, že odtamtud je ten člověk, co ho zabil. No, tímhle si my hlavu lámat nemusíme. Nechte to na mně — budu informovat

policii. Musíte mi tu ale nechat svoje jméno a adresu, protože policie vás určitě bude chtít vyslechnout... Vlastně by bylo nejlepší, kdybyste se mnou zašla na policii hned teď. Jinak by mi možná řekli, že jsem vás měl zadržet.“

Jeli spolu v jejím autě. Policejní inspektor byl člověk, který se trochu pomalu vyjadřoval. Navíc byl poněkud ohromen jménem a adresou, které Palička uvedla. Velice pečlivě zapsal její výpověď.

„Kluci,“ řekl. „Udělalí to nějaký kluci. Učejí se střilet. Darebáci, jsou pitomý a krutý. Pálěj po ptákách, a že někdo může bejt na druhý straně křoví, to je jim fuk.“

Doktor si pomyslel, že tohle není moc pravděpodobné vysvětlení, ale řekl si, že zanedlouho se případ ocitne v rukou povolanějších, takže nestojí za to něco namítat.

„Jméno zesnulého?“ zeptal se pak inspektor a naslinil hrot tužky.

„Měl u sebe pouzdro s vizitkami. Podle nich je to pan Ronald Devereux, bytem v Albany.“

Palička se zamračila. To jméno jí připadalo povědomé. Určitě ho už někdy slyšela.

Teprve když už měla za sebou polovinu zpáteční cesty do Chimneys, vzpomněla si. Samozřejmě! Ronny Devereux. Billův kamarád z ministerstva zahraničí. On, Bill a — ano — a Gerald Wade!

Náhle jí to došlo a Palička málem sjela do příkopu: nejdřív Gerald Wade — pak Ronny Devereux. Smrt Gerryho Wadea ještě mohla být přirozená — mohla být způsobena jeho neopatrností —, ale smrt Ronnyho Devereuxe měla nepochybně mnohem temnější pozadí.

A pak si Palička vzpomněla i na další věc: Sedm Ciferníků! Když ta dvě slova umírající zašeptal, připadala jí matně povědomá. Teď už věděla proč. Gerald Wade se zmínil o Sedmi Cifernících ve svém posledním dopise, který napsal sestře toho večera, kdy zemřel.

Když o tom všem Palička uvažovala, zpomalila do té míry, že by všichni, kdo ji znají, užasli. Zajela s autem do garáže a vydala se hledat otce.

Lord Caterham si poklidně pročetl katalog blížící se aukce vzácných tisků. Téměř se vyděsil, když najednou před sebou uviděl Paličku.

„Ani ty bys nedokázala tak rychle dojet do Londýna a zpátky!“ prohlásil.

„Nebyla jsem v Londýně,“ vysvětlila. „Přejela jsem jednoho člověka.“

„Cože?“

„Jenže ve skutečnosti jsem ho nepřejela. Byl zastřelen.“

„Jak to, že byl zastřelen?“

„Nevím, jak k tomu došlo, ale byl.“

„Proboha, proč jsi ho zastřelila?“

„Já ho nezastřelila.“

„Neměla bys střílet lidi,“ prohlásil lord Caterham trochu vyčítavě. „Skutečně ne. Já vím, někteří z nich by si to opravdu zasloužili — ale stejně jsou z toho pak potíže.“

„Říkám ti, že jsem ho nezastřelila.“

„Když ne ty, tak kdo?“

„To se neví.“

„Nesmysl,“ řekl lord Caterham. „Není přece možné, aby někoho zastřelili, přejeli, a přitom nikdo nevěděl, kdo to udělal!“

„Nikdo ho nepřejel,“ opravila otce Palička.

„Myslel jsem, žeš to sama řekla.“

„Řekla jsem, že jsem si *myslela*, že jsem ho přejela.“

„Asi ti praskla pneumatika, ne?“ navrhl lord Caterham. „To je pak rána jako z pistole. Znáš to z detektivek.“

„Táti, ty jsi úplně nemožný. Připadá mi, že i králík by to pochopil dřív než ty!“

„No dovol!“ urazil se lord Caterham. „Objevíš se tu s absolutně nevěrohodným líčením o muži, který byl zastřelen a přejet a kdoví co ještě, a pak čekáš, že nějakým kouzlem mi to všechno bude jasné!“

Palička si unaveně povzddechla.

„Tati, snaž se soustředit! Povím ti to celé ještě jednou, holými větami,“ řekla a zopakovala své dobrodružství.

„Už to chápeš?“ zeptala se, když skončila.

„Samozřejmě. Teď je mi to úplně jasné. Vidím, že jsem se příliš nespletl, když jsem ti předtím řekl, že lidi, kteří si koledují o potíže, se jich obvykle dočkají. Jsem jenom rád,“ konstatoval lord Caterham závěrem a mírně se zachvěl, „že jsem zůstal v klidu doma.“

Poté se vrátil ke svému katalogu.

„Tati, kde je Sedm Ciferníků?“

„Někde v East Endu... myslím. Mokrát jsem viděl autobusy, které tam jely... Nebo že by jely do Sedmi Sester? V životě jsem tam nebyl, naštěstí. Řekl bych, že to není místo, které by se mi dvakrát líbilo. Ale i když to je divné, mám pocit, že nedávno jsem o něm v nějaké souvislosti slyšel.“

„A Jimmyho Thesigera asi taky neznáš, vid’?“

To už byl lord Caterham znovu pohroužen do čtení katalogu. Ukázal snahu být užitečný v té věci kolem Sedmi Ciferníků. Teď už téměř nejevila zájem.

„Thesiger,“ mumlal nepřítomně. „Thesiger. Někdo z yorkshírských Thesigerů?“

„Na to se tě právě ptám! Nemůžeš se trochu koncentrovat, tati? Je to důležité!“

Lord Caterham učinil zoufalý pokus vypadat nápomocně, aniž by musel skutečně myslet na to, o čem jde řeč.

„Nějací yorkshírští Thesigerové existují,“ řekl vážně.

„A jestli se nepletu, tak nějací Thesigerové jsou taky v Devonshiru. Tvoje pratetička Selina si vzala Thesigera.“

„To mi ale moc nepomůže!“ vykřikla Palička.

Lord Caterham se zakuckal.

„Moc to nepomohlo ani jí, jestli mě neklame paměť.“

„Jsi nemožný!“ prohlásila Palička. „Musím sehnat Billa.“

„Máš pravdu!“ přisvědčil roztržitě její otec a otočil stránku. „To udělej. Určitě. Souhlasím s tebou.“

Palička vstala a lítostivě řekla:

„Kdybych si alespoň pamatovala, co přesně bylo v tom dopise. Ani jsem si ho pořádně nepřčetla... Něco o tom,“ mumlala si spíše pro sebe než k otci, „že ta záležitost se Sedmi Ciferníky není žádná legrace.“

Náhle lord Caterham odložil katalog a vykřikl:

„Sedm Ciferníků? Samozřejmě! Už to mám!“

„Co máš?“

„Vím, proč mi to připadalo povědomé. Byl tady George Lomax. Tentokrát Tredwell selhal a pustil ho dovnitř. Stavil se tu cestou do Londýna. Vypadá to, že příští týden pořádá v Abbey nějaký politický večírek a že dostal varovný dopis.“

„Co tím chceš říct — varovný dopis?“

„Hm, to přesně nevím. Nevykládal mi žádné podrobnosti. Ale pamatuju si, že ten dopis souvisel se Sedmi Ciferníky. Jel do města, aby informoval Scotland Yard. Znáš přece George?“

Palička přikývla. Dobře znala člena vlády, stálého náměstka ministra zahraniční Jejího Veličenstva, kterému se mnozí vyhýbali pro jeho neblahý zvyk citovat na soukromých večírcích ze svých veřejných projevů. Vzhledem k jeho vypouklým očím mu mnozí — včetně Billa Eversleighe — přezdívali „Žabák“.

„Řekni mi,“ zeptala se, „zajímal se vůbec Žabák o smrt Geralda Wadea?“

„Já o tom nic nevím. Což ovšem neznamená, že by se zajímat nemohl.“

Palička chvíli mlčela. Usilovně se snažila upamatovat, jak přesně zněla ta pasáž v dopise, který poslala Loraine Wadeové; zároveň si ji snažila představit. Jaké asi je děvče, kterému byl Gerald Wade zřejmě oddán? Čím víc o tom přemýšlela, tím méně jí ten dopis připadal jako dopis, který píše bratr sestře.

„Neříkal jsi, že ta Loraine Wadeová byla jenom nevlastní sestra Gerryho Wadea?“

„Ano,“ přikývl lord Caterham. „Přesně vzato, ona vlastně ani není — tedy nebyla — jeho sestra.“

„Ale jmenuje se přece Wadeová?“

„Ve skutečnosti ne. Není to dcera starého Wadea. Jak už jsem říkal, ten utekl se svou druhou ženou, která byla provdána za nějakého naprostého ničemu. Soud sice, myslím, svěřil děvče do výchovy tomu darebákovi, ale on toho práva nikdy nevyužil. Wade si to děvče velice oblíbil a trval na tom, aby měla jeho jméno.“

„Aha,“ řekla Palička, „tím je to vysvětleno.“

„Co je vysvětleno?“

„Cosi, co se mi na tom dopise zdálo divné.“

„Myslím, že je to docela hezké děvče,“ dodal lord Caterham.
„Alespoň jsem to slyšel.“

Palička šla zadumaně po schodech nahoru. Měla před sebou několik úkolů. Předně musí najít Jimmyho Thesigera. V tom by jí mohl pomoci Bill. Ronny Devereux byl Billův přítel. Jimmy Thesiger byl zřejmě také Ronnyho přítel, takže je pravděpodobné, že ho Bill bude znát. Pak tady bylo to děvče, Lorraine Wadeová. Možná že ta by mohla nějak objasnit, o co jde s těmi Sedmi Ciferníky. Je jasné, že Gerald Wade jí o tom něco řekl. Že se tak úzkostlivě snažil, aby na to zapomněla, vzbuzovalo teď ty nejchmurnější představy.

SEDMÁ KAPITOLA

Palička jde na návštěvu

Sehnat Billa nepředstavovalo žádný problém. Palička zajela druhého dne ráno do Londýna — tentokrát se to obešlo bez komplikací — a zavolala mu. Bill byl ochota sama a okamžitě ji zahrnul nejrůznějšími pozváním: na oběd, na čaj, na večeři a k tanci. Všechny návrhy Palička postupně odmítla.

„Za jeden dva dny přijedu a půjdeme se spolu někam pobavit, Bille. Ale momentálně to nejde, mám nějakou práci.“

„Aha,“ řekl Bill, „to je mi tě líto.“

„Taková práce to není,“ ujistila ho Palička. „A rozhodně se přitom vůbec nenudím. Bille, znáš nějakého Jimmyho Thesigera?“

„Samozřejmě. Ty taky.“

„Ne, já ho neznám,“ tvrdila Palička.

„Ale jo, musíš ho znát. Jimmyho zná každý.“

„Je mi líto,“ trvala na svém Palička. „Alespoň pro jednu nejsem jako každý.“

„Počkej, to není možné! Jimmy — růžovoučký obličej, vypadá trochu přitrouble, ale je stejně inteligentní jako já.“

„Neříkej!“ podivila se Palička. „Myslela jsem, že to snad ani není možné.“

„Pokoušíš se být sarkastická?“

„Tak trochu. Co ten Jimmy Thesiger dělá?“

„Jak to myslíš — co dělá?“

„Ztrácíš snad při práci na ministerstvu zahraničí schopnost rozumět rodnému jazyku?“

„No... Aha, už chápu. Ty se ptáš, jestli má nějaké zaměstnání? Ne, jen se tak poflakuje. Proč by měl něco dělat?“

„Takže oplývá spíše penězi než inteligencí?“

„Ne, tak bych to neřekl. Vždyť ti povídám, že je chytřejší, než vypadá.“

Palička mlčela. Začínala mít pocit, že se z toho movitého chlapce zřejmě nevyklube příliš užitečný spojenec. Jenže na druhé straně

to bylo právě jeho jméno, které ten umírající muž s takovým úsilím zašeptal. Náhle se ozval Billův hlas s nečekaně aktuální poznámkou.

„Ronny vždycky tvrdil, že Jimmy Thesiger je hrozně chytrý. Ronny Devereux. Thesiger byl jeho nejlepší kamarád.“

„Ronny...“

Palička se nerozhodně zarazila. Bill zjevně nic nevěděl o dalším mrtvém. Poprvé si uvědomila, že to je divné, že žádné noviny o této tragédii nepřinesly jedinou zmínku. Přitom to nepochybně byl přesně ten druh pikantní zprávy, kterou by nikdy nepropásly. Napadalo ji jenom jedno a právě jedno vysvětlení: policie musela mít nějaké zvláštní důvody, proč o celé věci pomlčela.

Billův hlas pokračoval:

„Už jsem Ronnyho neviděl celou věčnost — od toho víkendu tam u vás, kdy zemřel chudák Gerry Wade.“

Odmlčel se, pak dodal:

„To byl děsný víkend — předpokládám, že už jsi o tom slyšela... Paličko — jsi tam?“

„Samozřejmě že ano.“

„Už jsi celou věčnost nic neřekla. Začínal jsem mít pocit, že jsi odešla.“

„Ne, jen jsem o něčem uvažovala.“

Měla by Billovi říct o Ronnyho smrti? Rozhodla se, že ne — takovéhle věci se po telefonu nesdělují. Ale musí se s Billem setkat, a brzy — čím dříve, tím líp. Mezitím.

„Bille?“

„Ano?“

„Co kdybychom spolu šli na večeři zítra večer, co tomu říkáš?“

„Fajn, a pak si zatancujeme. Musím ti říct spoustu věcí. Víš, stalo se mi něco opravdu nepříjemného — taková děsná smůla —“

„Dobře, zítra mi to všechno povíš,“ zarazila ho poněkud nezdvořile. „Mimochodem, prosím tě, můžeš mi říct adresu Jimmyho Thesigera?“

„Jimmyho Thesigera?“

„Slyšels dobře.“

„Sídlí v Jermyn Street — počkej, je to Jermyn Street, nebo ta druhá ulice?“

„Zaměř na ten problém tu inteligenci, o níž jsi mluvil!“
„Jo, Jermyn Street. Když moment počkáš, řeknu ti číslo.“
Telefon se odmlčel.

„Jseš tam ještě?“

„Nepřetržitě.“

„No, s těmi pitomými telefony člověk nikdy neví. To číslo je
103. Máš to?“

„Číslo 103. Díky, Bille.“

„Ale poslyš, k čemu ho chceš? Vždyť jsi tvrdila, že ho neznáš!“

„Neznám, ale za půl hodiny už ho znát budu.“

„Ty ho chceš navštívit?“

„Uhodls, šerloku.“

„Ale poslyš, jestli tě to zajímá, tak určitě ještě nebude vzhůru!“

„Že nebude vzhůru?“

„Řekl bych, že ne. Teda, kdo by byl, kdyby nemusel? Vezmi to takhle: nemáš ponětí, jaké úsilí to stojí mě, abych byl už v jedenáct hodin tady. Protože když se zpozdím, tak Žabák vyvádí jako zběsilý. Ty si nedovedeš představit, jak vypadá život pracujícího —“

„Zítřka mi to vysvětlíš!“ řekla chvatně Palička.

Zavěsila a přemýšlela o dalším postupu. Nejprve mrkla na hodinky — bylo půl dvanácté a pět minut. Přes Billovo varování, podložené jeho znalostmi Jimmyho zvyků, se přiklonila ke svému původnímu přesvědčení, že touhle dobou už bude v stavu přijmout návštěvu. Zastavila taxi a řekla řidičovi, aby jel do Jermyn Street číslo 103.

Dveře jí otevřel dokonalý exemplář džentlmena sloužícího u džentlmena v důchodu. Tvářil se absolutně bezvýrazně a zdvořile, což je dovednost, která se speciálně v téhle části Londýna vyskytovala často.

„Račte za mnou, madam!“

Zavedl ji do neobyčejně pohodlně vypadajícího pokoje s obrovskými koženými fotely. V jednom z těchto kožených monster už seděla zabořena další dívka, o něco mladší než Palička. Drobná blondýnka, celá v černém.

„Koho mám ohlásit, madam?“

„Žádné jméno mu neříkejte,“ rozhodla se Palička. „Musím s panem Thesigerem mluvit v naléhavé záležitosti.“

Džentlmen se důstojně uklonil, otočil se a neslyšně za sebou zavřel dveře.

V místnosti se rozhostilo na okamžik ticho.

„Hezké ráno, že?“ špitla blondýna.

„Moc hezké!“ souhlasila Palička.

Další ticho.

„Přijela jsem autem z venkova,“ obnovila Palička konverzaci, „a myslela jsem si, že tu bude zase ta příšerná mlha — ale nebyla.“

„Ne,“ řeklo druhé děvče. „Nebyla.“ Pak ještě dodala: „Taky jsem přijela z venkova.“

Palička si ji pečlivěji prohlédla. Trochu ji přítomnost konkurence rozladila. Patřila k lidem plným energie, kteří mají rádi, když se věci „hýbou“, a teď si uvědomovala, že druhá návštěvnice bude muset být vyslechnuta a vyřízena dříve, než ona sama bude moci vyklopit, co ji tíží. Nemohla o své záležitosti mluvit před někým cizím.

Jak si tak dívku prohlížela, napadlo ji cosi zvláštního. Bylo by to možné? Každopádně, to děvče drželo smutek — černé punčochy to dokazovaly... Byl to sice trochu smělý dohad, ale Palička dospěla k názoru, že se nemýlí. Zhluboka se nadechla:

„Poslyšte,“ řekla, „nejste náhodou Loraine Wadeová?“

Loraine vykulila oči.

„Ano, to jsem. Jak jste na to přišla? Nikdy jsme se přece nepotkaly, že ne?“

„Ale zato jsem vám včera poslala dopis. Já jsem Palička Brentová.“

„To od vás bylo hrozně pozorné, že jste mi ten dopis poslala,“ řekla Loraine. „Už jsem vám písemně poděkovala. Nikdy by mě nenapadlo, že vás tu potkám.“

„Povím vám, proč tu jsem,“ řekla Palička. „Zнала jste Ronnyho Devereuxe?“

Loraine přikývla.

„Byl za mnou ten den, kdy Gerry — no víte. Asi dvakrát nebo třikrát mě od té doby navštívil. Byl jedním z nejlepších Gerryho přátel.“

„Já vím. Jenomže — on je mrtvý.“

Loraine se na ni užasle podívala.

„Mrtvý? Vždyť vypadal, že jen kypí zdravím!“

Palička jí co nejstručněji zopakovala události předchozího dne. Loraine se náhle zatvářila vydešeně a ustrašeně špitla: „Takže to je pravda! Je to pravda!“

„Co je pravda?“

„Co jsem si myslela — vrtalo mi to hlavou celé ty týdny. Že Gerry nezemřel nešťastnou náhodou. Někdo ho zabil!“

„Takže vy jste si to myslela už dřív?“

„Ano. Gerry by si v životě nevzal prášky na spaní.“ Trpce se pousmála. „Spal příliš dobře na to, aby je potřeboval. Celou tu dobu mi to připadalo divné...A on si to myslel také — vím, že ano.“

„Kdo?“

„Ronny. A takhle to s ním dopadlo! Teď je taky mrtvý!“ Na chvilku se odmlčela a pak pokračovala: „Kvůli tomu jsem tady. Kvůli tomu dopisu od Gerryho, který jste mi poslala. Jakmile jsem si ho přečetla, snažila jsem se zastihnout Ronnyho, ale řekli mi, že je pryč. Tak jsem si řekla, že navštívím Jimmyho — byl to Ronnyho dobrý kamarád. Myslela jsem, že mi poradí, co bych měla udělat.“

„Myslíte...“ Palička se zarazila. „Ohledně — Sedmi Ciferníků?“

Loraine přikývla.

„Víte...“

Ale v tom okamžiku vstoupil Jirnmý Thesiger.

OSMÁ KAPITOLA

Jimmyho návštěvnice

Ted' se musíme vrátit o nějakých dvacet minut nazpět, do okamžiku, kdy se Jimmy Thesiger probíral ze snového oparu do reality, kterou představoval známý hlas mluvící k němu neznámým jazykem.

Jeho spánkem omámený mozek se chvíli pokoušel tuto situaci zvládnout, ale nakonec kapituloval. Jimmy zívá a překulil se na druhý bok.

„Pane, chce s vámi mluvit nějaká mladá dáma.“ Ten hlas byl neodbytný. Zjevně byl odhodlán omílat tuhle větu pořád dokola, až se Jimmy raději smířil s nevyhnutelným osudem, otevřel oči a zamrkal.

„Stevensi?“ zamumlal. „Můžete to říct ještě jednou?“

„Pane, chce s vámi mluvit nějaká mladá dáma.“ Jimmy se usilovně snažil pochopit, co se děje. „Proč?“

„To vám nemohu říct, pane.“

„Ne, to asi ne.“ Znovu o tom přemýšlel a utvrdil se, že Stevens má pravdu. „Asi nemůžete.“ Stevens popadl táč ležící vedle postele.

„Přinesu vám čerstvý čaj. Tenhle je už studený.“

„Myslíte, že bych měl vstát a — tu dámu přijmout?“ Stevens neodpověděl, ale napřímil se a zůstal strnule stát, což Jimmy správně interpretoval.

„Dobře,“ řekl odhodlaně. „Asi to tak bude lepší. Neřekla vám, jak se jmenuje?“

„Ne, pane.“

„Hmm. Nemohla by to být *náhodou* moje teta Jemima, co myslíte? Protože jestli ano, tak mě ani nenapadne, abych vstával.“

„Tahle dáma, pane, nemůže být ničí teta, ledaže by byla nejmladší ve velice početné rodině.“

„Aha,“ řekl Jimmy. „Mladá a půvabná. Je — jak vypadá?“

„Ta mladá dáma, pane, je nepochybně přesně *comme il faut*, smím-li použít tohoto výrazu.“

„Smíte,“ řekl Jimmy velkoryse. „Troufám si říct, že vaše francouzština, Stevensi, je velice dobrá. Mnohem lepší než moje.“

„Těší mě, že to říkáte, pane. Nedávno jsem absolvoval korespondenční kurs francouzštiny.“

„Neříkejte? Vy jste úžasný člověk, Stevensi.“

Stevens se s převahou pousmál a odešel. Jimmy opět ulehl a snažil se vybavit si, od které mladé a půvabné dámy, přesně *comme il faut*, by mohl očekávat, že by ho přišla navštívit.

Objevil se Stevens s čerstvým čajem, a jak Jimmy usrkával horou tekutinu, zmocňovala se ho příjemná zvědavost.

„Doufám, že jste jí dal noviny a tak,“ řekl.

„Dal jsem jí k dispozici *Morning Post* a *Punch*, pane.“

Zvonek u dveří ho odvolal, ale vzápětí byl zpátky.

„Další mladá dáma, pane.“

„Cože?“

Jimmy si sevřel hlavu do dlaní.

„Další mladá dáma, pane. Odmítla sdělit své jméno, ale tvrdí, že přichází v důležité věci.“

Jimmy na něj mlčky zíral.

„Tohle je zatraceně podivné, Stevensi,“ řekl nakonec. „Zatraceně divné. V kolik hodin jsem se, prosím vás, v noci vrátil?“

„Těsně před pátou, pane.“

„A byl jsem, hmm — jak jsem vypadal?“

„Jenom trošku rozveselený, pane — nic víc. Snažil jste se zpívat Vládni, Británie.“

„To je ale opravdu zvláštní,“ řekl Jimmy. „Vládni, Británie, říkáte? Nedovedu si přestavit, že bych ve střizlivém stavu mohl zpívat Vládni, Británie. Zřejmě jsem toho vypil tolik, že to vyplavilo na povrch nějaké skryté vlastenectví. Vzpomínám, že jsme oslavovali v hospodě Mustard and Cress, což není tak nevinný podnik, jak to podle jména vypadá.“ Na chvíli se odmlčel, než řekl: „Napadá mě...“

„Ano, pane?“

„Napadlo mě, jestli jsem třeba pod vlivem toho dříve zmíněného povzbuzení nepodal inzerát, že hledám chůvu nebo někoho takového...“

Stevens se zdvořile zasmál.

„Dvě děvčata najednou. To není normální. Příště se budu muset té putyky vystříhat... To je krásné slovo, Stevensi, vidte — *vystříhat se* — nedávno jsem ho našel v křížovce a okamžitě se mi zalíbilo.“

Během konverzace se Jimmy rychle přiodíval. Po deseti minutách byl už připraven stanout tváří v tvář neznámým návštěvnicím. Když otevřel dveře do pokoje, kde čekaly, uviděl nejprve tmavovlasou štíhlou dívku, kterou vůbec neznal. Stála u krbu a opírala se o krbovou římsu. Pak mu zrak sklouzl na velký kožený fotel a srdce mu poskočilo: Lorraine!

Vstala a byla to ona, kdo promluvil první, i když trochu nervózně.

„Musíte být asi hrozně překvapený, že mě tu vidíte,“ řekla, „ale musela jsem přijít. Za moment to vysvětlím. A tohle je lady Eileen Brentová.“

„Obvykle mi říkají Palička — nejspíš jste o mně slyšel od Billa Eversleighe.“

„To se ví, že ano,“ řekl Jimmy a snažil se, seč mohl, zvládnout situaci. „Posaďte se přece, a dáme si nějaký koktejl nebo něco na ten způsob.“

Obě děvčata odmítla.

„Po pravdě řečeno,“ přiznal se Jimmy, „zrovna jsem vylezl z postele.“

„Tak přece jen měl Bill pravdu,“ poznamenala Palička. „Řekla jsem mu, že jedu za vámi, a on mě varoval, že budete spát.“

„Ale teď už jsem vzhůru,“ prohlásil Jimmy povzbudivě.

„Jde o Gerryho,“ ozvala se Lorraine. „A teď ještě o Ronnyho...“

„Co tím chcete říct: A teď ještě o Ronnyho?“

„Včera ho někdo zastřelil!“

„Cože?“ vykřikl Jimmy.

Palička znovu převyprávěla svůj příběh. Jimmy poslouchal a vypadal, jako by nemohl uvěřit, že už nesní.

„Ronny — a zastřelen!“ mumlal. „O co tu zatraceně jde?“

Posadil se na opěradlo fotelu, chvíli přemýšlel, a pak tiše řekl:

„Asi bych vám měl něco říct.“

„Mluvte!“ povzbudila ho Palička.

„Ten den, co Gerry Wade zemřel, když jsme pak s Ronnym jeli za vámi,“ kývl k Loraine, „mi cosi řekl. Lépe řečeno, začal mi něco povídat... Něco mi chtěl prozradit, ale sotva začal, prohlásil, že je vázán slibem a nemůže o tom mluvit...“

„Vázán slibem?“ opakovala zamyšleně Loraine.

„Tohle mi řekl. Samozřejmě pak jsem už na něj nenaléhal. Ale choval se divně — zatraceně divně — celou tu dobu. Měl jsem pocit, že měl podezření — prostě že v tom je nějaká levota. Myslel jsem, že to třeba řekne tomu doktorovi... Ale mlčel, ani nic nenaznačil. Tak jsem si řekl, že jsem se asi zmýlil. A potom, když jsem se dozvěděl všechny okolnosti — prostě, vypadalo to jako úplně jasný případ. Tak jsem usoudil, že jsem si to všechno jenom namlouval.“

„Ale myslíte si, že Ronny přece jenom nějaké podezření měl?“

Jimmy přikývl.

„Teď už jsem o tom přesvědčený. Nikdo z nás ho přece od té doby ani neviděl. Myslím, že se pustil do pátrání na vlastní pěst, pokoušel se zjistit, jak to bylo s Gerryho smrtí... A co víc, teď si myslím, že *na to přišel*! Proto ho ti lumpové zastřelili. Takže se snažil předat mi nějaký vzkaz — ale dostal ze sebe jen ta dvě slova.“

„Sedm Ciferníků!“ doplnila Palička a zachvěla se.

„Sedm Ciferníků,“ opakoval pochmurně Jimmy. „Každopádně z tohohle můžeme vyjít.“

Palička se otočila k Loraine.

„Vy jste mi předtím něco chtěla říct...“

„Ano! Nejdříve k tomu dopisu!“ Loraine se obrátila k Jimmymu. „Gerry mi napsal dopis. Lady Eileen —“

„Palička!“

„Palička ho našla.“ Vysvětlila stručně podrobnosti.

Jimmy poslouchal s ohromným zájmem: o tom dopise slyšel poprvé. Loraine dopis vylovila z kabelky a podala mu ho. Když dočetl, podíval se na ni.

„Tohle by nám mohlo pomoci. Co jste měla podle Gerryho zapomenout?“

Loraine se bezmocně zamračila.

„Mám potíže si to přesně připamatovat... Omylem jsem otevřela dopis adresovaný Gerryemu. Víím, že byl napsaný na laciném papíru a

musel ho napsat někdo skoro ngramotný. Nahoře byla adresa někde v Sedmi Cifernících. Pak jsem si uvědomila, že to není pro mě, tak jsem dopis vrátila zpátky do obálky, aniž jsem ho četla.“

„Opravdu?“ zeptal se Jimmy jemně.

Loraine se poprvé zasmála.

„Vím, jak to myslíte, a fakt je, že ženy jsou zvědavé... Ale víte, tenhle dopis ani nevypadal zajímavě. Byl tam nějaký seznam jmen a adres.“

„Jména a adresy,“ opakoval Jimmy zamyšleně.

„Gerrymu to ani moc nevadilo,“ vzpomínala si Loraine. „Zasmál se a zeptal se mě, jestli jsem už někdy slyšela o mafii. Pak řekl, že by to bylo docela zvláštní, kdyby nějaká organizace jako mafie zahájila činnost v Anglii — ale že tenhle druh tajné organizace není Angličanům blízký. Naši zločinci nemají moc velkou představivost,“ dodal nakonec.“

Jimmy našpulil rty a hvízdal.

„Začíná mi to být jasné,“ řekl. „Sedm Ciferníků musí být místo, kde má svůj hlavní stan nějaká tajná organizace. Jak vám napsal — nejdřív si myslel, že jde jenom o nějaký žert. Ale potom mu došlo, že to žádný žert není. A pak ještě něco: hrozně mu záleželo na tom, abyste zapoměla, co vám řekl. K tomu mohl mít jediný důvod — kdyby ta organizace začala mít podezření, že něco o její aktivitě víte, byla byste sama také v nebezpečí. Gerald si to nebezpečí uvědomil a začal se o vás bát!“

Zarazil se, pak tiše dodal:

„Mám pocit, že budeme všichni v nebezpečí — jestli budeme pokračovat v pátrání.“

„Jestli?“ vykřikla rozhořčeně Palička.

„Mluvím o vás dvou! Co se mě týče, tak to je něco jiného. Ronny byl můj kamarád!“ Zadíval se na Paličku. „Vy už jste svou roli splnila. Vyřídila jste mi jeho vzkaz. Ne! Rozhodně se do toho nesmíte plést — ani vy, ani Loraine!“

Palička se tázavě zadívala na druhou dívku. Co se jí týkalo, byla už dávno pevně rozhodnutá, ale v té chvíli si to nechávala pro sebe. Nechtěla, aby se Loraine Wadeová vystavovala nebezpečí z pocitu solidarity.

Ale Lorainin drobný obličej byl okamžitě plný rozhořčení.

„Co to povídáte! Snad vás vážně nenapadlo, že bych se mohla držet stranou — zabili Gerryho — mého Gerryho, nejlepšího a nejdražšího bratra, jakého kdy nějaké děvče mělo. Jedinou osobu, která mi na celém světě byla blízká!“

Jimmy si rozpačitě odkašlal. Loraine je skvělá, napadlo ho. Prostě úžasná!

„Podívejte,“ řekl rozpačitě, „takhle nesmíte mluvit — že už na světě nikoho nemáte a tak. Máte spoustu přátel, kteří budou jenom rádi, když pro vás budou moci něco udělat. Rozumíte mi?“

Vypadalo to, že Loraine rozuměla, protože náhle zčervenala, a aby zakryla rozpaky, začala nervózně povídat:

„Takže jsme domluveni! Budu vám pomáhat, a nikdo mi v tom nezabrání!“

„A já totéž, samozřejmě!“ přidala se Palička.

Obě dvě se podívaly na Jimmy ho.

„Jo,“ přikývl pomalu. „Tak tedy ano.“

Tázavě na něj pohlédly.

„Zrovna jsem uvažoval,“ řekl Jimmy, „jak bychom měli začít. Možná tím, že si začneme tykat: já jsem Jimmy.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Plány

Diskuse se teď obrátila k praktičtějším otázkám.

„Když to vezmeme kolem a kolem,“ řekl Jimmy Thesiger, „není toho mnoho, čeho bychom se mohli chytit. Vlastně jen ta dvě slova: Sedm Ciferníků. A kromě toho, celou tu oblast — dům po domu — stejně pročesat nemůžeme.“

„Ale můžeme!“ opravila ho Palička.

„No dobře, možná že ano — i když jisté to není. Podle mě to je docela zalidněná oblast. Ale stejně by to nebyl příliš delikátní postup.“

Jen to slovo řekl, vzpomněl si na dívku zvanou Cukrle a usmál se.

„Pak tu je to místo na venkově, kde byl zastřelen Ronny. Mohli bychom se snažit něco vyčmuchat tam... Ale policie určitě už udělala všechno, co bychom mohli udělat my, a nepochybně mnohem lépe.“

„Víš, co se mi na tobě nejvíc líbí?“ poznamenala sarkasticky Palička, „že máš takovou veselou, optimistickou povahu.“

„Toho si nevšímej, Jimmy,“ řekla tiše Loraine. „Jen pokračuj.“

„Nesmíš být tak netrpělivá,“ napomenul Jimmy Paličku. „Všichni nejlepší detektivové postupují přesně takhle: nejdřív vyloučí zbytečné a neproduktivní pátrání. Takže přicházím ke třetí možnosti — tou je Geraldova smrt. Teď když si myslíme, že byl zavražděn — mimochodem, myslíte si to vy dvě taky, že ano?“

„Ano,“ přikývla Loraine.

„Ano,“ potvrdila Palička.

„Dobře. Já taky. Tedy v tomhle směru bychom podle mě nějakou slabou šanci měli. Koneckonců, Gerry si ten chloral sám nevzal. Někdo se musel dostat do jeho pokoje a dát mu ho do sklenice vody, takže ho Gerry vypil, když se probudil. A pak tam dotyčný nechal prázdnou krabičku nebo láhev nebo co to bylo. Souhlasíte?“

„Jo — ale,“ řekla Palička pomalu. „Ale...“

„Moment! Někdo tedy musel v té době být přímo v domě. Těžko by to mohl udělat někdo cizí.“

„Ne, to ne,“ souhlasila poněkud ochotněji Palička.

„Výborně. Takže tím se nám okruh podezřelých výrazně zúžil. Předpokládám, že většina personálu jsou vaši sloužící — chci říct, že je znáte, ne?“

„Jistěže ano,“ potvrdila Palička. „Když jsme zámek pronajali, prakticky všechen personál zůstal. Někaké změny v nižším služebnictvu samozřejmě byly, ale ti, co mají důležitější postavení, tam jsou všichni.“

„Přesně tak — to je právě to, co jsem měl na mysli. Ty,“ ukázal na Paličku, „musíš zjistit podrobnosti. Zjisti, kteří noví sloužící se tam objevili — třeba komorníci?“

„Jeden komorník nový je. Jmenuje se John.“

„Fajn. Takže se informuj na Johna. A na ty ostatní, kteří byli přijati teprve nedávno.“

„Předpokládám, že to musel být někdo ze služebnictva,“ řekla pomalu Palička. „Z hostů to nemohl být nikdo?“

„To si nedovedu představit.“

„Kdo všechno tam přesně byl?“

„No, byla tam tři děvčata: Nancy, Helena a Cukrle.“

„Cukrle Daventryová? Tu znám.“

„To je možné. Pořád o něčem říká, že to je delikátní.“

„Tak to je stoprocentně ona. *Delikátní* patří k jejím oblíbeným slovům.“

„Pak jsem tam byl já, Gerry Wade a Bill Eversleigh a Ronny. A samozřejmě sir Oswald a lady Cooteová. Jo — a potom ještě Opičák.“

„Kdo je Opičák?“

„Jeden chlápek, který se jmenuje Bateman — je Cooteovým tajemníkem. Děsně vážný a děsně svědomitý. Chodil jsem s ním do školy.“

„V tomhle směru mně nepřipadá nic podezřelého,“ poznamenala Loraine.

„Ne, to je fakt,“ usoudila Palička. „Jak říká Jimmy, budeme se muset zaměřit na služebnictvo. Mimochodem, myslíte si, že ty jedny

hodiny, které někdo vyhodil z okna, s tím můžou mít něco společného?“

„Hodiny, které někdo vyhodil z okna?“ opakoval Jimmy Thesiger a zůstal na Paličku civět. Bylo to poprvé, co o tom slyšel.

„Já sama nechápu, co by to mohlo znamenat,“ přiznala se Palička, „ale připadá mi to divné. Jaký to mohlo mít smysl?“

„Ted' si vzpomínám,“ řekl Jimmy pomalu. „Zašel jsem dovnitř — abych se rozloučil s chudákem Gerrym, a ty budíky tam stály srovnány na krbové římse. Všiml jsem si, že jich bylo jen sedm — a ne osm!“

Najednou se otrásl a omluvně vysvětlil:

„Promiňte, ale jak dojde na ty hodiny, vždycky mně přeběhne mráz po zádech. Občas se mi o nich i zdá! Rozhodně bych do toho pokoje nechtěl jít potmě a znovu je tam uvidět seřazené na krbu.“

„Kdyby tam byla tma, tak bys je vidět nemohl,“ podotkla Palička střízlivě. „Ledaže by měly světélkující ciferníky... Panebože!“ vydechla a celá zčervenala rozčilením. „Vám to nedošlo? *Sedm ciferníků!*“

Dívali se na ni pochybovačně, ale Palička zarputile trvala na svém.

„Je to tak. To nemůže být náhoda.“

Chvilí všichni mlčeli.

„Možná že máš pravdu,“ připustil nakonec Jimmy Thesiger. „To je ale... To je šílené.“

Palička ho dychtivě začala zpovídat.

„Kdo ty budíky koupil?“ ,

„My všichni.“

„Kdo s tím nápadem přišel?“

„My všichni.“

„To je hloupost, někdo musel být první.“

„Takhle to nebylo. Dohadovali jsme se, co bychom měli Gerry-mu vyvést, aby vstával dřív, a Opičák navrhl budík. Někdo řekl, že jeden by to nezvládl, a někdo jiný — myslím, že Bill Eversleigh — řekl, proč jich nekoupit tučet? A my jsme všichni křičeli, že to je ono, a hned jsme je jeli koupit. Každý jsme koupili jeden budík, a pak jsme vzali — jen tak z legrace — ještě jeden pro Opičáka a jeden

pro lady Cooteovou. Nebylo na tom nic, co by kdo dopředu naplánoval — prostě se to tak seběhlo.“

Palička mlčela, ale přesvědčená nebyla.

Jimmy se tedy znovu ujal slova a shrnul, jak se věci mají.

„Myslím, že můžeme říct, že pár faktů víme jistě: Existuje tajná společnost na způsob mafie. Gerry Wade se jí dostal na stopu. Ze začátku z toho měl spíš legraci — připadala mu — řekněme absurdní. Nechtělo se mu věřit, že by byla skutečně nebezpečná. Ale pak se stalo něco, co změnilo jeho názor, a on ji začal brát vážně. Předpokládám, že v tom okamžiku také něco naznačil Ronnymu. Každopádně, když ho odstranili z cesty, Ronny dostal podezření a zřejmě věděl dost na to, aby se sám vydal po stejné stopě jako Gerry... Bohužel, my musíme začít úplně z ničeho. Nemáme ponětí, na co ti dva vlastně přišli.“

„Možná že to je naopak výhoda,“ řekla chladnokrevně Loraine. „Nebudou nás podezřívát a nebudou se nás snažit odstranit.“

„Přál bych si, abych si tímhle mohl být opravdu jistý,“ řekl ustananě Jimmy. „Víš přece, Loraine, že Gerald sám chtěl, aby ses od tohohle držela stranou. Nemyslíš, že bys mohla...“

„Ne, to bych nemohla,“ řekla Loraine. „Nebudeme se o tom znovu dohadovat. Je to ztráta času.“

Když se Loraine zmínila o čase, Jimmy pohlédl na hodiny a užasle vykřikl. Vyskočil a otevřel dveře.

„Stevensi!“

„Ano, pane?“

„Co takhle něco malého k obědu? Dalo by se to zařídit?“

„Předvídal jsem, že si budete přát oběd, pane. Takže paní Stevensová má jídlo už připravené.“

„Ten člověk je hotový poklad,“ prohlásil Jimmy, když se s úlevou posadil. „Hlavička! Úžasné mu to myslí. Zúčastňuje se korespondenčních kursů! Občas mě napadá, jestli by mi taky neprosperly!“

„Zbláznil ses?“ řekla Loraine.

Ve dveřích se objevil Stevens s vybranou krmí. Po omeletě přišly na řadu koroptve s nadýchaným nákyem.

„Proč jsou muži tak spokojení, dokud se neožení,“ podotkla nešťastně Lorraine. „Proč se o ně jiní dovedou o tolik líp postarat než my?“

„Ale to přece není pravda!“ vyhrkl Jimmy. „Tak to není. Jak jsi na to přišla? Často si myslím, že... že...“

Zakoktal se a zmlkl. Lorraine se znovu začervenala.

Vtom Palička vyjekla, až sebou druzí dva trhli.

„Já blbec! Já idiot!“ nadávala si. „Já věděla, že jsem na něco zapomněla.“

„Na co?“

„Znáte Žabáka — tedy, George Lomaxe?“

„Dost často jsem o něm slyšel,“ vzpomněl si Jimmy, „od Billa a Ronnyho.“

„Jo, tak Žabák pořádá příští týden nějaký nealkoholický večírek — a dostal varovný dopis související se Sedmi Ciferníky.“

„Cože?“ vykřikl Jimmy rozčileně a dychtivě se naklonil k Paličce. „To nemyslíš vážně!“

„To tedy myslím. Řekl o tom tátovi. Co to podle vás může znamenat?“

Jimmy se znovu pohodlně posadil. Pečlivě rozmýšlel, co řekne. Nakonec se vyjádřil stručně a jasně.

„Na tom večírku se něco stane!“ prohlásil.

„Přesně to si myslím taky!“ souhlasila Palička.

„Všechno to do sebe pěkně zapadá!“ podotkl Jimmy zasněně.

Otočil se k Lorraine.

„Kolik ti bylo za války?“ zeptal se neočekávaně.

„Devět — ne, osm.“

„A Gerrymu muselo být asi dvacet, ne? Většina kluků kolem dvaceti bojovala ve válce. Ale Gerry ne.“

„Ne,“ potvrdila Lorraine, když o tom chvíli přemýšlela. „Ne, Gerry nerukoval. Vlastně nevím proč.“

„Já ti řeknu proč,“ pokračoval Jimmy. „Anebo alespoň, jak to podle mě bylo. Gerry nebyl v letech 1915 až 1918 v Anglii. Dal jsem si tu práci a zjistil jsem si to. Ale přitom nikdo pořádně neví, kde byl. Já si myslím, že byl v Německu.“

Loraine celá zrůžověla, když obdivně poslouchala Jimmyho dedukce.

„Jak se ti podařilo na to přijít?“

„Mluvil dobře německy, vid’?“

„Jistě, stejně dobře jako anglicky.“

„Jsem přesvědčený, že to tak bylo. A teď poslouchajte! Gerry Wade pracoval na ministerstvu zahraničí. Vypadal stejně dobrosrdečně a připitoměle — odpusťte mi ten výraz — jako Bill Eversleigh a Ronny Devereux. Jako by ho tam měli čistě na ozdobu. Ale fakticky to bylo jinak. Myslím, že Gerald Wade byl ve skutečnosti někdo. Naše tajná služba se pokládá za nejlepší na světě a Gerald Wade v ní podle mě seděl pěkně vysoko. A tím je všechno vysvětleno. Vzpomínám si, jak jsem já sám, napůl žertem, řekl toho osudného večera v Chimneys, že Gerry nemůže být takový osel, jakého ze sebe dělá.“

„A kdyby to tak opravdu bylo?“ zeptala se Palička, která ze všeho vyvozovala praktické závěry.

„Pak je ve hře víc, než jsme si mysleli. Ten případ Sedmi Ciferníků není jenom obyčejná kriminální záležitost — ale má mezinárodní pozadí. A z toho plyne jedna věc — někdo z nás se musí toho Lomaxova večírku zúčastnit!“

Palička se ušklíbla.

„Znám George dobře — ale nemá mě rád. V životě by mě nepozval na večírek, kde bude něco vážného projednávat. Ale stejně, mohla bych...“

Na chvíli se zamyšleně odmlčela.

„Myslíš, že bych se tam mohl dostat já pomocí Billa?“ zeptal se Jimmy. „Bill tam určitě bude, je přece Žabákova pravá ruka. Možná by mě tam mohl nějakým způsobem dostat.“

„To by neměl být problém,“ souhlasila Palička. „Budeš ale muset zajít za Billem a poradit mu, co má říct. Sám by na to nepřišel.“

„Co bys navrhovala?“ zeptal se Jimmy pokorně.

„No — to je docela jednoduché. Bill tě popíše jako bohatého mladého muže, který se zajímá o politiku a který touží po tom, dostat se do parlamentu. George po tobě okamžitě skočí. Víš přece, jak to v politických stranách chodí: vždycky hledají bohaté mladé muže. Čím prachatějšího tě Bill vylíčí, tím snadněji to půjde!“

„Pokud ze mne neudělá Rothschilda, tak je to v pořádku,“ řekl Jimmy.

„Pak je to myslím hotová věc,“ usoudila Palička. „Zítra večer jdu s Billem na večeři. Má mi přinést seznam lidí, co na tom večírku budou. Myslím, že by se nám mohl hodit.“

„Škoda že tam nebudeš i ty,“ řekl Jimmy. „Ale nakonec to tak možná bude lepší.“

„Není to tak jisté, že se tam neobjevím,“ řekla Palička. „Žabák mě sice nemůže vystát, ale jsou ještě jiné cestičky...“

Zasnula se.

„A co já?“ ozvala se tiše a nesměle Lorraine.

„V tomhle jednání nehraješ!“ řekl ihned Jimmy. „Copak nechápeš, že potřebujeme taky někoho, kdo by zůstal mimo, aby... No...“

„Aby co?“ řekla Lorraine.

Jimmy se rozhodl, že to zkusí jinak, a otočil se k Paličce.

„Co si myslíš ty? V téhle akci se musí Lorraine držet stranou, ne?“

„Určitě to bude lepší!“

„Příště!“ slíbil Jimmy.

„A co když žádné příště nebude?“ naléhala Lorraine.

„Toho bych se nebál! Nepochybuju, že bude!“

„Takže se mám sebrat, jít domů a prostě čekat?“

„Přesně tak!“ potvrdil Jimmy a vypadal, že mu spadl kámen ze srdce. „Doufal jsem, že to pochopíš.“

„Fakt je,“ dodala Palička, „že kdybychom se tam vnutili všichni tři, bylo by to nápadné. A ty bys tam byla obzvlášť podezřelá. To přece musíš uznat, ne?“

„No jo, to je pravda,“ řekla Lorraine odevzdaně.

„Takže jsme domluveni — nebudeš se do ničeho pouštět!“ řekl Jimmy.

„Nebudu,“ opakovala poslušně Lorraine.

Palička se na ni podezřívavě zadívala. Že se Lorraine tak snadno vzdala, vypadalo značně podezřele. Lorraine její pohled bez jediného mrknutí opětovala — oči měla modré a nezáludné. Přesto jí Palička uvěřila jen částečně. Poddajnost Lorraine Wadeové jí připadala silně podezřelá.

DESÁTÁ KAPITOLA

Palička navštěvuje Scotland Yard

Ted' můžeme bez obalu sdělit, že — jak už to tak bývá — každý z účastníků předchozí diskuse si nechal něco pro sebe. Tak například můžeme oprávněně pochybovat o tom, že Loraine Wadeová byla zcela upřímná, když vysvětlovala své důvody k návštěvě Jimmyho Thesigera.

Podobně i Jimmy Thesiger měl různé představy a plány v souvislosti s nadcházející pártou George Lomaxe, o nichž nehodlal informovat, řekněme Paličku.

A Palička sama měla podrobně promyšlený plán, který zamýšlela okamžitě realizovat a o němž neřekla ani slovo.

Od Jimmyho Thesigera jela přímo do Scotland Yardu, kde si vyžádala rozhovor se superintendentem Battlem.

Superintendent Battle byl dosti vysoce postavený muž, který měl na starosti delikátní případy, do nichž byla zapletena politika. V takové záležitosti také před čtyřmi lety navštívil Chimneys a Palička spoléhala na to, že si to ještě pamatuje.

Po krátkém čekání ji odvedli řadou chodeb do superintendantovy pracovny. Battle byl flegmaticky vypadající muž s rysy jako vyřezanými ze dřeva. Vypadal dokonale hloupě a spíš jako obchodník než jako detektiv.

Když Palička vešla, stál u okna, pozoroval vrabce a tvářil se zcela bezvýrazně.

„Dobrý den, lady Eileen,“ otočil se Battle k Paličce. „Posad'te se.“

„Děkuju,“ řekla. „Bála jsem se, že se na mě nebudete pamatovat.“

„Pamatuju si každého,“ ujistil ji. „V mé profesi to jinak nejde.“

„Aha,“ špitla Palička a poněkud ztratila odvahu.

„Takže co pro vás mohu udělat?“ zeptal se superintendent.

Palička přešla rovnou k věci.

„Říká se, že tady, ve Scotland Yardu, máte seznam všech tajných společností a podobných organizací, které v Londýně existují.“

„Snažíme se jít s dobou,“ řekl superintendant Battle opatrně.

„Hádám, že většina z nich asi není skutečně nebezpečná.“

„V tomhle se řídíme jednou velice dobrou zásadou,“ řekl Battle. „Čím víc křičí, tím méně toho dělají. Divila byste se, jak dobře to funguje.“

„Taky se říká, že je dost často necháváte na pokoji, i když o nich víte.“

Battle přikývl.

„To je pravda. Proč by si někdo nemohl říkat Bratr svobody a scházet se s ostatními Bratry dvakrát týdně ve sklepě a tam si pohovořit o potocích krve — neublíží to ani jemu, ani nám. A kdyby někdy k nějakým potížím mělo dojít, víme, kde je najdeme.“

„Občas se ale může stát,“ říkala pomalu Palička, „že takový spolek je nebezpečnější, než si všichni myslí, ne?“

„To je velice nepravděpodobné,“ řekl Battle.

„Ale stát se to může!“ trvala na svém Palička.

„Jistě, může,“ připustil superintendant.

Chvilku bylo ticho, pak Palička tiše řekla:

„Pane superintendante, mohl byste mi dát seznam tajných organizací, které mají sídlo v Sedmi Cifernících?“

Superintendant Battle se chlubil tím, že ho nikdo nedokáže vyvést z rovnováhy. Ale teď by Palička přísahala, že Battle udiveně zamžikal a na okamžik vypadal ohromeně. Ale jenom na okamžik. Když zase promluvil, tvářil se bezvýrazně jako vždycky.

„Přesně vzato, lady Eileen, žádné takové místo jako Sedm Ciferníků už neexistuje.“

„Ne?“

„Ne. Většina čtvrti byla srovnána se zemí a přestavěna. Kdysi to byla hrozně zanedbaná oblast, ale teď tam žijí lidé z horních vrstev a je to velice spořádaná část Londýna. Rozhodně tam nejsou žádné romantické uličky, kde by člověk mohl pátrat po záhadných tajných organizacích.“

„Aha,“ vyklouzlo Paličce už podruhé.

„Nicméně by mě velice zajímalo, proč vám tohle místo vůbec připadlo na mysl.“

„Musím vám to říct?“

„Rozhodně by nám to usnadnilo náš rozhovor... Abych tak řekl, budeme vědět, na čem jsme.“

Palička na chvílinku zaváhala.

„Včera zastřelili jednoho muže,“ řekla pak pomalu. „Zpočátku jsem si myslela, že jsem ho srazila autem.“

„Ronald Devereux?“

„Samozřejmě vy o tom už víte. Proč o tom nebylo nic v novinách?“

„Skutečně to chcete vědět, lady Eileen?“

„Ano, prosím.“

„Prostě jsme potřebovali nerušených čtyřiaadvacet hodin. Zítřka to už v novinách bude.“

„Aha,“ řekla udiveně Palička a snažila se něco vyčíst z nehybné tváře před sebou.

Co si o tom asi tak myslel? Považoval smrt Ronalda Devereuxe za běžný zločin, nebo za něco mimořádného?

„Když umíral, zašeptal ta dvě slova: Sedm Ciferníků,“ řekla Palička pomalu.

„Poznamenám si to,“ řekl Battle. „Děkuju vám.“

Načmáral pár slov do bloku před sebou.

Palička začala z druhého konce.

„Podle toho, co vím, tak vás včera navštívil pan Lomax ohledně výhruzného dopisu, který dostal.“

„Ano, navštívil.“

„Ten dopis souvisel se Sedmi Ciferníky.“

„Ano, myslím, že v záhlaví bylo napsáno Sedm Ciferníků.“

Palička měla pocit, že buší na beznadějně zavřené dveře.

„Když dovolíte, lady Eileen, dám vám jednu radu...“

„Vím, co mi chcete poradit.“

„Běžte domů a už si s těmihle věcmi nelamte hlavu.“

„Mám to nechat na vás, že?“

„No, a proč ne?“ řekl superintendant Battle. „Od toho tady přece jsme.“

„A já jsem tudíž jenom amatér, že? Ale na jedno zapomínáte — možná že v tom neumím chodit tak dobře jako vy, ale mám jednu výhodu: nikdo o mně neví a nikdo mě nezná.“

Měla pocit, že to, co teď řekla, udělalo na superintendanta dojem, jako by se trefila do černého.

„Samozřejmě když mi ten seznam tajných organizací nedáte...“

„To jsem nikdy neřekl. Dostanete úplný seznam.“

Přišel ke dveřím, vystrčil hlavu a něco zavolal, pak se vrátil ke stolu. Palička se proti očekávání cítila zaskočena. Že jí bylo tak snadno vyhověno, v ní vzbudilo podezření. Battle ji teď klidně pozoroval.

„Vzpomínáte si na smrt Geralda Wadea?“ zeptala se náhle.

„To se stalo ve vašem zámku, vidíte? Přebíral prášky na spaní.“

„Jeho sestra tvrdí, že nikdy nic na spaní nebral.“

„No jo,“ pousmál se superintendant. „Divila byste se, kolik věcí sestry nevědí o svých bratrech!“

Palička se znovu cítila zahrnuta do kouta. Seděla mlčky, až do místnosti vešel muž s na stroji psaným seznamem, který podal superintendantovi.

„Tak teď to máte,“ řekl Battle, když jeho podřízený odešel. „Krvavé bratrstvo svatého Šebestiána. Vlčáci. Kamarádi míru. Společenský klub. Přátelé násilí. Rudí vlajkonoši. Děti Moskvy. Slanečci. Kamarádi padlých hrdinů — a půl tuctu dalších.“

Strčil jí papír do ruky a v očích mu zlomyslně blesklo.

„Mám pocit,“ řekla Palička, „že mi to dáváte, protože víte, že mi to nebude absolutně k ničemu. Chcete, abych toho úplně nechala?“

„To by mně bylo nejmilejší,“ řekl Battle. „To je tak, jestli se budete motat kolem všech těch míst — no, přiděláte nám spoustu práce.“

„Tím, že na mě budete muset dávat pozor?“

„Tím, že na vás budeme muset dávat pozor, lady Eileen.“

Palička už vstala, ale teď nerozhodně váhala. Zatím měl všechny trumfy v ruce superintendant Battle. Pak si vzpomněla na jednu maličkost a rozhodla se, že poslední prosbu založí na ní.

„Před chvilkou jsem řekla, že amatér může někdy udělat něco, co profesionál nemůže. Vy jste mě při tom nechal. Protože jste čestný muž, pane superintendante, a víte, že jsem měla pravdu.“

„Pokračujte,“ řekl Battle rychle.

„V Chimneys jste dovolil, abych vám pomáhala. Nezkusíte to se mnou teď znovu?“

Battle evidentně v duchu vážil všechna pro a proti. Povzbuzena jeho mlčením, Palička pokračovala:

„Dobře víte, jaká jsem. Mám nadání objevovat stopy. Jsem rozený čmuchal. Nemám v úmyslu se vám plést pod' nohama nebo dělat to, co děláte vy sám a umíte to mnohem lip. Jestli ale tu nějaká šance pro amatéra je, chtěla bych se jí chopit.“

Rozhostilo se ticho. Po chvíli superintendant tiše řekl:

„Lépe jste to vyjádřit nemohla, lady Eileen. Ale něco vám povím: to, co mi navrhuje, je nebezpečné. A když říkám nebezpečné, tak myslím *opravdu* nebezpečné!“

„To mi už došlo,“ ujistila ho Palička. „Nejsem hloupá.“

„Ne, to nejste,“ řekl superintendant Battle. „Ještě jsem se nesešel s mladou dámou, o které bych to věděl tak jistě. Udělám pro vás tohle: dám vám malou radu. A dělám to proto, protože jsem nikdy nevyznával heslo ‚bezpečnost především‘. Podle mě všichni ti, kdo stráví svůj život v neustálém strachu, že je přejede autobus, by se raději měli tím autobusem nechat přejet a tiše zmizet ze scény. Nejsou k ničemu.“

Tohle pozoruhodné prohlášení právě z úst superintendanta Battle vyvedlo Paličku poněkud z rovnováhy.

„Jakou radu mi tedy dáte?“ zeptala se konečně.

„Vy přece znáte Billa Eversleighe, ne?“

„Jestli znám Billa? Samozřejmě že ano — ale co...“

„Myslím, že Bill Eversleigh vám bude moct o Sedmi Cifernících říct všechno, co chcete vědět.“

„Bill že o tom ví? *Bill*?“

„Nic jsem vám neřekl. Absolutně nic. Ale jsem přesvědčen, že to, co chcete vědět, z něho dostanete. Vy ano. A teď,“ řekl superintendant pevně, „teď už vám neřeknu ani slovo.“

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Večeře s Billem

Když následujícího dne šla Palička večer na schůzku s Billem, byla plna očekávání.

Bill ji nadšeně pozdravil a jen zářil.

Je to docela prima kluk, pomyslela si. Je jako velký, neohrabaný pes, který vrtí ocasem z radosti, že vás zase vidí.

Velký pes na ni začal chrlit záplavu otázek a informací.

„Strašně ti to sluší, Paličko! Nedovedeš si představit, jak jsem rád, že tě zase vidím. Objednal jsem ústřice — ty přece máš ústřice ráda, ne? Co tě přimělo k tomu, že jsi tak dlouho zabýjela čas v cizině? Bavila ses tam dobře?“

„Bylo to příšerné,“ prohlásila Palička. „Absolutně odporné. Staří nemocní plukovníci plazící se na slunci, scvrklé staré panny v knihovnách a kostelech.“

„Kdybych vládl v Anglii,“ řekl Bill, „zakážu lidem cizinu — kromě Švýcarska. Švýcarsko je fajn. Uvažuji o tom, že bych tam jel na Vánoce. Co kdybys jela se mnou?“

„Budu o tom přemýšlet,“ řekla Palička. „Cos dělal ty celou tu dobu?“

To byla neopatrná otázka. Palička ji vyřkla jenom ze zdvořilosti a jako předběžný krok, než nadhodí vlastní námět ke konverzaci. Byl to ovšem dotaz, na který Bill tak čekal.

„Zrovna jsem ti o tom chtěl vyprávět. Ty jsi děsně chytrá, Paličko, potřebuju poradit. Znáš ten muzikál ‚Čert vem tvoje oči‘?“

„Jo.“

„Fajn, povím ti o jedné z nejnechutnějších intrik, jakou si dovedeš představit. Panebože, tihle lidé od divadla! Znam jedno děvče — je to Američanka — nádherná holka...“

Palička vystoupil na čele smrtelný pot. Nářky Billových přítelkyň byly vždycky nekonečné — Bill jí je pravidelně reprodukoval pořád dokola, a nebylo v lidských silách ho zarazit.

„Ta holka se jmenuje Babe St. Maurova a...“

„Zajímalo by mě, jak člověk přijde k takovému jménu!“ poznamenala Palička sarkasticky.

Bill zasvěceně odpověděl:

„Našla ho v *Kdo je kdo*. Otevřela knihu, nedívala se dovnitř a položila na jednu řádku prst. Primový nápad, nemyslíš? Její pravé jméno je Goldschmidtová nebo Abrameirová — něco úplně nemožného.“

„To teda ano,“ souhlasila Palička.

„Jo, tahle Babe St. Maurova je děsně chytrá. A taky není žádná cácorcka — byla jednou z osmi holek, co udělaly živý most...“

„Heleď, Bille,“ přerušila ho Palička zoufale, „včera ráno jsem mluvila s Jimmym Thesigerem.“

„Jimmy je fajn,“ řekl Bill a pokračoval: „Takže jak jsem říkal, Babe se docela vyzná. Dneska to jinak nejde. S většinou lidí od divadla si dovede poradit. Když to chceš někam dotáhnout, říká Babe, nesmíš sebou nechat orat. A budeš se divit, ale talent má taky. Ta dovede hrát — je to úplná fantazie, jak ta holka hraje. V ‚Čert vem tvoje oči‘ moc velkou příležitost nedostala — je tam schovaná v houfu hezkých holek... Tak jsem jí řekl, proč to nezkusíš s opravdovským divadlem — třeba paní Tanquerayovou, ale Babe se tomu jenom smála...“

„Mluvil jsi vůbec s Jimmym?“

„Dneska ráno. Počkej, kde jsem to přestal? Jo, ještě jsem se vlastně nedostal k tomu skandálu. Vsadím se, že za tím byla žárlivost, obyčejná, odporná žárlivost. Ta druhá holka vypadá o třídu hůř než Babe, a taky to o sobě ví. Takže šla, a za jejími zády...“

Palička pochopila, že jí nezbyvá, než aby se smířila s osudem a doposlechla si celý příběh o nešťastných okolnostech, které vedly k tomu, že Babe St. Maurova totálně zmizela z obsazení muzikálu ‚Čert vem tvoje oči‘. Trvalo to dlouho, než se Bill konečně odmlčel, aby se nadechl a vyslechl projev sympatií. Palička rychle řekla:

„Máš úplně pravdu, Bille, je to prostě skandál! Musí tam na sebe hrozně žárlit...“

„Všichni lidi kolem divadla jsou žárlivostí úplně posedlí, je to nemoc z povolání.“

„Určitě. Neříkal Jimmy něco o tom, že by chtěl jít příští týden na ten večírek v Abbey?“

Tentokrát Bill poprvé věnoval pozornost tomu, co Palička říká.

„Děsně dlouho žvanil, co všechno mám říct Žabákovi. Že prý by chtěl kandidovat za konzervativce. Ale Paličko, to je šíleně riskantní!“

„Uklidni se, Bille,“ řekla Palička. „Jestli ho George skutečně prokoukne, nebude to na tobě. Prostě jsi mu naletěl, to je všechno.“

„To vůbec není všechno,“ řekl Bill. „Je to strašně riskantní — hlavně pro Jimmyho. Než se vzpomatuje, ocitne se někde v tramtárii, třeba v Tooting Eastu, a bude muset celovat mimina a pronášet projevy. Nedovedeš si představit, jak je Žabák důkladný a kolik má energie.“

„No co, budeme to muset risknout,“ uklidňovala ho Palička. „On se Jimmy o sebe dovede postarat.“

„To neznáš Žabáka,“ opakoval jen Bill.

„Kdo vlastně na tom večírku bude, Bille? Má to být něco mimořádného?“

„Ani ne, stejně odporné obsazení jako obvykle. Například lady Macattová.“

„Ta poslankyně?“

„Jo. Ta, co se vždycky rozohní kvůli blahobytu pro všechny a mléčným přesnídávkám pro děti a pomoci chudým dětem. Představ si, že by s ní chudák Jimmy musel mluvit!“

„Na Jimmyho už zapomeň a pokračuj!“

„Pak tam bude ta Maďarka, jak oni si to říkají — Mladé Maďarsko. Hraběnka s nějakým jménem, co se nedá vyslovit. Ta je fajn.“

Rozpačitě polkl a Palička si všimla, že nervózně drtí chleba mezi prsty.

„Mladá a krásná?“ zeptala se chápavě.

„Jo, docela.“

„Netušila jsem, že se George dal na krásné ženy.“

„Ne, nedal. Ta hraběnka má na starosti krmení nemluvnat v Budapešti — nebo něco takového. Takže ona a Macattová se samozřejmě chtějí setkat.“

„Kdo ještě tam bude?“

„Sir Stanley Digby.“

„Ministr letectví?“

„Ano. A jeho tajemník Terence O'Rourke. To je mimochodem docela frajer — anebo alespoň byl, když ještě létal. Pak je tam jeden příšerný Němec, Herr Eberhard. Nevím pořádně, kdo to vlastně je, ale všichni se kolem něho pořád motáme. Dvakrát mě pověřili, abych s ním šel na oběd, a povím ti, Paličko, to nebyla žádná legrace. Není to žádný slušně vychovaný chlápek z velvyslanectví. Tenhle chlap srká polévku a žere hrášek nožem. A nejenom tohle, to zvíře si v jednom kuse ohryzává nehty — on se jimi normálně živí!“

„Pěkně odporné,“ souhlasila Palička.

„To ti povím! Mám pocit, že dělá nějaké vynálezy — nebo něco takového... To jsou všichni. Jo, a ještě sir Oswald Coote.“

„A co lady Cooteová?“

„Jo, ta tam tuším bude taky.“

Palička se na chvíli zamyslela. Z toho seznamu se dalo ledacos vyčíst, ale teď neměla čas jednotlivé možnosti rozebírat. Musí přejít k druhému bodu.

„Poslyš, Bille,“ řekla, „jak to je s těmi Sedmi Ciferníky?“

Bill okamžitě zrozpačitěl, nervózně zamrkal a díval se stranou, jako by se bál dívat Paličce do očí.

„Jak to myslíš?“ řekl nakonec.

„Nezdržuj,“ řekla Palička. „Dozvěděla jsem se, že ty o tom víš všechno.“

„A o čem?“

To byla dosti záludná otázka. Palička raději změnila taktiku.

„Nechápu, proč s tím děláš takové tajnosti!“ pokárala Billa.

„Proč bych s tím měl dělat tajnosti? Teď už tam skoro nikdo nechodí. Byly v módě jenom krátkou dobu.“

To znělo dosti záhadně.

„Jak člověk na čas někam odjede, ztratí úplně přehled o tom, co se děje,“ prohlásila lítostivě Palička.

„O nic moc jsi nepřišla,“ uklidňoval ji Bill. „Všichni jsme tam šli, jenom abychom pak mohli říct, že jsme tam byli. V podstatě to byla dost nuda, a to nemluvím o tom, že smažená ryba se člověku pěkně rychle přejí!“

„Kam že jste všichni šli?“

„Do klubu Sedmi Ciferníků přece!“ řekl Bill a udiveně na ni zíral. „Copak ses na to neptala?“

„Zнала jsem ho pod jiným jménem,“ ujistila ho Palička.

„Bývala to děsná periferie kolem Tottenham Court Road Way. Nedávno to všechno strhli a postavili znovu. Ale klub Sedmi Ciferníků si zachoval původní ráz. Ošuntělý, špinavý, smažená treska a hranolky... Jako podniky v East Endu jsou. Ale prima po ruce, když člověk jde večer z nějakého představení.“

„Takže to je noční podnik?“ ptala se Palička. „Dá se tam i tančovat, ne?“

„Jistě. Chodí tam lidi všeho druhu. Rozhodně to není žádná snobárna. Umělci, chápeš? A plno praštěných ženských a pár lidí jako my. Povídají se nerůznější věci, ale podle mě to jsou všechno kecy, jenom aby tam lidi chodili.“

„Fajn,“ řekla Palička. „Půjdeme tam dneska večer!“

„Ne! To bych neradil!“ vyhrkl Bill a znovu upadl do rozpaků. „Říkám ti, už to vyšlo z módy. Dneska tam nikdo nechodí.“

„Jasně, ale my tam jdeme!“

„Nebude tě to tam bavit, Paličko! Fakt že ne!“

„Vezmeš mě do klubu Sedmi Ciferníků a nikam jinam, Bille! A zajímalo by mě, proč se tak bráníš?“

„Já? Já že se bráním?“

„Zuřivě. Tak se přiznej, o co jde?“

„O co jde?“

„Přestaň opakovat, co říkám, jenom abys získal čas.“

„Nic takového nedělám!“ řekl Bill dotčeně. „Jde jenom o to, že...“

„Ano? Věděla jsem, že něco skrýváš. Ty nikdy nic utajit nedovedeš!“

„Já nic neskrývám. Jde jenom o to, že...“

„Ano?“

„To je dlouhá historie. Jde o to, že jsem tam jeden večer pozval Babe St. Maurovou...“

„No ne! Babe St. Maurova opět na scéně!“

„A proč ne?“

„Netušila jsem, že to bude o ní!“ podotkla Palička a potlačila zívnutí.

„Takže jsem tam tenkrát vzal Babe. Měla chuť na humra, tak jsem jednoho koupil a nesl ho v podpaždí...“

Dobrodružství s humrem pokračovalo. Když nakonec humr vzal za své při tahanici s nějakým vandrákem, Palička opět začala poslouchat.

„Jasně,“ řekla. „Takže jste se poprali?“

„Poprali, ale byl to přece můj humr. Já ho koupil, a zaplatil jsem za něj. Měl jsem právo.“

„To se ví, žeš měl, jasně,“ řekla Palička kvapně. „Bud' klidný, už na to všichni zapomněli. A já o humry stejně nestojím. Tak jdeme!“

„Může tam vletět policie a udělat šťáru! Nahoře je místnost, kde se hraje baccarat.“

„Tak bude muset táta složit kauci, to je toho.“

Bill sice stále ještě váhal, ale Palička trvala na svém, a tak za chvíli nato už ujížděli v taxíku do klubu Sedmi Ciferníků.

Klub sídlil ve vysokém domě v úzké uličce, na adrese Hunstanton Street číslo 14; přesně takhle si Palička představovala, že to místo bude vypadat.

Dveře jim otevřel muž, jehož obličej jí připadal vzdáleně povědomý. Měla taky pocit, že muž sebou trochu trhl, když ji před sebou uviděl, ale to už zdravil Billa jako starého známého. Byl to vysoký, světlovlasý muž s bledou, chladnokrevnou tváří a sotva znatelně šilhavýma očima. Palička usilovně přemýšlela, kde ho mohla už předtím vidět.

Bill nabyl ztracenou rovnováhu a docela ho těšilo dělat Paličce průvodce. Tančili ve sklepě, který byl tak zakouřený, že hosté viděli jeden druhého v modravém oparu. Celé místo bylo téměř nesnesitelně nasáklé pachem smažených ryb.

Na stěnách visely kresby uhlem, některé docela podařené. Společnost byla opravdu rozmanitá. Palička viděla důstojné cizince, bohaté židovky, pár šviháků a několik příslušnic nejstarší profese na světě.

Zanedlouho vedl Bill Paličku po schodech nahoru. Chudokrevný muž tam hlídal a ostrížím zrakem si prohlížel hosty, kteří si chtěli zahrát. Najednou si Palička vzpomněla.

Samozřejmě, uvědomila si. Že mi to ale trvalo! Tohle je přece Alfréd, který býval komorníkem u nás v Chimneys!

„Dobrý večer, Alfréde! Jak se daří?“

„Děkuju, dobře, lady Eileen.“

„Kdy jste odešel z Chimneys, Alfréde? Bylo to dlouho předtím, než jsme se vrátili?“

„Asi před měsícem, lady Eileen. Měl jsem možnost si polepšit, tak mně bylo líto toho nevyužít.“

„Zřejmě vám tu velmi dobře platí, že?“

„Velice dobře, lady Eileen.“

Palička vešla dovnitř. Měla pocit, že skutečná atmosféra klubu je patrná až zde. Ihned si povšimla, jak vysoké sázky se tu uzavírají. Také lidé shluknutí kolem dvou stolů vypadali jako ty pravé typy: hráčská horečka jim koukala z očí, jimiž jako ostríži sledovali karty.

Dívali se asi půl hodiny, pak už Bill neměl stání.

„Pojď, vypadneme odsud, Paličko, a půjdeme si znovu zatancovat.“

Palička souhlasila — nic víc se tu už stejně vidět nedalo. Sešli zase dolů, asi půl hodiny tančili, pak si dali smaženou tresku s hranolky a Palička prohlásila, že je čas jít domů.

„Ale vždyť je ještě děsně brzy!“ protestoval Bill.

„To tedy není. Skutečně ne. Každopádně zítra musím udělat spoustu věcí.“

„Co budeš dělat?“

„To se teprve uvidí,“ odpověděla Palička záhadně. „Ale jedno je jasné už teď: zítra se ani nezastavím!“

„To je u tebe normální,“ konstatoval Bill Eversleigh.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Pátrání v Chimneys

Svůj temperament Palička zcela jistě nezdělala po otci, jehož nejvýraznější vlastností byla roztomilá víra, že každá změna je špatná. Naproti tomu, jak Bill Eversleigh velice oprávněně konstatoval, pro Paličku byla změna život.

Také to ráno, které následovalo po večeři s Billem, se vzbudila plná energie. Měla na ten den naplánovány tři různé akce a Palička si začala uvědomovat, že čas a vzdálenost by mohly její plány omezit.

Naštěstí netrpěla chorobou, která postihla Gerryho Wadea, Ronnyho Devereuxe a Jimmyho Thesigera — chorobou, která postiženým nedovoluje ráno vstát z postele. Ani samotný sir Oswald Coote by na ní — co se týče časného vstávání — nenašel chybičku. V půl deváté ráno byla Palička nasnídaná a uháněla v hispanu do Chimneys.

Její otec vypadal mírně potěšen, že ji vidí.

„Jakživ nevím, kdy se ti zlíbí se ukázat,“ postěžoval si. „Ale tentokrát mně to ušetří telefonování, které tak nenávidím. Včera tu byl plukovník Melrose kvůli tomu soudnímu ohledání.“

Plukovník Melrose byl okresním náčelníkem policie a starý přítel lorda Caterhama.

„Mluvíš o soudním ohledání Ronnyho Devereuxe? Kdy má být?“

„Zítra ve dvanáct. Melrose se tu pro tebe zastaví. Jelikož jsi našla tělo, musíš svědčit, ale řekl mi, že se nemáš čeho bát.“

„Čeho bych se proboha měla bát?“

„Vždyť víš,“ řekl lord Caterham omluvně, „Melrose je trochu staromódní.“

„Takže ve dvanáct,“ řekla Palička. „Dobře, jestli budu ještě naživu, tak tady budu.“

„Máš na mysli nějaký konkrétní důvod, proč bys neměla být mezi živými?“

„Člověk nikdy neví,“ vysvětlila Palička. „Jak se tomu říká v novinách: stres moderního života.“

„To mi připomíná, že mě George Lomax pozval, abych ho přišel příští týden navštívit do Abbey. Samozřejmě jsem to odmítl.“

„Zcela správně,“ pochválila ho Palička. „Nechceme se přece zaplést do nějakých pochybných podniků.“

„Ty myslíš, že to je pochybný podnik?“ zeptal se lord Caterham s nově probuzeným zájmem.

„No — víš přece o tom varovném dopise — a tak vůbec,“ řekla Palička.

„Možná že se někdo pokusí udělat na George atentát!“ řekl lord Caterham s nadějí v hlase. „Co si o tom myslíš, Paličko, neměl bych tam nakonec přece jenom jít?“

„Potlač svoje krvežíznivé instinkty a zůstaň v klidu doma,“ rozhodla Palička. „A teď musím mluvit s paní Howellovou.“

Paní Howellová byla hospodyně. Byla to ta důstojná žena, pod níž vrzala podlaha a z níž byla lady Cooteová trvale vyděšená. Na Paličku ovšem paní Howellová hrůzu nepouštěla. Titulovala ji zásadně *slečno Paličko*, což byl pozůstatek z doby, kdy Palička ještě bydlela v Chimneys, její otec ještě nebyl lordem a Palička byla dlouhonohá uličnice.

„Howellko,“ oslovila Palička hospodyně, „co kdybychom si spolu vypily hrnek kakaa a vy mi řekla všechny novinky.“

Bez potíží se dozvěděla, co potřebovala, a do paměti si uložila:

Dvě nové pomocnice v kuchyni — místní děvčata — za tím nejspíš nic není. Nová třetí pokojská — neter vrchní pokojské. Což vypadá také v pořádku. Howellka zřejmě ubohou lady Cooteovou pěkně týrala. To se dalo čekat.

„Nikdy bych si nepomyslela, slečno Paličko, že se dožiju toho, aby se na Chimneys usadili cizinci.“

„Ale Howellko,“ usmála se Palička. „Musíme jít s dobou. Bude te mluvit o štěstí, když se nedožijete toho, že rozparcelují Chimneys na atraktivní byty, jejichž nájemníci obzvláště ocení naši nádhernou zahradu.“

Paní Howellová se zachvěla a mráz jí přeběhl po její zpátečnické proaristokratické páteři.

„V životě jsem toho Oswalda Cootea neviděla,“ podotkla na závěr Palička.

„Sir Oswald je zcela určitě velice chytrý džentlmen,“ řekla paní Howellová s odstupem.

Palička z toho usoudila, že personál sira Oswalda příliš nemiloval.

„Ovšem byl to pan Bateman, který fakticky všechno zařizoval,“ pokračovala hospodyně. „Velice výkonný mladík. Velice výkonný mládenec, který ví, jak se má co udělat.“

Potom Palička zavedla řeč na smrt Geralda Wadea. Na toto téma se paní Howellová ochotně rozhovořila a nešetřila výlevy lítosti ohledně toho ubohého džentlmena — ale celkem se Palička nic nového nedozvěděla. Takže se odporoučela a sešla zpátky dolů, kde promptně zazvonila na Tredwella.

„Tredwelle, kdy od nás odešel Alfréd?“

„Bude to asi měsíc, lady Eileen.“

„Proč odešel?“

„Odešel z vlastní vůle. Myslím, že odešel do Londýna. Neměl jsem vůči jeho práci žádné výhrady. Myslím, že s tím novým komorníkem, Johnem, budete také spokojena. Vypadá to, že ví, co se od něho očekává, a snaží se, abychom s ním byli spokojeni.“

„Odkud k nám přišel?“

„Měl vynikající doporučení, lady Eileen. Naposledy pracoval pro lorda Vernona.“

Uvědomila si, že lord Mount Vernon byl momentálně na lovecké výpravě ve východní Africe.

„Jak se jmenuje příjmením, Tredwelle?“

„Bower, lady Eileen.“

Tredwell chvilku vyčkával, a když usoudil, že Palička s vyptáváním skončila, tiše opustil místnost. Palička zůstala zahloubané sedět.

John jí při jejím příjezdu otevřel dveře, a tak si ho nenápadně, ale pečlivě prohlédla. Zjevně to byl dokonalý sluha, bezvadně vycvičený, z jehož tváře se nedalo vyčíst vůbec nic. Možná se držel trochu víc jako voják, než bylo u komorníků obvyklé, a když se k ní otočil zády, připadalo jí, že jeho hlava má trošku zvláštní tvar.

Ale na těchhle podrobnostech asi nezáleželo v souvislostech, v nichž se o něj zajímala. Zamračeně seděla, oči upřené na savý papír před sebou. V ruce držela pero a bezmyšlenkovitě obtahovala jedno slovo: Bower.

Náhle se zarazila, užasle civěla na to jedno slovo, a pak hned zavolala znovu Tredwella.

„Tredwelle, jak se ten Bower vlastně píše?“

„B - A - U - E - R, lady Eileen.“

„To ale není anglické jméno!“

„Mám pocit, že jeho rodina pochází ze Švýcarska, lady Eileen.“

„Aha! To je všechno, Tredwelle, děkuju vám.“

Švýcarský původ? Ne! Německý. Znovu si vybavila to jeho vojenské držení. A přišel na Chimneys čtrnáct dní předtím, než Gerry Wade zemřel!

Palička vstala. Tady už zjistila všechno, co se dalo. Teď musí přejít k dalšímu bodu svého plánu. Vydala se za otcem.

„Už zase běžím,“ sdělila mu. „Musím navštívit tetu Marcii.“

„Že musíš navštívit Marcii?“ opakoval ohromeně lord Caterham. „Chudinko, jak ses do takového maléru dostala?“

„Tentokrát, výjimečně, k ní jdu dobrovolně,“ přiznala se Palička.

Lord Caterham si ji užasle prohlížel. Absolutně nechápal, že by někdo mohl jít dobrovolně navštívit jeho děsivou švagrovou. Markýza z Caterhamu, Marcia, vdova po jeho bratru Henrym, byla silná osobnost. Lord Caterham připouštěl, že byla Henrymu obdivuhodnou manželkou a že nebýt jí, tak by se s největší pravděpodobností nikdy nestal ministrem zahraničí. Na druhé straně mu vždycky připadalo, že pro Henryho byla smrt milosrdným vysvobozením.

Teď se mu zdálo, že se Palička bláhově chystá strčit hlavu do lví tlamy.

„Ach tak,“ řekl. „Ale být tebou, nedělal bych to,“ varoval ji. „Nikdy nevíš, co z toho může vzejít!“

„Vím, co bych chtěla, aby z toho vzešlo,“ řekla Palička. „Je to v pořádku, tati, nemusíš si dělat starosti.“

Lord Caterham vzdychl, usadil se pohodlněji v křesle a dal se znovu do pečlivého pročitání *Fieldu*. Ale netrvalo dlouho a Palička znovu strčila hlavu do dveří.

„Promiň,“ řekla, „ale zapomněla jsem se tě zeptat na jednu věc: co je zač, ten sir Oswald?“

„Už jsem ti to řekl — parní válec!“

„Nemyslím, jak ti připadá. Myslím, jak vydělal ty peníze — knoflíky ke kalhotám, nebo mosaznými postelemi, nebo čím?“

„Aha, chápu... Ocelí. Ocelí a železem. Patří mu největší ocelárny — nebo jak se tomu říká — v Anglii. Teď už je ovšem neřídí osobně. Je to nějaká společnost nebo společnosti... Udělal mě ředitelem něčeho takového. Velice výhodná funkce — nemusím nic dělat, jenom jednou nebo dvakrát za rok jedu do Londýna do jednoho z těch hotelů v Cannon Street nebo Liverpool Street. Posadí mě ke stolu s krásným pijavým papírem, načež Coote nebo nějaký jeho chytrý Honza pronese projev, ve kterém se to jenom hemží číslly. Naštěstí to ale nemusím poslouchat — a něco ti řeknu, často z toho kouká opravdu perfektní oběd.“

Jelikož ji otcovy obědy příliš nezajímaly, Palička se vytratila dřív, než lord Caterham domluvil. Cestou do Londýna se snažila poskládat své informace dohromady.

Podle jejího názoru nejdou ocel a starostlivost o kojence příliš dohromady. Jedno nebo druhé tam proto bude jenom do počtu — předpokládám, že to druhé. Paní Macattová a maďarská hraběnka mohou být ze hry vyřazeny. Ty dvě jsou jenom kamufláž. Všechno se zřejmě točí kolem odpudivého Herr Eberharda. Ten rozhodně není typem muže, kterého by George Lomax normálně pozval. Bill se zmínil o tom, že je cosi jako vynálezce. Pak tu byli ministr letectví a sir Oswald Coote, který představoval ocel. Tahle sestava už smysl dávala.

Jelikož další spekulace by už nic nového nepřinesly, Palička se soustředila na nadcházející rozhovor s lady Caterhamovou.

Její teta bydlela v pochmurně vypadajícím domě na jednom z náměstí pro lidi z vyšších kruhů. Uvnitř se nesla vůně pečetního vosku, ptačího zobu a tlících květin. Lady Caterhamová byla velká dáma — po všech stránkách. Její postava byla spíše majestátní než

obézní. Měla velký orlí nos, na němž trůnil zlatý skřípec, a nad horním rtem se rýsoval sotva znatelný knírek.

Pohled na neteř ji poněkud překvapil, nicméně jí nastavila studenou tvář, kterou Palička poslušně políbila.

„Jaké neočekávané potěšení, Eileen,“ poznamenala chladně.

„Jsme zpátky teprve pár dní, teto Marcio.“

„Já vím. Jak se daří otci? Jako obvykle?“

Z jejího tónu zaznívalo mírné opovržení. O Alastairovi Edwardovi Brentovi, devátém markýzi z Caterhamu, neměla valného mínění. Kdyby znala ten průměr, určitě by o něm prohlásila, že je jako „leklá ryba“.

„Otec se má výborně. Je teď v Chimneys.“

„Samozřejmě. Něco ti povím, Eileen, nikdy jsem neschvalovala, aby se Chimneys pronajímalo. To místo je v mnoha směrech historický památník. Nezaslouží si takové ponížení.“

„Muselo to být nádherné, když tam sídlil sir Henry,“ řekla Palička.

„Henry věděl, co to je zodpovědnost,“ prohlásila vdova po Henrym.

„Když si jen pomyslím, kdo všechno tam přebýval!“ prohlásila exaltovaně Palička. „Všichni významní evropští státníci!“

Lady Caterhamová si povzdechla.

„Když řeknu, že se tam nejednou utvářely dějiny, nebudu přehánět,“ konstatovala. „Kdyby jen tvůj otec...“

Smutně zavrtěla hlavou.

„Otce politika nudí,“ řekla Palička. „A přitom podle mě je to jedna z nejfantastičtějších oblastí lidské činnosti... Zvláště když člověk zná i celé zákulisí.“

Pronesla tuto nehoráznou lež, aniž se začervenala. Teta na ni poněkud překvapeně pohlédla.

„To ráda slyším,“ roztávala. „Vždycky jsem si, Eileen, myslela, že tě nezajímá nic jiného, než — jak je dneska moderní — honit se za zábavou.“

„To bývávalo,“ připustila Palička.

„Fakticky jsi pořád ještě hodně mladá,“ řekla zamyšleně lady Caterhamová, „ale se svým původem, a kdyby ses vhodně provdala,

mohla bys vést dům, kde by si podávali dveře ti nejvlivnější politikové!“

Palička se mírně vylekala — na okamžik měla pocit, že jí teta nějakého ženicha rovnou předhodí.

„Jenže si připadám hrozně hloupá. Chci říct, vždyť o politice skoro nic nevím.“

„Na to je snadná pomoc,“ odpověděla okamžitě lady Caterhamová. „Všechno, co tu mám, je ti k dispozici.“

„Děkuju, teto Marcio,“ řekla Palička a rychle přešla k druhé části svého plánu.

„Napadlo mě, jestli náhodou neznáš paní Macattovou?“

„Samozřejmě že ji znám. Obdivuhodná žena s brilantním mozem! Mohu-li to tak říct, tak obecně nepovažuji za správné, aby ženy kandidovaly do parlamentu. Ženy mohou uplatnit svůj vliv způsobem, který je jim vlastnější.“ Odmlčela se a nepochybně vzpomínala na to, jakým ryze ženským způsobem přiměla ona svého váhavého manžela, aby vstoupil do politického ringu, a jaké fantastické úspěchy její úsilí přineslo. „Jenomže, nic naplat, doba se mění. Práce, kterou odvádí paní Macattová, má celostátní význam a její přínos pro všechny ženy je přímo nevyčíslitelný. Myslím, že to je, mohu-li to tak říct, dílo, které je bytostně ženské. S paní Macattovou by ses určitě měla setkat.“

Palička si nešťastně povzdechla.

„Příští týden má být na večírku, který pořádá George Lomax. Otce tam pozval — ten samozřejmě nepůjde. Ale že by mohl pozvat mě, to ho ani nenapadlo. Mám pocit, že si myslí, že jsem na to příliš pitomá.“

Lady Caterhamová si uvědomila, že s její neteří se stala téměř zázračná proměna k lepšímu. Možná že prodělala nějaký nešťastný milostný románěk. Podle názoru lady Caterhamové měla nešťastná láska na mladé dívky velice často neobyčejně blahodárný vliv. Způsobovala, že začaly brát život vážněji.

„George Lomax si patrně neuvědomuje, že jsi — abych tak řekla, milá Eileen — dospěla,“ prohlásila. „Budu si s ním muset promluvit.“

„Nemá mě rád,“ stěžovala si Palička. „Určitě mě nepozve, já to vím.“

„Nesmysl,“ řekla lady Caterhamová. „Budu na tom trvat. George Lomaxe jsem znala, když byl ještě takhle maličký!“ dvěma prsty vymezila neuvěřitelně malou vzdálenost. „Bude jenom rád, když pro mě bude moct něco udělat. A sám jistě rád uzná, že je životně důležité, aby dnešní mladé dívky z naší společenské třídy mohly pracovat pro blaho naší vlasti.“

Palička málem řekla: Hurá, hurá! — ale ovládla se.

„Teď ti najdu nějakou vhodnou literaturu!“ vstala lady Caterhamová.

Zavolala pronikavým hlasem: „Slečno Connorová!“

Přiběhla pečlivě upravená sekretářka a bojácně se zadívala na lady Caterhamovou, která jí dala několik instrukcí. Takže teď Palička ujížděla zpátky do Brook Street s kupou knížek, které vypadaly tak nezáživně, jak jen si lze představit.

Dalším krokem bylo zatelefonovat Jimmymu Thesigerovi. Ten jí okamžitě triumfálně zvěstoval:

„Dokázal jsem to. Přestože jsem měl s Billem spoustu práce. Vzal si do té své tupé hlavy, že bych byl jako ovečka mezi vlky. Ale nakonec jsem ho přesvědčil. Vrazili mi spoustu přišerností, které zrovna studuju. Znáš to — *modré knihy a bílé protokoly*. Přišerná nuda — ale člověk musí být důsledný. Slyšela jsi někdy o jednání v Santa Fé ohledně hranic?“

„Nikdy,“ řekla Palička.

„Tak na tom si dávám obzvlášť záležet. Táhlo se léta a bylo hrozně složité. Rozhodl jsem se, že to bude můj námět ke konverzaci. Dneska se člověk musí specializovat.“

„Já mám haldu stejných věcí,“ utěšovala ho Palička. „Dala mi je teta Marcia.“

„Jaká teta?“

„Teta Marcia — otcova švagrová. Je v politice jako doma. A taky zařídí, aby mě George pozval na ten večírek.“

„Neříkej! Tak to bude skvělé!“ Jimmy se odmlčel a pak dodal:

„Mám pocit, že to Lorraine raději ani neřekneme, co myslíš?“

„Asi ne.“

„Chápeš, nelíbilo by se jí, že jsme ji z toho vyšoupli. Ale já myslím, že by tam rozhodně chodit neměla.“

„Hmm.“

„Chci říct, nemůžu přece děvče, jako je Loraine, vystavovat nebezpečí!“

Palička si uvědomila, že Jimmymu Thesigerovi se zřejmě nedostává taktu. Představa, že ona nebezpečí vystavena bude, ho zřejmě nezneklidňovala ani v nejmenším.

„Jsi tam ještě?“

„Jistě, jen jsem se zamyslela.“

„Aha. Poslyš, jdeš zítra na to soudní ohledání?“

„Jdu. Ty taky?“

„Ano. Mimochodem, je to v dnešních večernících. Ale zastrčené v rohu. Což je divné — byl bych si myslel, že to spíš rozmáznou.“

„Jo, to já taky.“

„Tak jo,“ řekl Jimmy. „Musím se vrátit ke svým problémům. Zrovna čtu, jak nám Bolívie poslala nótu.“

„Já se budu muset na tu svou hromadu taky kouknout,“ uvědomila si Palička. „Budeš se s tím mořit celý večer?“

„Asi jo. A ty?“

„Pravděpodobně taky. Tak ahoj.“

Oba lhali, jako když tiskne. Jimmy Thesiger dobře věděl, že jde s Loraine na večeři. A co se Paličky týkalo, sotva položila sluchátko, navlékla na sebe různé těžko popsatelné svršky, které patřily její služebné.

Když byla oblečená, vyrazila pěšky z domu, uvažujíc, zda autobus nebo podzemní dráha je ten nejlepší způsob, jak se dostat do klubu Sedmi Ciferníků.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Klub Sedmi Ciferníků

Když Palička dorazila na Hunstanton Street číslo 14, bylo šest hodin. Jak očekávala, v tuhle dobu byl klub úplně prázdný. Plán, který měla, byl jednoduchý a spočíval v tom, že najde bývalého komorníka Alfréda. Věřila, že jakmile ho najde, dál už to půjde snadno. Když jednala s lidmi, kteří léta sloužili její rodině, sázela Palička na přímočaré, autoritativní chování, a jen zřídkakdy nedosáhla svého; nepochybovala proto, že její taktika bude úspěšná i teď.

Nevěděla ale, kolik lidí fakticky v prostorách klubu bydlí, a to ji znervózňovalo. Pochopitelně by byla ráda, kdyby její příchod zůstal co nejvíce utajen.

Zatímco váhala, jak nejlépe by měla svůj útok založit, její problémy se neočekávaně snadno vyřešily samy. Dveře čísla čtrnáct se otevřely a z nich vyšel Alfréd.

„Dobrý den, Alfréde,“ pozdravila ho Palička přívětivě.

Alfréd sebou trhl.

„Panebože, lady Eileen, dobrý večer! Já... já vás nemohl vůbec poznat.“

Palička se v duchu pochovala za své převlečení a přešla rovnou k věci.

„Ráda bych si s vámi trochu promluvila, Alfréde. Kam můžeme zajít?“

„No — lady Eileen — to vážně nevím. Není to tady zrovna, co vy byste považovala za... vhodné okolí — nevím, určitě...“

Palička ho přerušila.

„Je teď někdo uvnitř?“

„Momentálně nikdo, lady Eileen.“

„Tak půjdeme dovnitř.“

Alfréd vytáhl klíč, otevřel dveře klubu, a když Palička vešla dovnitř, bojácně a ustaraně ji následoval. Palička se posadila a zpytavě se zadívala na rozpačitého Alfréda.

„Předpokládám, že víte, že to, co se tu děje, je protizákonné!“ prohlásila mrazivě.

Alfréd nešťastně přešlápl.

„Máte pravdu, dvakrát už na nás přišla policie,“ připustil. „Ale díky opatrnosti pana Mosgorovského tu nic kompromitujícího nenašli.“

„Nejde jenom o hazardní hry,“ řekla Palička. „Tady jde o víc, pravděpodobně o mnohem víc, než tušíte. Chci se vás na něco zeptat a byla bych ráda, kdybyste mi řekl pravdu. Kolik vám zaplatili za to, abyste odešel z Chimneys?“

Alfréd si dvakrát prohlédl štukování pod stropem, několikrát polkl, a pak — jako vždy, když je konfrontována slabá vůle s vůlí silnou — se podřídil.

„To bylo tak, lady Eileen. Během jednoho z těch dnů pro veřejnost si přišel prohlédnout Chimneys pan Mosgorovský. Pan Tredwell byl tenkrát indisponován — kvůli nehtu, který mu zarůstal —, takže jsem návštěvníky provázel já. Když prohlídka skončila, pan Mosgorovský zůstal pozadu, věnoval mi malý dárek a dal se se mnou do hovoru.“

Alfréd se odmlčel.

„Pokračujte,“ povzbudila ho Palička.

„Zkrátka a dobře,“ Alfréd se náhle rozhodl příběh zkrátit, „nabídl mi sto liber na ruku, když okamžitě odejdu a začnu pracovat tady v tomhle klubu. Říkal, že potřebuje někoho, kdo je zvyklý na nóbl lidi — aby tomuhle místu dodal reputaci. Připadalo mi, že bych si šlapal po štěstí, kdybych takovou nabídku odmítl — jenom plat tady je třikrát takový, než kolik jsem dostával jako druhý komorník.“

„Sto liber,“ opakovala Palička. „To je spousta peněz. Neřekl vám taky něco o tom, kdo by měl přijít na vaše místo v Chimneys?“

„Trochu jsem se zdráhal odejít okamžitě,“ přikývl Alfréd. „Upozornil jsem, že to není obvyklé a že bych tím mohl způsobit nepříjemnosti. Ale pan Mosgorovský znal nějakého mladíka, který byl na podobném místě a který mohl okamžitě nastoupit místo mě. Takže jsem se o něm zmínil panu Tredwellovi a všechno bylo vyřešeno k všeobecné spokojenosti.“

Palička přikývla. Její podezření se ukázalo oprávněné, a *modus operandi* byl přesně takový, jaký předpokládala. Pokračovala ve vyptávání.

„Kdo je ten pan Mosgorovský?“

„Džentlmen, který provozuje tenhle klub. Ruský džentlmen. Velice chytrý člověk.“

Palička na okamžik přestala se shromažďováním informací a přešla k jiným záležitostem.

„Sto liber — to je pěkná sumička, Alfréde.“

„Větší, než jsem kdy měl v rukou, lady Eileen,“ řekl Alfréd s odzbrojující upřímností.

„Nenapadlo vás, že v tom může být nějaký háček?“

„Jaký háček, lady Eileen?“

„Nemluvím teď o tom hazardu tady. Mám na mysli něco mnohem závažnějšího. Asi byste nechtěl být poslán na nucené práce, vidíte?“

„Panebože, lady Eileen. To nemyslíte vážně!“

„Předevčím jsem byla ve Scotland Yardu,“ řekla Palička významně. „Dozvěděla jsem se tam velice podivné věci. Chtěla bych, abyste mi pomohl, Alfréde. A když mí pomůžete a budete mít později malér, přimluvím se za vás.“

„Rád pro vás udělám všechno, co bude v mých silách... Ale to bych přece udělal tak jako tak!“

„Dobře. Nejdřív bych si ráda prohlédla celý klub — odzdola až nahoru.“

Po boku vystrašeného a užaslého Alfréda pak Palička absolvovala podrobnou prohlídku celé budovy. Nic, co viděla, jí nepřipadalo pozoruhodné — dokud nepřišli do herny. Tam si všimla, že v rohu jsou nenápadné dveře.

„Tyhle dveře slouží jako nouzový východ,“ vysvětlil Alfréd pohotově. „Vedou do další místnosti, která má východ na schodiště ústící do sousední ulice. Tudy zmizí zákazníci, když na nás vltne policie.“

„Ale cožpak o tom policie neví?“

„Je to uděláno mazaně, lady Eileen. Ty dveře na schodiště vypadají jako dveře od skříně.“

Palička cítila, jak se jí zmocňuje vzrušení.

„Musím se podívat dovnitř,“ prohlásila.

Alfréd zavrtěl hlavou.

„To nepůjde, lady Eileen. Klíč má pan Mosgorovský.“

Palička si prohlédla zámek a zjistila, že je to docela obyčejný typ, který nejspíš odemkne i podobný klíč od jiných dveří.

„Takových klíčů je všude plno,“ konstatovala Palička a ustaraně se tvářící Alfréd byl vyslán, aby se poohlédl po nějakém vhodném exempláři. Čtvrtý klíč, který Palička vyzkoušela, byl ten pravý. Otočila jím, otevřela dveře a vešla dovnitř.

Ocitla se v malé, zaprášené místnosti. Střed místnosti zaujímal velký stůl, kolem něhož stála řada židlí. Jiný nábytek v místnosti prakticky nebyl, jen po stranách krbu stály dvě skříně ve zdi. Alfréd kývl hlavou k té bližší.

„To je ona!“ vysvětlil.

Palička se pokusila otevřít dveře skříně, ale byly zamčené. Okamžitě si všimla, že s tímhle zámkem si neporadí. Byl to patentní zámek, ke kterému musel mít člověk originální klíč.

„Je to uděláno moc důmyslně,“ vysvětloval Alfréd.

„Když skříň otevřete, vypadá úplně normálně. Police, na nich pár účetních knih... Nikoho by v životě nic nenapadlo — ale když zmáčknete správné místo, celá ta věc se otočí.“

Palička přikývla a pečlivě si prohlédla celou místnost. Ze všeho nejdříve si všimla, že dveře, kterými vešli, jsou polstrované a zřejmě absolutně zvukotěsné. Pak si prohlédla židle — bylo jich sedm, tři na každé straně a jedna, bohatěji vyřezávaná, stála v čele.

Oči se jí rozzářily — našla, co hledala. Byla si jista, že právě tady se ta tajná organizace schází. Místo bylo zvoleno téměř dokonale. Vypadalo docela nevinně — člověk sem mohl vejít jednoduše přímo z herny, anebo jste mohli přijít tajným vchodem z úplně jiné ulice. A přitom tajné dveře mohly být snadno vysvětleny jako úniková cesta pro hazardní hráče.

Zamyšleně přejela prstem po mramorové krbové římse a Alfréd, který si to gesto vysvětlil jinak, prohlásil:

„Žádnou špínu tu nenajdete, nic, co by stálo za řeč. Pan Mosgovský mi dneska ráno nařídil, abych tu uklidil, a osobně dohlížel, dokud jsem nebyl hotov.“

„Ale!“ podivila se Palička a začala horlivě uvažovat. „Říkáte, dneska ráno?“

„Občas se tu uklidit musí,“ řekl Alfréd. „I když tahle místnost vlastně není nikdy, abych tak řekl, používaná.“

Vzápětí zažil šok.

„Alfréde,“ řekla Palička. „Musíte mi tu najít nějaké místo, kde bych se mohla schovat.“

Alfréd se na ni vyděšeně podíval.

„Ale to přece nejde, lady Eileen. Budu mít kvůli vám malér a přijdu o místo.“

„O to přijdete stejně, až půjdete do vězení,“ ujistila ho stroze Palička. „Ale nemusíte se bát, nikdo se o mně nedozví.“

„Ale stejně tu žádné místo není,“ naříkal Alfréd. „Vždyť to vidíte sama.“

Palička musela připustit, že na téhle námitce něco je. Ale její dobrodružná povaha se nevzdávala snadno.

„Nesmysl,“ prohlásila autoritativně. „Nějaké místo tu být musí!“

„Ale není!“ kňučel Alfréd.

Žádná místnost nevypadala tak dokonale nevhodná pro ukrývání jako tahle: špinavé okenní tabulky byly zakryty žaluziemi, závěsy chyběly. Vnější okenní římsa, jak Palička vyzkoušela, byla široká jen deset centimetrů! Uvnitř místnosti byl jen stůl, židle a dvě skříňe ve zdi.

Druhá skříň měla v zámku klíč. Palička k ní přešla a otevřela ji. Uvnitř byly police se sklenicemi a talíři různých velikostí.

„Rezervní nádobí,“ vysvětlil Alfréd. „Sama vidíte, lady Eileen, že tady by se neschovala ani kočka!“

Ale Palička už prohlížela police.

„Máte někde dole skříň, kam můžete tohle nádobí přestěhovat? Máte? Fajn! Tak si přineste táč a začněte to nosit dolů. Pospěšte si — nesmíme ztrácet čas!“

„To přece nejde, lady Eileen! A taky už je spousta hodin, každou chvíli můžou přijít kuchaři.“

„Ten pan Mosgo — ten s tím divným jménem, ten chodí až později, ne?“

„Nikdy tu není dřív než před půlnocí. Ale, lady Eileen...“

„Zbytečně moc mluvíte, Alfréde,“ řekla Palička. „Sežeňte si tác. Jestli se tu budeme dohadovat, opravdu se do maléru dostanete!“

Alfréd učinil gesto, všeobecně známé jako „komu není rady, tomu není pomoci“, a odešel. Vzápětí se objevil s tácem, a jelikož si mezitím uvědomil, že jeho protesty jsou marné, dal se do práce s překvapující energií.

Jak si Palička už dříve povšimla, police bylo možno snadno vyjmout. Udělala to a všechny je opřela o stěnu skříně. Pak si vlezla dovnitř.

„Hmm,“ zamručela. „Moc široké to není. Tak tak se sem vejdu. Opatrně mě tu zavřete, Alfréde — výborně. Ano, půjde to. A teď potřebuju nebozízek.“

„Nebozízek, lady Eileen?“

„Slyšel jste dobře.“

„Ale já nevím...“

„Hloupost, musíte tu mít nebozízek — možná máte i vrátek! Jestli ani jedno z toho nenajdete, budete to muset jít koupit — takže se radši snažte to najít!“

Alfréd zmizel a vzápětí se vrátil s celkem kompletní sbírkou náradí. Palička uchopila nástroj, který potřebovala, a hbitě začala vrtat ve dveřích skříně otvor ve výši svého pravého oka. Vrtala ho zvnějšku, aby dírka byla nenápadnější. Z téhož důvodu se musela spokojit jen s uzoučkým otvorem.

„Výborně, to bude stačit,“ prohlásila konečně.

„Ale, lady Eileen, panebože...“

„Copak?“

„Vždyť vás najdou — co když otevřou ty dveře?“

„Ty dveře neotevřou,“ vysvětlila Palička, „protože mě uvnitř zamknete a klíč si vezmete s sebou.“

„A když mě pan Mosgorovský o ten klíč požádá?“

„Řeknete mu, že jste ho ztratil,“ prohlásila okamžitě Palička. „Ale téhle skříně si nikdo ani nevšimne. Je tu jenom proto, aby odvrátila pozornost od té druhé — aby skříně byly symetrické vzhle-

dem ke krbu. Tak pokračujeme, Alfréde, teď už se každou chvíli může někdo objevit. Zamkněte mě uvnitř, klíč si nechte u sebe, a až všichni k ránu odejdou, pustíte mě zase ven.“

„Udělá se vám tu špatně, lady Eileen! Určitě omdlíte...“

„Nikdy neomdlívám,“ uklidnila ho Palička. „Ale pro každý případ byste mi teď mohl namíchat nějaký koktejl. Určitě ho budu potřebovat. Pak nezapomeňte znovu zavřít tuhle místnost na klíč a všechny klíče vrátit ke správným dveřím. A Alfréde — nesmíte být vyplašený jako králík! Jestli nám něco nevyjde, tak se o vás postarám!“

A je to, pomyslela si nakonec, když vypila koktejl a Alfréd definitivně odešel.

Nebála se, že by Alfrédovi povolily nervy a vyzradil ji. Věděla, že jeho vlastní pud sebezáchovy je dost silný na to, aby tomu zabránil. Léta strávená ve službě mu pomohou zakrýt všechny soukromé pocity bezvýraznou maskou sluhy.

Fakticky Paličku trápilo jen jedno — že její interpretace ranního úklidu by mohla být chybná. A jestli ano — Palička si v těsném prostoru uvnitř skříně povzdychla. Pomyšlení, že by tu v téhle poloze strávila dlouhé hodiny pro nic za nic, nebylo právě příjemné.

ČTRNÁCTÁ KAPITOLA

Zasedání Sedmi Ciferníků

Přejdeme raději co nejrychleji utrpení následujících čtyř hodin, během nichž se o Paličku pokoušely co chvíli křeče. Odhadovala, že zasedání — pokud k nějakému zasedání vůbec dojde — se bude konat v době, kdy je klub plný hostů, čili někdy mezi půlnocí a dvěma hodinami ráno.

Právě když měla pocit, že už musí být nejmíň šest hodin ráno, dolehl k jejímu sluchu vítaný zvuk odemykaných dveří.

Vzápětí se v místnosti rozsvítilo elektrické světlo. Šum hlasů, který k ní na několik okamžiků dolehl jako vzdálené hučení mořských vln, přestal stejně náhle, jako začal, a Palička zaslechla klapnutí zamykaných dveří. Nepochybně sem někdo vešel z vedlejší herny a Palička v duchu ocenila důkladnost, s jakou byla místnost zvukově izolována.

Chvilku nato se už neznámý objevil v jejím zorném poli — zorné pole sice bylo dosti omezené, ale přesto svůj účel plnilo. Uviděla vysokého muže s širokými rameny, mohutnou postavou a s dlouhým černým plnovousem — vzpomněla si, že ho předešlé noci viděla sedět u jednoho ze stolů, na nichž se hrál baccarat.

Tohle tedy je nejspíš ten Alfrédův záhadný ruský džentlmen, vlastník klubu, zlověstný pan Mosgorovský. Palička cítila, jak se jí vzrušením rozbušilo srdce. A tak málo se podobala svému otci, že se v té neuvěřitelné nepohodlné pozici najednou začala cítit přímo báječně.

Rus chvíli postával u stolu a hladil si plnovous. Pak vyndal z kapsy hodinky a podíval se na ně. Pokýval hlavou, jako by ho časový údaj uspokojil, strčil hodinky zpátky do kapsy a vyndal z ní něco, co Palička neviděla, načež jí zmizel ze zorného pole.

Když se zase objevil, tak tak že nevykřikla překvapením.

Přes obličej měl teď masku — ale nebyla to maska v běžném slova smyslu. Nebyla tvarována jako obličej. Byl to spíš jen kus látky, který visel před obličejem jako závěs a v němž byly vyříznuty

dva otvory pro oči. Masky měla kruhový tvar a byl na ní vyznačen hodinový ciferník, jehož ručičky ukazovaly šest hodin.

Sedm Ciferníků, řekla si v duchu Palička.

V té chvíli zaslechla nový zvuk — sedm tlumených zaklepání.

Mosgorovský přešel k místu, kde, jak Palička věděla, stála druhá skříň. Uslyšela hlasité cvaknutí, a pak pozdravy v nějaké cizí řeči.

Vzápětí uviděla dva nové příchozí.

Také oni měli přes obličej masku s hodinami, ale v jejich případech byly ručičky v jiných polohách — ukazovaly čtyři a pět hodin. Oba muži byli sice oblečeni v tmavých šatech — ale nebyli si podobní. Jeden z nich byl štíhlý mladík, jehož oblek měl vynikající střih. Působivý, se kterým se pohyboval, ukazoval podle Paličky na to, že nejspíš nebude Angličan. Druhý muž byl hubený a svalnatý, oblek mu sice také jakž takž padl, ale právě jen to. Jeho státní příslušnost uhodla Palička dříve, než promluvil.

„Koukám, že my dva jsme první, kdo se objevil!“

Sytý příjemný hlas s protahovanými samohláskami Američana, podbarvený irským přízvukem.

Elegantní mladík poznamenal dobrou, ale trochu topornou angličtinou:

„Měl jsem spoustu problémů, abych se dostal v noci ven. Tyhle věci se vždycky nedaří šťastně vyřešit. Nejsem, jako tady číslo čtyři, svým vlastním pánem.“

Palička přemýšlela, jakou asi národnost má Pětka. Než promluvil, myslela si, že by to mohl být Francouz, ale jeho přízvuk tomu nenasevčoval. Možná, uvažovala, že to je Rakušan nebo Maďar — nebo dokonce Rus.

Američan se přemístil ke druhé straně stolu a Palička zaslechla zvuk odsouvané židle.

„Jednička má velký úspěch!“ řekl. „Gratuluju vám, že jste to s ní riskl!“

Pětka pokrčila rameny.

„Kdo neriskuje...“ nedořekl, znovu se ozvalo sedm zaklepání a Mosgorovský šel k tajným dveřím.

Nějakou chvíli Palička nevěděla, co se děje, protože všichni přítomní byli tam, kam neviděla, ale pak zaslechla, jak Rus říká zvýšeným hlasem:

„Navrhuji, abychom začali jednat.“

Obešel stůl a usadil se vedle židle stojící v čele. V této pozici seděl přímo naproti skříni s Paličkou. Vedle něho se usadil elegantní muž s ciferníkem, ukazujícím pět hodin. Na třetí židli na téže straně Palička neviděla, ale Američan s ciferníkem ukazujícím čtyři hodiny se několikrát mihl v jejím zorném poli, než se posadil.

Na bližší straně stolu byly také viditelné jen dvě židle, a jak je pozorovala, něčí ruka uchopila prostřední židli a sklopila ji k desce stolu. Pak se jeden z nově příchozích mihl kolem její skříně a usadil se naproti Mosgorovskému. Kdokoliv seděl v téhle řadě, seděl ovšem zády k Paličce. Na tahle záda pak Palička zírala s opravdovým zájmem, protože patřila výjimečně krásné ženě, jejíž šaty měly na zádech hluboký výstřih.

Byla to ona, kdo promluvil první. Měla melodický hlas — s cizím přízvukem, hluboký a podmanivý. Dívala se na prázdné místo v čele stolu.

„Takže ani dneska v noci neuvidíme Sedmičku?“ řekla zklamaně. „Řekněte mi, přátelé, uvidíme ji vůbec někdy?“

„Má stoprocentní pravdu,“ řekl Američan. „Absolutně souhlasím! Co se týče Sedmičky — já si osobně začínám myslet, že nikdo takový neexistuje!“

„Neradil bych vám, příteli, abyste si to myslel,“ ozval se přivětivě Rus.

Nastalo trochu rozpačité ticho.

Palička ještě pořád jako fascinovaná zírala na krásná záda před sebou. Pod pravou lopatkou měla žena černou pihu, která ještě zdůrazňovala bělost pokožky. Paličku napadlo, že teď konečně termín „krásná dobrodružka“, který tolikrát četla, začíná dostávat konkrétní podobu. Byla si docela jista, že ta žena má i krásnou tvář — snědou slovanskou tvář s vášnivýma očima.

Ze zasnění ji vytrhl hlas Rusa, který zjevně zasedání předsedal.

„Což abychom se dali do práce? Nejdřív k našemu chybějícímu kamarádovi, ke Dvojce.“

Udělal podivné gesto směrem ke sklopené židli vedle dekoltované krasavice a každý z přítomných to gesto napodobil a zároveň se otočil k prázdné židli čísla dvě.

„Kéž by tu Dvojka teď byla s námi,“ pokračoval. „Čeká nás spousta práce. Objevily se nepředvídané potíže.“

„Dostal jste jeho zprávu?“ zeptal se Američan.

„Zatím — vůbec nic.“ Odmlčel se a dodal: „Nejde mi to na rozum.“

„Myslíte si — že se mohla ztratit?“

„To je — to je jedna z možností.“

„Jinými slovy,“ řekla Pětka tiše, „hrozí nebezpečí.“

Vyslovil poslední slovo šetrně — a přitom se zalíbením. Rus souhlasně přikývl.

„Ano, hrozí nebezpečí. Příliš se o nás začíná vědět — o nás, i o tomhle místě. Víím o několika lidech, kteří mají podezření.“ Pak rozhodně dodal: „Musí být umlčeni!“

Palička cítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Kdyby ji našli — umlčeli by ji? Pak náhle zaslechla jedno slovo a rázem zpozorněla.

„Co se týče Chimneys — nic nového?“

Mosgorovský zavrtěl hlavou.

„Nic.“

Náhle se ciferník ukazující pátou hodinu naklonil dopředu.

„Souhlasím úplně s Annou. Kde je náš prezident? Kde je Sedmička? Ten, kdo nás dal dohromady. Proč ho nikdy nemůžeme vidět?“

„Sedmička,“ řekl Rus, „pracuje na vlastní pěst.“

„Tohle říkáte vždycky.“

„Víc už k tomu neřeknu,“ prohlásil Mosgorovský. „Jen ještě to, že lituju muže — nebo ženu —, co se mu postaví.“

Rozhostilo se ti snivé ticho.

„Musíme pokračovat v jednání,“ řekl pak tiše Mosgorovský. „Trojko, máte plány Wyvern Abbey?“

Palička napjala uši. Do téhle chvíle Trojku ještě ani nezahlédla, ani neslyšela. Teď ji tedy slyšela — a hned byla doma — hlas prozrazoval vzdělaného Angličana, byl tichý, příjemný, ničím pozoruhodný.

„Ano, mám je s sebou, pane.“

Nějaké papíry byly rozloženy po stole a všichni se naklonili dopředu. Pak Mosgorovský zvedl hlavu.

„A seznam hostů?“

„Tady.“

Rus začal nahlas předčítat:

„Sir Stanley Digby. Pan Terence O'Rourke. Sir Oswald a lady Cooteovi. Pan Bateman. Hraběnka Anna Radzká. Paní Macattová. Pan James Thesiger...“ Odmlčel se a příkře se zeptal:

„Kdo je James Thesiger?“

Američan se zasmál.

„Kvůli tomu si podle mě starosti dělat nemusíme. Je to takový mladý osel.“

Rus tedy pokračoval ve čtení.

„Herr Eberhard a pan Eversleigh. To je všechno.“

Opravdu všechno? pomyslela si Palička. A co to milé děvče, lady Eileen Brentová?

„Ano, tam se nemusíme ničeho bát,“ řekl Mosgorovský. Pak se zadíval přes stůl na ostatní. „Doufám, že o ceně toho Eberhardova vynálezu nejsou žádné pochybnosti.“

Trojka odpověděla lakonicky:

„Absolutně žádné.“

„Jako obchodní artikl to přinese miliony,“ podotkl Rus. „A na mezinárodním trhu — všichni víme až moc dobře, jak jsou některé státy nenasytné.“

Palička měla pocit, že vidí, jak se pod maskou nepříjemně usmívá.

„Ano,“ pokračoval, „je to zlatý důl.“

„Určitě stojí za pár životů,“ řekla Pětka cynicky a zasmála se.

„Ale víte, jak to s vynálezy bývá,“ ozval se Američan. „Občas ty zatracené věci nefungují.“

„Člověk jako sir Oswald se napálit nenechá,“ řekl Mosgorovský.

„Jako letec vám můžu říct,“ prohlásila Pětka, „že mě tenhle vynález nepřekvapuje. Mluví se o něm už léta — chtělo to jenom Eberhardova génia, aby se ten nápad realizoval.“

„Dobře,“ řekl Mosgorovský. „Myslím, že nemá cenu, abychom tenhle aspekt dál rozebírali. Ty výkresy jste všichni viděli. Nemyslím, že můžeme náš původní plán nějak vylepšit. Mimochodem, doslechl jsem se něco o dopise, který napsal Gerald Wade a který někdo našel — v tom dopise je zmínka o naší organizaci. Kdo ho našel?“

„Dcera lorda Caterhama — lady Eileen Brentová.“

„Jak to mohlo Bauerovi utéct?“ řekl Mosgorovský. „Taková nedbalost. Komu byl dopis adresovaný?“

„Myslím, že jeho sestře,“ prohlásila Trojka.

„To je nepříjemné,“ řekl Mosgorovský. „Ale už se s tím nedá nic dělat. Soudní ohledání Ronalda Devereuxe je zítra... Předpokládám, že tohle je zařízeno.“

„Všude se o tom píše jako o neštěstí, které mají na svědomí kluci, kteří se učili střilet,“ informoval Američan.

„Tak to by mělo být v pořádku. Myslím, že nic víc na programu nemáme. Takže teď už nám jenom zbývá pogratulovat Jedničce a popřát jí mnoho štěstí v roli, kterou musí sehrát.“

„Hurá!“ vykřikla Pětka. „Ať žije Anna!“

Všechny ruce se vymrštily ve stejném gestu, kterého si Palička všimla už předtím.

„Ať žije Anna!“

Jednička poděkovala za zdravice typicky neanglickým gestem. Pak povstala a s ní i ostatní. Tehdy Palička poprvé zahlédla Trojku — byl to vysoký, ramenatý muž. Šel k Anně a přehodil jí přes ramena plášť.

Potom společnost vyklouzla tajnými dveřmi ven a Mosgorovský je za nimi zamkl. Na chvíli se zamyšleně zastavil, pak bylo slyšet, jak odemkl druhé dveře, načež zhasl a vyšel ven.

Trvalo další dvě hodiny, než Alfréd, bledý a celý roztřesený, přišel Paličku vysvobodit. Téměř mu vypadla do náručí a musel ji podpírat, aby se udržela na nohou.

„To nic,“ uklidňovala ho. „Mám jenom zdřevěnělé nohy. Pomozte mi, abych si mohla sednout.“

„Panebože, lady Eileen, bylo to strašné!“

„Nesmysl,“ odsekla Palička. „Všechno šlo jako po másle. Už je to za námi, tak se zbytečně nerozčilujte. Nemuselo nám to vyjít, ale díky bohu vyšlo.“

„Díky bohu, to říkáte správně, lady Eileen! Celý večer jsem byl jako na trní. Víte, s těmi lidmi nejsou žerty!“

„To tedy opravdu nejsou,“ potvrdila Palička a horlivě si masírovala nohy a paže. „Po pravdě řečeno, až do dneška jsem si myslela, že takováhle společnost existuje jenom v knížkách. Život je nevyčerpatelná studnice poučení!“

PATNÁCTÁ KAPITOLA

Soudní ohledání

Domů se Palička dostala kolem šesté ráno. Ale už v půl desáté byla zase vzhůru a oblečená telefonovala Jimmymu Thesigerovi. Poněkud ji udivilo, že Jimmy promptně zdvihl sluchátko, ale vše se vyjasnilo, když vysvětlil, že se chystá navštívit soudní ohledání.

„Já taky,“ informovala ho Palička. „A mám spoustu věcí, které bych ti chtěla říct.“

„Co kdybych tě tam svezl a promluvili jsme si cestou?“ navrhl Jimmy.

„To by šlo. Ale musíme vyrazit o něco dřív, protože mě musíš vzít do Chimneys. Vrchní komisař si mě tam má vyzvednout.“

„Proč?“

„Protože to je laskavý pán.“

„To jsem já taky,“ namítl Jimmy. „Já jsem taky velice laskavý.“

„Ty? Ty jsi mladý osel!“ prohlásila Palička. „Slyšela jsem, jak to někdo říkal včera v noci.“

„A kdo?“

„Abych byla úplně přesná, tak jeden ruský Žid. Ne, to nebyl on. Byl to...“

Netrpělivý protest jí přerušil.

„Možná, že jsem osel,“ připouštěl Jimmy. „Dokonce bych se odvážil tvrdit, že určitě jsem — ale nedovolím, aby to o mně rozhlašoval nějaký ruský Žid. Cos to vyváděla včera v noci?“

„O tom s tebou právě chci mluvit,“ řekla Palička. „Zatím na shledanou.“

Takhle záhadně se odmlčela a nechala Jimmyho příjemně napjatého. Jimmy Thesiger měl o Paliččiných schopnostech to nejlepší mínění, i když v jeho vztahu k ní nebylo stopy po nějakém citu.

„Něco vypátrala,“ usoudil, když kvapně dopíjel kávu. „Vsadím se, že na něco přišla.“

O dvacet minut později zastavil jeho malý sportáček před domem v Brook Street a Palička, která ho už vyhlížela, seběhla dolů. Jimmy

sice neměl velký pozorovací talent, ale neuniklo mu, že Palička má kruhy pod očima a že vypadá, jako by toho v noci mnoho nenaspala.

„A teď povídej,“ řekl, když auto mířilo periferiemi ven z Londýna. „Jaké hříchy jsi v noci páchala?“

„Povím ti to,“ řekla Palička, „ale slib mi, že mě nepřerušíš, dokud to nedopovím.“

Bylo to dlouhé vyprávění a Jimmy měl co dělat, aby se dokázal soustředit na řízení a nedošlo k nehodě. Když Palička skončila, povzdechl si a zpytavě se na ni zadíval.

„Paličko?“

„Ano?“

„Poslyš, neděláš si ze mě náhodou legraci?“

„Jak to myslíš?“

„Promiň,“ omlouval se Jimmy, „ale mám pocit, jako bych tohle už někdy dřív slyšel — jenomže tenkrát se mi to jen zdálo, víš?“

„Vím,“ řekla Palička s porozuměním.

„To přece není možné,“ pokračoval Jimmy ve svých úvahách. „Krásná cizí dobrodružka, mezinárodní gang, záhadná Sedmička, jejíž identitu nikdo nezná — s takovýmihle věcmi jsem se setkal mockrát, ale jenom v románech.“

„Samozřejmě. Já taky. Ale to ještě není důvod, proč by se to nemohlo doopravdy stát.“

„To asi ne,“ připustil Jimmy.

„Koneckonců — myslím, že knížky jsou založeny na tom, co se skutečně stalo. Chci říct, kdyby se to nestávalo, nikoho by to nenapadlo!“

„Na tom něco je,“ souhlasil Jimmy. „Ale stejně se musím šтіpat, abych se ujistil, že se mi to nezdá.“

„Takhle mi to připadalo v noci!“

Jimmy si z hloubi duše povzdechl.

„Dobře, připusťme tedy, že se nám to nezdálo. Takže jeden Rus, jeden Američan, jeden Angličan — jeden Rakušan nebo Madar — a jedna dáma, která může být odkudkoliv — řekněme, že je to Ruska nebo Polka — to je docela reprezentativní shromáždění.“

„A jeden Němec,“ dodala Palička. „Zapomínáš na toho Němce!“

„Jo...“ řekl Jimmy pomalu, „ty myslíš, že...“

„Nepřítomná Dvojka! Dvojka je Bauer — náš komorník. To mi připadá úplně jasné, protože mluvili o tom, že od něho čekají hlášení, které nedošlo — i když, co by jim měl z Chimneys hlásit, to nevím.“

„Musí to být něco v souvislosti s Gerryho smrtí,“ soudil Jimmy. „Něčemu kolem jeho smrti jsme ještě nepřišli na kloub. Říkáš, že toho Bauera doopravdy jmenovali?“

Palička přikývla.

„Vyčítali mu, že nenašel ten dopis.“ :

„Potom jasnější důkaz snad ani nemůžeš chtít... Musíš mi prominout mou počáteční nedůvěru, Paličko — ale uznáš, že to je dost divoká historka. Takže ty říkáš, že oni vědí, že příští týden pojedou do Wyvern Abbey?“

„Ano, to byl moment, kdy ten Američan řekl — jo, byl to Američan, ne ten Rus —, že si s tebou nemusí dělat starosti, že jsi jenom takový mladý osel.“

„Jo!“ zamručel Jimmy a sešlápl vztekle plyn, až auto poskočilo dopředu. „Jsem moc rád, žes mi to řekla. Teď teprve začínám být osobně zainteresovaný!“

Chvilí mlčel, pak se zeptal:

„Říkáš, že ten německý vynálezce se jmenuje Eberhard?“

„Ano. Proč se ptáš?“

„Počkej moment... Něco se mi vybavuje. Eberhard, Eberhard — jo, je to on, určitě.“

„Tak mluv!“

„Eberhard je chlápek, který si chtěl nechat patentovat nějaký metalurgický proces... Nedovedu si přesně vybavit jaký, protože na to nemám ty odborné znalosti, ale šlo o to, že by zpevnil materiál tak, aby třeba drát byl pevný jako ocelová tyč. Eberhard pracoval v letectví a věděl, že tímhle by se dramaticky snížila váha letadel, takže by došlo k hotové revoluci v létání — myslím, co se týče nákladů. Mám pocit, že ten vynález nabídl německé vládě, jenže ta ho zamítla a poukázala na nějaké problémy, které v jeho postupu byly — jenže ho odmítli nějak dost hnusně. Eberhard se dal do práce, ty potíže odstranil — ať už to bylo cokoli —, ale urazil se a zapřísahal se, že už jim ten zázračný výplod svého génia nesvěří... Myslel jsem si, že to jsou jen takové kecy — ale teď to vypadá, že ne.“

„To je ono, Jimmy,“ souhlasila Palička dychtivě. „Určitě máš pravdu. Eberhard musel ten vynález nabídnout naší vládě. Museli si vyžádat — nebo si chtějí vyžádat — odborný posudek sira Oswalda Cootea. A v Abbey má dojít k neformální poradě. Sir Oswald, George, ministr letectví a Eberhard. Eberhard bude mít s sebou ty plány nebo postup nebo jak se tomu říká...“

„Patent,“ navrhl Jimmy. „Já bych tomu říkal patent.“

„Bude mít ten patent s sebou a Sedm Ciferníků se mu ho tam pokusí ukrást. Teď si vybavuju, že ten Rus říkal, že za něj lze dostat miliony!“

„Tomu věřím,“ řekl Jimmy Thesiger.

„A tak, že stojí za pár lidských životů — to řekl zase ten druhý!“

„Jo, vypadá to tak,“ řekl Jimmy a zachmuřil se. „Zrovna teď jedeme na soudní ohledání... Paličko, určitě Ronny neřekl nic jiného?“

„Ne,“ zavrtěla Palička hlavou. „Jenom tohle. *Sedm Ciferníků... Řekni... Jimmy Thesiger... Víc toho ze sebe, chudák, nevypravil.*“

„Přál bych si, abychom věděli, co věděl on,“ řekl Jimmy. „Ale na něco už jsme přišli. Podle mě ten komorník Bauer má téměř určitě Gerryho na svědomí. Víš, Paličko...“

„Copak?“

„No, občas mám docela strach... Kdo bude na řadě příště? Tohle není záležitost, do které by se měla plést holka!“

Palička se musela pousmát: trvalo to hezky dlouho, než ji Jimmy zařadil do stejné kategorie jako Loraine Wadeovou.

„Mnohem pravděpodobněji to odneseš ty než já,“ povzbudila ho.

„Tos mě potěšila!“ ušklíbl se Jimmy. „Dal bych pro změnu přednost nějakým ztrátám na druhé straně. Dneska ráno jsem pěkně krvežíznivý. Poslyš, Paličko, myslíš, že bys někoho z těch lidí poznala?“

Palička se zamyslela.

„Myslím, že bych poznala tu Pětku,“ řekla nakonec. „Má trochu zvláštní způsob řeči — mluví jízlivě a trochu si šlape na jazyk — toho bych myslím poznala.“

„A co toho Angličana?“

Palička zavrtěla hlavou.

„Toho jsem viděla ze všech nejmní — nezahlédla jsem ho než jednou — a mluví úplně normálně. Kromě toho, že je vysoký, se není čeho chytit.“

„Pak je tam ovšem ta žena,“ pokračoval Jimmy. „S tou by to mělo být snazší. Jenže s tou se asi těžko ještě kdy setkáš. Její špinavá práce zřejmě spočívá v tom, že chodí se zamilovanými ministry na večeri, aby z nich po pár skleničkách vytáhla státní tajemství. Ale- spoň takhle to popisují v knížkách. I když jediný ministr, kterého já znám, pije jenom horkou vodu s citronem.“

„A co takhle George Lomax?“ zasmála se Palička! „Dovedeš si ho představit, jak se zblázní do krásné cizinky?“

„A teď ještě ta záhadná Sedmička,“ pokračoval Jimmy. „Nemáš ponětí, kdo by to mohl být?“

„Absolutně žádné.“

„Měl by to být někdo — když budeme věřit knížkám —, koho všichni znají. Co třeba sám George Lomax?“

Palička váhavě zavrtěla hlavou.

„V knížce by to sice bylo dokonalé,“ souhlasila, „ale jelikož Žabáka znám...“ Neubránila se, aby se nerozesmála. „Žabák jako velký zločinecký šéf,“ dusila se smíchem. „Nebylo by to úžasné?“

Jimmy souhlasil, že bylo. Jejich debata se dosti protáhla, Jimmy musel jednou nebo dvakrát zpomalit, takže když přijeli do Chimneys, plukovník Melrose tam už čekal. Palička představila Jimmyho a všichni tři pak společně pokračovali k soudu.

Jak plukovník Melrose předpovídal, celá záležitost u soudu se odehrála zcela přímočaře. Palička podala svědectví. Po ní svědčil lékař. Pak bylo prokázáno, že v sousedství místa činu někdo trénoval střelbu puškou. Vynesený rozsudek zněl: smrt nešťastnou náhodou.

Když bylo soudní jednání uzavřeno, plukovník Melrose odvezl Paličku zpátky do Chimneys a Jimmy Thesiger se vrátil do Londýna.

Přestože až doted na sobě nedával nic znát, Paliččin příběh na něho silně zapůsobil. Rty měl pevně sevřené.

„Ronny, hochu,“ šeptal, „já se jim postavím. A ty už jsi z téhle hry vypadl!“

Pak jeho myšlenky zabloudily k Lorraine. Nehrozí jí nějaké nebezpečí?

Po chvílce váhání přešel k telefonu a zavolal jí.

„To jsem já — Jimmy. Napadlo mě, že by tě mohlo zajímat, jak dopadlo to soudní ohledání... Smrt nešťastnou náhodou.“

„Ale, vždyť...“

„Já vím, myslím, že to nebylo jen tak náhodou. Někdo to takhle koronerovi podstrčil, někdo to chce ututlat. Poslyš, Lorraine...“

„Ano?“

„Něco ti chci říct — vyšly najevo dost divné věci... Dáš na sebe pozor, ano? Už kvůli mně!“

Když odpověděla, zaslechl v jejím hlase obavu, „Jimmy — pak ale hrozí nebezpečí i tobě!“

Zasmál se.

„S tím si nelam hlavu. Já jsem jako kočka — mám devět životů! Dobrou noc, Lorraine!“

Zavěsil a chvíli zůstal pohroužen v myšlenkách. Pak zavolal Stevens.

„Myslíte, že byste mi mohl někde sehnat pistoli?“

„Pistoli, pane?“

Stevens se nezapřel své kvalifikaci a nedal na sobě znát žádné překvapení.

„Jakou pistoli máte na mysli?“

„Takovou, co zmáčknete spoušť, a pistole střílí tak dlouho, dokud ten prst nedáte pryč.“

„Automatická pistole, pane.“

„Přesně tak,“ řekl Jimmy. „Automatickou. A byl bych rád, kdyby se uměla šklebit — pokud vy a prodavač víte, co to znamená. Když na někoho v amerických povídkách míří pistole, vždycky se na něj výhružně šklebí.“

Stevens si dopřál nepatrný, diskrétní úsměv.

„Jde-li vám jenom o výhružné šklebení na Američany, pane, mohl bych to zařídit i bez pistole.“

Jimmy Thesiger se zasmál.

ŠESTNÁCTÁ KAPITOLA

Večírek v Abbey

V pátek odpoledne přijela Palička do Wyvern Abbey, právě včas, aby stihla odpolední čaj. George Lomax ji přivítal neobyčejně srdečně.

„Milá Eileen,“ hlaholil, „nedovedete si představit, jak jsem rád, že jste přišla. Musíte mi prominout, že jsem vás nepozval zároveň s vaším otcem, ale po pravdě řečeno, nikdy mě nenapadlo, že by vás večírek takovéhohle druhu mohl bavit. Takže když mi lady Caterhamová pověděla o vašem — hm — zájmu o — hm — politiku, byl jsem — hm — překvapený a potěšený.“

„Strašně jsem toužila sem jít!“ řekla Palička obratně.

„Paní Macattová přijede pozdějším vlakem,“ vysvětloval George. „Včera večer mluvila na schůzi v Manchesteru. Znáte Thesigera? Docela mladý chlapík, ale pozoruhodný znalec zahraniční politiky. Kdybych měl soudit podle vzhledu, nikdy bych to do něho neřekl!“

„Pana Thesigera znám,“ řekla Palička a vzápětí si s vážnou tváří tiskla s Jimmym ruce. Všimla si, že si učesal pěšinku, zřejmě ve snaze dodat svému vzezření více vážnosti.

„Poslyš, nesmíš se na mě zlobit,“ vykládal kvapně Jimmy, sotva se George na moment vzdálil, „ale řekl jsem Billovi o tom malém dobrodružství, do kterého jsme se pustili.“

„Billovi?“ opakovala Palička otráveně.

„No, Billa přece znáš,“ vysvětloval Jimmy. „A Ronny i Gerry byli jeho kamarádi.“

„Jistě, to já vím,“ řekla Palička.

„Ale stejně si myslíš, že jsem to neměl dělat? Tak promiň.“

„Bill je samozřejmě fajn, o to nejde,“ upřesnila Palička. „Ale když on je — no, Bill má talent dělat blbosti.“

„Chceš říct, že myšlení není jeho silnou stránkou,“ interpretoval to Jimmy. „Ale zapomínáš najedno, že Bill je chlap jako hora. A mám takový pocit, že někoho, kdo dovede dát pořádnou ránu, budeme potřebovat.“

„Možná máš pravdu. Co tomu říkal?“

„No, bylo to trochu nad jeho intelektuální možnosti, ale když jsem mu to trpělivě několikrát zopakoval a použil jenom věty holé, tak jsem to do té jeho palice nakonec přece jenom dostal. Přirozeně jde do toho s námi, připraven obětovat svůj mladý život, jak se říká.“

V té chvíli se náhle objevil George.

„Musím vás představit hostům, Eileen. Tohle je sir Stanley Digby — lady Eileen Brentová. Pan O'Rourke.“

Ministr letectví byl mírně obtloustlý mužík s milým úsměvem. O'Rourke, vysoký mladík s rozesmátýma modrýma očima a typickou irskou vizáží, pozdravil Paličku s neskrývaným nadšením.

„A já si myslel, že tenhle večírek bude jenom samá nudná politika!“ konverzoval pohotově.

„Psst!“ řekla Palička. „Mě politika baví. Moc mě baví.“

„Sira Oswalda a lady Cooteovou už znáte,“ pokračoval George.

„Ačkoliv jsme se vlastně nikdy nesetkali,“ poznamenala s úsměvem Palička.

V duchu tleskala otci za jeho zdařilý popis.

Sir Oswald jí železným stiskem sevřel ruku, až se Palička zatvářila útrpně.

Lady Cooteová se po poněkud truchlivém pozdravu otočila k Jimmymu Thesigerovi a na tváři se jí rozhostil výraz vzdáleně připomínající potěšení. Přes Jimmyho odsouzeníhodný zvyk opožděvat se k snídani si lady Cooteová toho roztomilého, růžolícího mladíka oblíbila. Fascinovalo ji, že vypadá, jako by mu nic nedovedlo zkazit dobrou náladu. Mateřský instinkt ji nabádal, aby ho odnaučila zlovykům a přeměnila ho v muže, který bude prací dobývat svět. Jestli i v této podobě bude stejně přitažlivý, byla otázka, kterou ji nikdy nenapadlo si položit. Teď začala podrobným líčením tragického automobilového neštěstí, které se přihodilo jedné z jejích přítelkyň.

„Pan Bateman,“ řekl George stručně, jako by už raději přešel k něčemu lepšímu.

Bledý mladík s vážným výrazem se uklonil.

„A teď,“ pokračoval George, „teď vás musím představit paní hraběnce Radzké.“

Hraběnka Radzká konverzovala s panem Batemanem. Seděla pohodlně opřena na pohovce, nohy měla odvážně překříženy a kouřila cigaretu z neuvěřitelně dlouhé špičky vykládané želvovinou.

Palička si pomyslela, že tohle je jedna z nejkrásnějších žen, které kdy viděla. Měla velké modré oči, vlasy černé jako uhl, štíhlou postavu plnou křivek a matnou pokožku. Rty měla načervenalé tak, jak to podle Paličky Wyvern Abbey ještě nezažilo.

Hraběnka řekla dychtivě: „Tak tohle je paní Macattová — ano?“

Když to George popřel a Paličku představil, hraběnka nedbale kývla a pokračovala v konverzaci s panem Batemanem.

Palička uslyšela, jak jí Jimmy šeptá:

„Opičák je z té nádherné Slovančky úplně pryč! Není to dojemné? Pojd', dáme si čaj!“

Znovu se ocitli v blízkosti sira Oswalda Cootea.

„Ten váš zámek Chimneys je opravdu hezký,“ poznamenal velký muž.

„Jsem ráda, že se vám tam líbilo,“ řekla Palička pokorně.

„Potřebuje udělat nové rozvody a topení,“ pokračoval sir Oswald. „Trošku zmodernizovat!“

Chvilku o tom v duchu přemýšlel, pak pokračoval:

„Teď jsem si pronajal sídlo vévody z Altonu. Na tři roky. Než si najdu něco vlastního. Váš otec by Chimneys asi nemohl prodat, ani kdyby chtěl, vidle?“

Palička zůstala stát jako opařená. Náhle měla strašlivou vidinu Anglie se spoustou Cooteů usídlených ve spoustě zámků jako Chimneys — a všechny měly, pochopitelně, instalovány dočista nové systémy vody a topení.

Projela jí vlna odporu, přestože se snažila přesvědčit sama sebe, že to musí brát rozumně. Koneckonců, když proti sobě postavila lorda Caterhama a sira Oswalda Cootea, nebylo nejmenší pochyby, kdo vyhraje. Sir Oswald byl typem osobnosti, která zastíní všechny, s nimiž přijde do styku. Jak to řekl lord Caterham, byl to lidský parní válec. Přes to přese všechno byl sir Oswald v mnoha ohledech obyčejný hlupák. Když pomíneme jeho specializované znalosti a neuvěřitelnou energii, kterou disponoval, byl pravděpodobně dokonalý

ignorant. Stovka jemných požitků, které život přinášel lordu Caterhamovi, zůstávala pro sira Oswalda neznámými pojmy.

Zatímco Paličce probíhaly hlavou tyto úvahy, pokračovala v příjemné konverzaci. Herr Eberhard prý už sice dorazil, ale odpočívá, protože ho rozbolela hlava. Dozvěděla se to od pana O'Rourkeho, kterému se podařilo najít místo po jejím boku a nikoho tam nepustit.

Celkem vzato se nakonec Palička vydala převléci se k večeři v příjemném rozpoložení, které poněkud kalilo jen pomyslení na brzký příjezd paní Macattové. Uvědomovala si, že láskování s paní Macattovou nebude žádná procházka růžovou zahradou.

První šok zažila, když sešla dolů v decentním černém krajkovém úboru a procházela halou. Stál tam komorník — anebo alespoň muž, který byl oblečen jako komorník. Ale jeho ramenatá, robustní postava mu nedávala velkou šanci někoho oklamat. Palička se zastavila a zůstala na něj civět.

„Superintendent Battle!“ vydechla.

„Přesně tak, lady Eileen.“

„No ne!“ řekla Palička nejistě. „Vy jste tady, abyste... abyste...“

„Abych dohlédl, že bude všechno v pořádku.“

„Aha.“

„Ten varovný dopis, vzpomínáte se,“ řekl superintendent, „ten pana Lomaxe pěkně vystrašil. Nemohl jsem ho uklidnit, dokud jsem mu neslíbil, že sem osobně přijedu.“

„Ale... Nenapadlo vás, že...“ začala Palička a zarazila se. Nechtělo se jí superintendentovi vykládat, že to přestrojení se mu moc nepovedlo. Připadalo jí, že má přímo na čele napsáno „policejní důstojník“, a nedovedla si představit zločince, který by byl tak natvrdlý, aby při pohledu na něj nebyl ihned ve střehu.

„Napadlo vás, že by mě mohli poznat!“ pochopil superintendent.

„Ano... přesně tak...“ připustila Palička.

Cosí, co možná bylo zamýšleno jako úsměv, se mihlo přes superintendentův nehybný obličej.

„A že by si zločinci mohli dávat pozor? Jistě, a proč taky ne, lady Eileen?“

„Proč ne?“ opakovala Palička tupě.

Superintendent Battle pomalu přikývl.

„Nechceme tady žádné nepříjemnosti, není-liž pravda?“ řekl. „K čemu být moc vychytralý? Chci ukázat všem nenechavcům, kteří by mohli být poblíž — prostě jim chci ukázat, že — abych tak řekl — jsme tady, přímo na místě.“

Palička se na něj zadívala téměř s obdivem. Dovedla si skutečně představit, že neočekávaná přítomnost osobnosti s takovou pověstí, jakou superintendent Battle má, by mohla mít deprimující účinky na zločince, chystající se realizovat libovolný plán.

„Když se člověk snaží být moc rafinovaný, dělá chybu!“ opakoval superintendent Battle. „Nejdůležitější přece je, aby tenhle víkend proběhl hladce.“

Palička šla dál a v duchu přemítala, jak mnoho z hostů už poznalo — nebo je schopno poznat — detektiva ze Scotland Yardu. V salonu uviděla George, jak stojí se svraštělým obočím a oranžovou obálkou v ruce.

„To je skutečně smůla!“ řekl Paličce. „Telegram od paní Macatové — nebude moct přijet. Její děti dostaly příušnice.“

Paličce radostně poskočilo srdce.

„Obzvláště mě to mrzí kvůli vám, Eileen,“ řekl George mile. „Vím, jak vám na tom setkání záleželo. Paní hraběnka bude taky moc zklamaná.“

„Nevadí,“ řekla Palička, „horší by bylo, kdyby přijela, a já od ní ty příušnice dostala.“

„To je ovšem velice nepříjemná představa,“ souhlasil George. „Ale nemyslím, že by v tomto případě mohlo dojít k rozšíření infekce. Jsem si jist, že paní Macatová by se k podobnému riskantnímu chování nepropůjčila. Je to žena nanejvýš zásadová, s velmi vyvinutým smyslem pro zodpovědnost vůči veřejnosti. V dnešní době, kdy celý národ prožívá těžké časy, si všichni musíme uvědomit...“

Málem pronesl projev, ale v poslední chvíli se zarazil.

„Nezbývá než setkání odložit na jindy,“ řekl. „Ve vašem případě, naštěstí, není důvod spěchat. Ale paní hraběnka, bohužel, ta je tady v Anglii jenom na návštěvě.“

„Je to Madarka, vidte?“ řekla Palička, v níž hraběnka vzbudila zvědavost.

„Ano. Určitě jste už slyšela o politické straně Mladé Maďarsko. Paní hraběnka tu stranu vede. Je to neobyčejně bohatá žena. Ovdověla velice mladá a všechny své peníze a talent věnuje službě veřejnosti. Obzvláště se věnuje problému dětské úmrtnosti — což je v současných maďarských poměrech zoufalý problém. Já... Á, tady jde Herr Eberhard!“

Německý vynálezce byl mladší, než si ho Palička představovala. Pravděpodobně mu nebylo víc než třiatřicet či čtyřiatřicet let. Pohyboval se neohrabaně a rozpačitě, ale přesto jeho osobnost nepůsobila nepříjemně. Pohled modrých očí byl spíš plachý než vyhýbavý a Palička usoudila, že horší stránky jeho chování, jako okusování nehtů, o kterém se zmínil Bill, pramenily nejspíše pouze z nervozity. Herr Eberhard byl hubený, slaboučký a vypadal chudokrevně a křečce.

Začal s Paličkou dost neobratně konverzovat šroubovanou angličtinou a oba si oddechli, když se k nim připojil zábavný O'Rourke. Vzápětí se k nim přičlil i Bill — jinak se to ani nazvat nedalo: takhle by se k pánovi přihnul jeho oblíbený novofundlandák. Bill vypadal zmateně a vyčerpaně a hned vychrлил na Paličku:

„Ahoj, Paličko! Takže nakonec jsi tu taky! Celé dopoledne jsem dřel jako mezek — jinak už bych se na tebe přišel kouknout dřív!“

„Dolehly na vás státní záležitosti?“ zeptal se O'Rourke se sympatiemi.

Bill zaúpěl.

„Nevím, jaký je váš šéf — vypadá jako dobromyslný chlapík —, ale Žabák je absolutně nemožný,“ stěžoval si Bill. „Pracovat, pracovat, pracovat — od rána do večera. Cokoliv uděláš — je špatně, a cokoliv jsi neudělal, udělat jsi měl!“

„To zní jako citace z nějaké modlitební knížky!“ poznamenal Jimmy, který k nim právě dorazil.

Bill se na něho vyčítavě zadíval.

„Nikdo netuší,“ řekl pateticky, „co všechno se po mně chce!“

„Jako třeba bavit hraběnku, vid’?“ podotkl Jimmy.

„Chudáčku, pro takového nepřítele žen, jako jsi ty, to muselo být hotové neštěstí!“

„O čem to mluví?“ zeptala se Palička.

„Když skončil čaj,“ uculoval se Jimmy, „požádala hraběnka Billa, aby ji provedl po tomto zajímavém starém objektu.“

„Mohl jsem to snad odmítnout? Nemohl!“ bránil se Bill a jeho obličej zvolna nabýval barvy pálené cihly.

Paličce se udělalo mírně nevolno. Až příliš dobře věděla, jak vnímavý je Bill Eversleigh k ženským půvabům. V rukou ženy, jako je hraběnka, musí být Bill tvárný jako vosk. Znovu ji napadlo, jestli to od Jimmyho Thesigera bylo moudré, že se Billovi svěřil.

„Hraběnka,“ pokračoval Bill, „je velice milá žena. A po čertech inteligentní. Měli jste slyšet ty otázky, co mi kladla, když jsme procházeli domem.“

„A na co se tedy ptala?“ zeptala se neočekávaně Palička.

„No... Já už nevím... Na historii... A na starý nábytek. A no — no, na všechno možné!“

V téže chvíli hraběnka vplula do salonu. V černých přiléhavých sametových šatech vypadala úchvatně. Paličce neušlo, jak Bill, jako přitahován magnetem, k ní okamžitě zamířil. Vážný mladík v brýlích se k němu přidal.

„Bill a Opičák v tom jsou až po uši,“ konstatoval se smíchem Jimmy Thesiger.

Palička si zdaleka nebyla jista, že to je k smíchu.

SEDMNÁCTÁ KAPITOLA

Po večeři

George nepatřil k přívržencům technických novinek. Takový výkřik moderní techniky, jako je ústřední topení, na Abbey dosud nedorazil. V důsledku toho, když se dámy po večeři přesunuly do salonu, teplota v místnosti žalostně pokulhávala za požadavky moderních večerních toalet. Oheň, hořící v železném krbu, se proto proměnil v magnet, kolem kterého se všechny tři ženy usadily.

„Brr!“ chvěla se hraběnka.

„Už se zkracují dny,“ prohlásila lady Cooteová a přitáhla si květovanou ohavnost v podobě šátku přes plná ramena.

„Proč, pro všechno na světě, nemůže mít George v domě pořádné topení?“ řekla Palička.

„Vy Angličané nikdy nemáte v domech teplo,“ konstatovala hraběnka.

Vytáhla dlouhou cigaretovou špičku a začala kouřit.

„Ten krb je zastaralý,“ konstatovala lady Cooteová. „Teplo jde do komína, místo aby hrálo pokoj.“

„Neříkejte!“ pravila hraběnka.

Nastalo ticho. Hraběnka se v této společnosti tak ostentativně nudila, že jakákoliv konverzace uvázla.

„Připadá mi divné,“ přerušila konečně ticho lady Cooteová, „že by děti paní Macattové měly příušnice. Tedy, nemyslím doslova divné —“

„Co to je ,příušnice‘?“ zeptala se hraběnka.

Palička i lady Cooteová jí to začaly obě najednou vysvětlovat. Nakonec to společnými silami svedly.

„Předpokládám, že maďarské děti je mají taky?“ zeptala se lady Cooteová.

„Cože?“ nechápala hraběnka.

„Maďarské děti. Také na ně trpí?“

„Nevím,“ řekla hraběnka. „Jak to mám vědět?“

Lady Cooteová se ni poněkud překvapeně zadívala.

„Ale já měla za to, že pracujete —“

„Jo tak!“ Hraběnka se naklonila kupředu, vyňala špičku z úst a začala rychle vykládat:

„Já vám tedy tu hrůzu vyličím! Úděsné věci, které jsem viděla na vlastní oči. Scény z jiného světa! Nebude se vám to chtít věřit.“

A splnila, co slíbila. Hovořila plynně a obrazně líčila neuvěřitelné scény hladovění a bídy. Popisovala Budapešť od války až doteď, jak se situace střídavě měnila k lepšímu a zase k horšímu. Vykládala zajímavě, ale Paličce zároveň připadla trošku jako gramofon. Zapnete ji — a je to. Za nějakou chvíli se stejně náhle zastaví.

Na prvý pohled bylo zřejmé, že lady Cooteová je doslova otřesená. Seděla tam s ústy pootevřenými a velkýma, smutnýma očima napjatě sledovala hraběnkou, aby jí neuniklo ani slovo. Příležitostně ji přerušila vhodnou poznámkou.

„Jedné mé sestřenici uhořely tři děti. Strašné, vidíte?“

Hraběnka to ignorovala. Mluvila dál a dál. Pak se konečně odmlčela, stejně náhle, jako začala.

„Jak říkám,“ prohlásila závěrem. „Máme peníze — ale nemáme organizaci. Takže to, co potřebujeme, je organizace!“

Lady Cooteová si povzdechla.

„Můj manžel říkává, že bez systematickosti nelze ničeho dosáhnout. Svůj úspěch připisuje jedině systematickému plánování. Bez něho, tvrdí, by to nikam nedotáhl.“

Znovu si povzdechla. Náhle se jí před očima mihla vize sira Oswalda, který to nikam nedotáhl. Představila si, že by si přitom zachoval všechny podstatné rysy toho veselého mladíka v obchodě s jízdny koly. Na okamžik ji napadlo, o co příjemnější život by měla ona i sir Oswald, kdyby neuměl systematicky plánovat.

Naklonila se k Paličce a v důsledku snadno pochopitelné asociace se zeptala:

„Povězte mi, lady Eileen, vy jste s tím vaším vrchním zahradníkem spokojená?“

„S MacDonalodem? No...,“ Palička se zarazila a vyhýbavě řekla: „Je to prvotřídní zahradník.“

„Jistě, to já vím,“ řekla lady Cooteová.

„Nesmíte si ho nechat přerůst přes hlavu — pak to s ním jde,“ vysvětlila Palička.

„Pak asi ano,“ souhlasila lady Cooteová.

Závistivě se podívala na Paličku, pro níž zjevně udržet MacDonalda v patřičných mezích nepředstavovalo žádný problém.

„Mít nádhernou zahradu — to je můj sen,“ prohlásila zasněně hraběnka.

Palička se na ni udiveně zadívala, ale její pozornost odvedl Jimmy Thesiger, který se objevil ve dveřích a udýchaně jí řekl:

„Poslyš, nešla by ses teď podíval na ty rytiny? Čekají na tebe!“

Palička kvapně opustila salon, Jimmy za ní.

„Jaké rytiny?“ zeptala se, sotva se za nimi zavřely dveře.

„Žádné,“ řekl Jimmy. „Musel jsem si něco vymyslet, abych tě dostal pryč. Pojď, Bill na nás čeká v knihovně. Tam teď nikdo není.“

Bill přecházel po knihovně sem tam, zjevně velice rozrušený.

„Poslyš!“ vybafl na Paličku. „Tohle se mi vůbec nelíbí!“

„Co se ti nelíbí?“

„Že jsi do toho takhle zapletená! Vsadím se deset ku jedné, že tu bude mela, a pak...“

Díval se na ni s tak dojemnou obavou, až Paličku zaplavila hřejivá vlna vděčnosti.

„Měla by se držet stranou, nemyslíš, Jimmy?“ podíval se vyčkávavě na přítele.

„Já už jsem jí to říkal taky!“ ujistil ho Jimmy.

„Paličko, nech to plavat! Protože — tady může jít o krk!“

Palička se otočila na Jimmyho.

„Co všechno jsi mu řekl?“

„No, všechno!“

„Ještě mi to všechno ani nedošlo,“ přiznal se Bill. „Jaks tam byla zavřená v Sedmi Cifernících, a vůbec.“ Nešťastně se na ni zadíval. „Opravdu, Paličko, byl bych rád, kdybys toho nechala.“

„Čeho?“

„Téhle záležitosti. Přestaň se do ní plést.“

„Proč?“ namítla Palička. „Je to napínavé!“

„To tedy je — napínavé to je! Ale taky zatraceně nebezpečné! Vzpomeň si na chudáka Ronnyho!“

„To je fakt,“ souhlasila Palička. „Nebýt tvého kamaráda Ronnyho, asi by nikdy nedošlo k tomu, abych se do téhle záležitosti, jak říkáš, ‚zapletla‘. Ale už se stalo. A tohle tvoje naříkání nemá vůbec žádnou cenu.“

„Heleď, já vím, že jsi bezvadná, odvážná holka, Paličko, ale —“

„Nech si ty lichotky! Začněme radši přemýšlet, co budeme dělat!“

K její úlevě se Bill už nepřel a přijal její návrh. „Pokud se jedná o ten Eberhardův patent, tak máš pravdu,“ řekl. „Má ho s sebou, respektive teď ho má sir Oswald. Ověřovali ten vynález v jeho závodech — ve vší tajnosti a tak. Eberhard byl u toho. Teď jsou všichni v pracovním a došlo, abych tak řekl, na prachy.“

„Jak dlouho se tu sir Stanley Digby zdrží?“ ptal se Jimmy.

„Zítra se vrací do Londýna.“

„Hmm. Pak je to jasné,“ řekl Jimmy. „Pokud si sir Stanley bude odvážet ten patent s sebou — jakože si myslím, že ano —, tak dojde-li k nějaké lumpárně, dojde k ní dneska v noci.“

„Myslím, že k ní dojde.“

„Já o tom taky nepochybuju. Víme tedy dost přesně, kdy se to semele. Ale stejně musíme vzít rozum do hrsti a všechno naplánovat do nejmenších podrobností. V první řadě — kde ten slavný patent bude přes noc? Bude ho mít u sebe Eberhard, nebo sir Oswald Cootte?“

„Ani jeden, ani druhý. Pokud vím, tak ho dneska večer předají ministři letectví, aby ho vzal zítra do Londýna. V tom případě ho u sebe bude mít O'Rourke. Zcela určitě.“

„Fajn, takže máme jedinou možnost. Pokud si opravdu myslíme, že se ty papíry někdo dneska v noci pokusí šlohnout, musíme, Bille kamaráde, v noci hlídkovat.“

Palička otevřela ústa, jako by chtěla protestovat, ale zase je zavřela, aniž promluvila.

„Mimochodem,“ pokračoval Jimmy, „koho jsem to tam v hale viděl — byl to livrejovaný sluha, nebo náš starý známý Lestrade ze Scotland Yardu?“

„Přihořívá, Watsone,“ řekl Bill.

„Mám pocit,“ konstatoval Jimmy, „že se mu chystáme fušovat do řemesla.“

„To se nedá nic dělat,“ prohlásil Bill. „Alespoň pokud chceme přijít téhle věci na kloub.“

„Pak jsme domluveni,“ řekl Jimmy. „Rozdělíme noc na dvě směny?“

Palička znovu otevřela ústa a znovu je bezhlase zavřela.

„Pravdu díš,“ souhlasil Bill. „Kdo bude hlídat první?“

„Budeme losovat?“

„Proč ne.“

„Dobře. Jdeme na to,“ řekl Jimmy. „Hlava — máš první směnu. Orel — naopak.“

Bill přikývl. Mince se zatřepetala vzduchem a Jimmy se sklonil, aby zjistil výsledek.

„Orel,“ řekl.

„Zatraceně,“ zalitoval Bill. „Jsi první, a jestli dojde k nějaké legraci, budeš u toho ty.“

„To nikdy nevíš,“ ujistil ho Jimmy. „Zločinci jsou nevypočítatelní. V kolik tě mám vzbudit? Ve tři?“

„To by tak odpovídalo.“

V té chvíli se Palička konečně ozvala.

„A co já?“ zeptala se.

„Ty nebudeš dělat nic. Zalezeš do postele a budeš spát.“

„To snad ne!“ protestovala Palička. „To není moc vzrušující představa!“

„Nikdy nevíš,“ ujistil ji Jimmy přívětivě. „Můžou tě zavraždit ve spánku, zatímco já a Bill vyvážneme bez jediného šrámu.“

„Fajn, tuhle možnost budu mít vždycky. Něco ti povím, Jimmy. Ta hraběnka se mi vůbec nelíbí. Je podezřelá.“

„Nesmysl,“ rozčilil se Bill. „Ta je absolutně mimo podezření!“

„Jak to můžeš vědět?“ podivila se Palička.

„Protože to vím. Prostě, jeden kamarád na maďarském velvyslanectví se za ni zaručil.“

„No ne!“ žasla Palička, kterou zaskočilo, jak horlivě Bill hraběnku hájí.

„Vy holky jste všechny stejné,“ mrmal Bill. „Jenom proto, že je to neobyčejně hezká žena...“

Tenhle typicky mužský a nespravedlivý argument Palička dobře znala.

„Fajn, ale ne abys za ní běžel a špital jí do ouška naše tajemství,“ poznamenala. „Jdu si lehnout. V tom salonu jsem se nudila k smrti a už tam zpátky nejdu.“

Odešla a Bill se podíval na Jimmyho.

„Kdo by to do Paličky řekl?“ konstatoval. „Bál jsem se, že s ní budou potíže. Víš, jak jí záleží na tom, aby u všeho byla. Myslím, že to je zázrak, že to takhle vzala.“

„Tak to bych řekl,“ potvrdil Jimmy. „Zaskočilo mě to.“

„Je to rozumná holka. Pozná, když je něco opravdu nemožné. Poslyš, neměli bychom mít nějakou pořádnou smrtící zbraň? Když jdou chlapi do takovéhle akce, tak jsou obvykle ozbrojeni.“

„Mám jednu šklebící se pistoli,“ řekl Jimmy hrdě. „Váží přes kilo a vypadá neobyčejně nebezpečně. Až na tebe přijde řada, tak ti ji půjčím.“

Bill se na Jimmyho zadíval se směsicí úcty a závisti.

„Jak tě napadlo si něco takového opatřit?“ zeptal se.

„Ani nevím,“ řekl Jimmy ledabyle. „Prostě mě to tak napadlo.“

„Doufám, že se nám nepodaří zastřelit někoho dočista nevinného,“ podotkl Bill trochu s obavou.

„To by bylo mrzuté,“ souhlasil Jimmy.

OSMNÁCTÁ KAPITOLA

Jimmyho dobrodružství

Naše vyprávění teď musí sledovat tři oddělené a rozdílné příběhy. Ta noc byla bohatá na události a každá ze tří zainteresovaných osob ji viděla ze svého zorného úhlu.

Začneme okamžikem, kdy si příjemný a snaživý mládenec, Jimmy Thesiger, konečně popřál dobrou noc se svým spikleneckým kolegou, Billem Eversleighem.

„Tak nezapomeň,“ opakoval Bill, „ve tři hodiny! Tedy pokud budeš ještě naživu,“ dodal mile.

„Možná že jsem osel,“ řekl Jimmy, jenž nemohl zapomenout na poznámku, kterou Palička tlumočila, „ale zase ne tak velký, jak vypadám.“

„Tohle jsi řekl o Gerrym Wadeovi,“ poznamenal významně Bill. „Vzpomínáš si? A tu samou noc...“

„Sklapni, ty zatracený mameluku!“ rozčilil se Jimmy. „Nemáš alespoň *trošku* taktu?“

„Samozřejmě že mám takt,“ prohlásil Bill. „Jsem rodící se diplomat, a všichni diplomati jsou taktní.“

„Aha! Pak jsi ještě v tom, čemu se říká embryonální stadium!“ řekl Jimmy.

„Pořád mi nejde z hlavy ta Palička!“ vrátil se náhle Bill k předchozímu námětu. „Byl bych se vsadil, že bude — no, že bude dělat potíže... Palička se změnila k lepšímu. Podstatně.“

„To samé tvrdil tvůj šéf,“ poznamenal Jimmy. „Byl prý příjemně překvapený!“

„Osobně jsem si myslel, že to na něj hraje až trochu moc okatě,“ prohlásil Bill. „Ale Žabák je takový trouba, že spolkne všechno. No, tak tedy dobrou noc! Obávám se, že to nebude tak jednoduché mě vzbudit, až na mě přijde řada — ale nenech se odradit!“

„To mi ovšem nebude moc platné, jestli budeš následovat vzor Gerryho Wadea,“ řekl Jimmy zlomyslně.

Bill se na něj uraženě zadíval.

„K čemu ti, k čertu, může být dobré, když nebudu moct usnout?“ bručel.

„Půjčka za oplátku,“ řekl Jimmy. „Spi sladce.“ ,

Ale Bill se ještě k odchodu neměl a nejistě přešlapoval na místě.

„Poslyš!“ řekl pomalu.

„Ano?“

„Chci jenom říct — no, nestane se ti nic, vid’? Všechno to vypadá jako nějaká recese, ale když si vzpomenu na chudáka Gerryho — a pak na chudáka Ronnyho.

Jimmy se na něj zoufale zadíval. Bill patřil k lidem, kteří to nepochybně myslí dobře, ale výsledek jejich snažení člověka nepovzbudí.

„Koukám,“ řekl, „že ti budu muset ukázat Lauru.“

Strčil ruku do kapsy tmavomodrého obleku, do něhož se chvíli předtím převlékl, a vytáhl předmět, který předložil Billovi k prohlídce.

„Opravdovská, nefalšovaná, automatická pistole,“ řekl s jistou hrdostí.

„Ne, fakt?“

Pistole udělala na Billa nepochybně dojem.

„Stevens mi ji sehnal,“ chlubil se Jimmy. „Zaručeně čistotná a metodická. Stiskneš kohoutek a Laura udělá zbytek.“

„Jo, to ano!“ řekl Bill. „Ale, Jimmy?“

„Ano?“

„Budeš opatrný, vid’? Chci říct, radši ten kohoutek na nikoho nemačkej. Bylo by nemilé, kdybys zastřelil Digbyho, až půjde v noci na záchod.“

„Neboj se!“ ujistil ho Jimmy. „Samozřejmě chci, aby si Laura odpracovala ty peníze, které jsem do ní investoval, ale pokusím se udržet svoje krvelačné pudy na uzdě.“

„Fajn, tak dobrou,“ řekl Bill už počtrnácté, ale tentokrát opravdu odešel.

Jimmy osaměl, a mohl se věnovat strážní službě.

Sir Stanley Digby byl ubytován v pokoji na samém konci západního křídla. Na jedné straně sousedil jeho pokoj s koupelnou, na druhé straně s menší místností, do níž vedly z pokoje spojovací dveře

a kterou obýval Terence O'Rourke. Dveře všech tří místností vedly na krátkou chodbu. Hlídat je bylo tudíž jednoduché. Židle, umístěná nenápadně do stínu dubové skříně tam, kde chodbička ústila do hlavní chodby, představovala perfektní strážní stanoviště. Nikudy jinudy se do západního křídla dostat nedalo. Kdokoliv by šel tam nebo ven, musel být spatřen ve světle žárovky, která na chodbě trvale svítila.

Jimmy se pohodlně uvelebil, dal si nohu přes nohu, pistoli na klín a čekal.

Podíval se na hodinky. Bylo tři čtvrtě na jednu — uplynula právě hodina od chvíle, kdy celý dům ztichl a všichni, včetně služebnictva, zalehli. Dokonalé ticho rušilo jen slaboučké tikání vzdálených hodin.

Tenhle zvuk se Jimmy snažil ignorovat. Così mu připomínal — Geralda Wadea a sedm tikajících budíků na krbové římse... Čí ruka je tam umístila — a proč? Zachvěl se.

Takové čekání člověka pěkně roztřeše. Docela chápal, proč se na spiritistických seancích dějí divné věci. Na člověka padne melancholie a deprese, a nervy má napjaté jako struny — sebeslabší zvuk, a člověk vyskočí. A jaké nepříjemné myšlenky se jednomu honí hlavou!

Ronny Devereux! Ronny Devereux a Gerry Wade! Oba mladí, oba plní života a energie. Normální, veselí, zdraví kluci. A kde jsou teď? V syrové zemi... červi je žerou... Fuj! Proč tyhle hrozné myšlenky nemůže dostat z hlavy?

Podíval se znovu na hodinky. Teprve čtvrt na dvě a pět minut. Ten čas se ale vleče.

Ta Palička je opravdu neuvěřitelná holka! Když si představil, že měla ty nervy a odvalu slídit přímo v doupěti Sedmi Ciferníků! Proč něco takového nenapadlo jeho — nemá na to dost silné nervy? Spíš proto, že něco takového mu připadla příliš *fantastické*!

Číslo Sedm! Kdo může, k čertu, být číslo Sedm? Je možné, že by byl zrovna teď tady, v domě? Převlečený za někoho z personálu? Z hostů to určitě není nikdo... Ne, tomu nemůže uvěřit. Jenomže celá ta záležitost je prostě neuvěřitelná. Kdyby nebyl přesvědčen, že Palička je v podstatě pravdomluvná — vsadil by se, že si to všechno vymyslela.

Jimmy zívá. Divná věc — být ospalý, a přitom takhle vynervovaný. Znovu mrkl na hodinky. Za deset minut dvě. Jeho hlídka se krátila.

A pak, najednou, něco zaslechl. Zatajil dech, naklonil se kupředu a naslouchal.

Ubíhaly minuty... Ted' to uslyšel znovu. Někde vrzlo prkno... Ale bylo to odněkud zdola. A ted' znovu. Tiché, zlověstné vrznutí. Někdo se plížil domem.

Jimmy vstal a neslyšně se kradl ke schodišti do přízemí. Všude panovalo dokonalé ticho — ale přesto si byl zcela jist, že ten kradmý pohyb skutečně slyšel. Nic si nenamlouval.

Velice opatrně začal sestupovat po schodech. Pistoli svíral v ruce. Vstupní hala byla absolutně tichá. Pokud určit správně, že ten tlumený zvuk vycházel z místnosti přímo pod ním, pak musel pocházet z knihovny.

Jimmy zůstal stát přede dveřmi a poslouchal, ale uvnitř už bylo ticho... Trhnutím otevřel dveře a rozsvítil.

Nic! Velká místnost byla zalita světlem — ale byla prázdná.

Jimmy se zamračil.

„Vsadil bych se...,“ zamumlal si pro sebe.

Knihovna byla velká místnost s trojdílnými prosklenými dveřmi vedoucími na terasu. Jimmy k nim přešel a vzal za kliku — prostřední dveře nebyly zamčeny.

Otevřel je a vešel na terasu. Prohlédl ji od jednoho konce ke druhému — nic!

„Vypadá to v pořádku,“ bručel si pro sebe. „Ale stejně...“

Chvilku nehnutě stál a uvažoval. Pak se vrátil do knihovny, šel ke dveřím, zamkl je zevnitř a klíč strčil do kapsy. Načež zhasl světlo a chvíli poslouchal, pistoli v ruce.

Ted' — tichý šelest kroků na terase — nebo ne? Ne — to se mu jenom zdálo. Sevřel křečovitě pistoli, nehnutě stál a čekal. V dálce slyšel odbíjet dvě hodiny.

DEVATENÁCTÁ KAPITOLA

Paliččino dobrodružství

Palička byla nejen duchapřítomná, ale i předvídavá. Tušila, že když už ne Jimmy, tak Bill určitě bude mít námitky vůči tomu, aby se podílela na eventuálním nočním dobrodružství. A Palička rozhodně nepatřila k lidem, kteří jsou ochotni mařit čas planým dohadováním. Udělala si proto včas vlastní plán a podnikla patřičné kroky k jeho uskutečnění.

Krátce před večerí vyhlédla z okna své ložnice, a ten pohled ji uspokojil. Věděla, že šedé kamenné zdi Abbey jsou na mnoha místech porostlé břečťanem. Ten pod jejím oknem vypadal obzvláště pevně, takže jí bude dobře asistovat při jejím atletickém výkonu.

Na dohodě Jimmyho a Billa sice neshledávala nic závadného, ale podle jejího názoru nebyl jejich plán dostatečně účinný. Kritiku si ale nechala pro sebe, protože zamýšlela jejich plán vylepšit sama. Stručně řečeno, zatímco Jimmy s Billem budou hlídat uvnitř Abbey, Palička se rozhodla zaměřit svou pozornost na Abbey zvenku.

Nesmírně se bavila, když předstírala, že pokorně a poslušně přijímá roli pouhé divačky, a zároveň s opovržením žasla, jak se ti dva mohli nechat tak snadno oklamat. Bill se ovšem bystrostí nikdy moc nevyznamenával. To Jimmy Thesiger ji sice znal jenom krátce, ale i tak by ji už mohl odhadnout lépe, než aby věřil, že se jí mohou tak snadno zbavit.

Jakmile se ocitla v soukromí svého pokoje, dala se rychle do práce. Nejprve ze sebe shodila večerní šaty a lehounké kombiné a začala s oblékáním tak říkajíc od základu. Palička přijela bez služební a zavazadlo si doma sbalila sama. Její Francouzka by se totiž mohla divit, proč si její paní s sebou bere rajtky, ale žádnou jinou součást jezdecké výstroje.

Oblečena do jezdeckých kalhot, v botách s gumovou podrážkou a tmavém svetru byla přichystána k noční výpravě. Mrkla na hodinky, bylo teprve půl jedné — evidentně příliš brzy. Ať už se mělo stát cokoliv, určitě ještě chvíli potrvá, než se to stane. Obyvatelé domu

musí dostat čas, aby mohli usnout. Půl druhé byl ten okamžik, který si Palička určila za počátek operace.

Zhasla, posadila se k oknu a čekala. Přesně ve stanovenou dobu pak vstala, otevřela okno a přehodila nohu přes římsu. Byla příjemná noc, chladná a tichá. Hvězdičky svítily, ale měsíc nebylo vidět.

Sešplhat dolů bylo celkem snadné. Když byla malá, běhala se svými dvěma sestrami po parku v Chimneys a šplhala po stromech jako kočka. Když seskočila na záhon, byla trochu udýchaná, ale bez jediného škrábnutí.

Na chvílku se zastavila, aby zvážila další postup. Věděla, že po-koje, kde je ubytován ministr a jeho tajemník, jsou v západním křídle — na opačné straně, než kde teď stála. Podél jižního a pak podél západního křídla se táhla terasa, která bez varování končila ve zdi ovocného sadu.

Palička opustila záhon pod oknem své ložnice a zahrnula za roh, kde začínala jižní část terasy. Plížila se tichounce po terase a držela se ve stínu domu. Když se přiblížila ke druhému rohu domu, k smrti se vyděsila: před ní stál muž s jasným záměrem zablokovat jí další postup.

Vzápětí ho poznala.

„Pane superintendente! Vy jste mě vyděsil!“

„Kvůli tomu jsem taky tady!“ ujistil ji přívětivě superintendant.

Palička si ho prohlédla: znovu ji napadlo, tak jako často předtím, jak málo se dokázal přetvařovat. Byl vysoký a robustní a každý si ho musel všimnout. Z nějakého důvodu jí připadal jako typický Angličan. Ale jednou věcí si byla Palička jista: superintendant Battle není žádný hlupák!

„Co tady vlastně děláte?“ zeptala se šeptem.

„Jenom dohlížím,“ řekl Battle, „aby se tu nepotuloval nikdo, kdo tu nemá co dělat.“

„Aha,“ špitla Palička, trochu kajícně.

„Jako třeba vy, lady Eileen. Předpokládám, že tohle není běžná doba, kdy chodíte na procházku.“

„Chcete tím říct,“ řekla Palička váhavě, „že bych se snad měla vrátit?“

Superintendant souhlasně přikývl.

„Jste velice chápavá, lady Eileen. Přesně to jsem měl na mysli. Opustila jste dům — mhm dveřmi, nebo oknem?“

„Oknem. Po břečťanu to jde jako po másle.“

Superintendent Battle se zkoumavě podíval na porostlou zeď.

„Ano,“ přikývl, „to máte pravdu.“

„Vážně chcete, abych se vrátila?“ smlouvala Palička. „To je k vzteku! Chtěla jsem obejít dům na západní terasu.“

„Možná že nejste jediná, kdo má ten nápad,“ řekl Battle.

„Vás ovšem nikdo nepřehlédne!“ řekla Palička trochu opovržlivě.

Tahle poznámka superintendanta spíše potěšila.

„Doufám, že ne,“ řekl. „*Žádné nepřijemnosti!* To je moje heslo. A teď, když dovolíte, lady Eileen, řekl bych, že je na čase, abyste šla spát.“

Rozhodnost, s jakou to řekl, nepřipouštěla odmlouvání. Palička se trochu schlíple otočila a odcházela. Když vyšplhala do půlky zdi pod svým oknem, napadlo ji něco, že se málem pustila a spadla.

Co když superintendant Battle podezírá ji?

Měla pocit — ano, v jeho chování bylo docela určitě něco, co tak vypadalo. Když se přehoupávala přes okenní římsu zpátky do ložnice, měla co dělat, aby se nerozesmála při představě, že ten expert ze Scotland Yardu snad podezírá ji.

I když až dosud Battla poslechla a vrátila se domů, rozhodně neměla v úmyslu vlézt do postele a spát. Ostatně měla pocit, že tohle snad od ní Battle ani nemohl chtít. Nebyl to muž, který by očekával nemožné — a zůstat nečinná, když se může udát něco vzrušujícího a nebezpečného — to bylo pro Paličku prostě nemožné.

Podívala se na hodinky — za deset minut dvě. Chvilku nerozhodně stála, pak opatrně pootevřela dveře. Všude panoval klid a mír. Opatrně se plížila po chodbě.

Jednou se zastavila, protože měla pocit, že kdesi zaslechla vrznutí. Pak ale dospěla k závěru, že se zmýlila, a pokračovala dál. Ocitla se na hlavní chodbě a zamířila do západního křídla. Když došla na konec chodby, opatrně nakoukla za roh směrem k západnímu křídlu — a zůstala překvapeně stát.

Místo, kde měl hlídat Jimmy Thesiger, bylo prázdné.

Palička byla absolutně zmatená. Co se mohlo stát? Proč Jimmy odešel? Co to mohlo znamenat?

Přesně v tom okamžiku zaslechla, jak hodiny odbíjejí dvě.

Stále ještě stála na témže místě a dumala, co by měla udělat, když se jí divoce rozbušilo srdce a vzápětí měla pocit, že se zastavilo: *klika pokoje Terence O'Rourkeho se zvolna pohybovala.*

Palička se na ni dívala jako hypnotizovaná. Ale dveře se neotevřely. Místo toho se klika stejně pomalu vrátila do původní polohy. Co tohle má znamenat?

Vzápětí se Palička rozhodla. Jestliže Jimmy z nějakého neznámého důvodu musel odejít ze svého stanoviště, pak by měla vzbudit Billa.

Rychle a tiše utíkala zpátky a bez okolků vrazila do Billova pokoje.

„Bille, vzbud' se! Dělej, vstávej!“ šeptala naléhavě.

Odpověď veškerá žádná.

„Bille!“ opakovala Palička.

Netrpělivě se natáhla po vypínači a rozsvítila. Vzápětí zůstala jako oparená.

Pokoj byl prázdný. Billova postel byla nedotčená — tuhle noc v ní nikdo nespál.

Kde tedy Bill je?

Náhle zatajila dech. *Tohle nebyl Billův pokoj!* Přes židli průsvitné kombiné, na nočním stolku různé dámské tretky, černé sametové šaty nedbale přehozené přes židli. Už jí to bylo jasné — ve spěchu si spletla dveře. Tohle byl pokoj hraběnky Radzké.

Ale kde je pak hraběnka?

V okamžiku, kdy si Palička kladla tuhle otázku, noční ticho vzalo za své, a zcela jednoznačně.

Rámus přicházel zezdola. Palička okamžitě vyběhla z hraběnčiny pokoje a letěla dolů. Hluk vycházel z knihovny — jasně rozeznala rachot kácených židlí.

Dveře knihovny však byly zamčeny a Palička na ně marně bušila. Přitom jasně slyšela hluk zápasu — hekání a funění, nadávky, rány a praskot lámaného dřeva, jak se nějaké lehké a křehké kusy zařízení připletly zápasícím do cesty.

A pak se noční ticho definitivně zhroutilo, když zlověstně a ostře zazněly, krátce po sobě, dva výstřely.

DVACÁTÁ KAPITOLA

Lorainino dobrodružství

Loraine Wadeová se v posteli posadila a rozsvítila si. Večer šla spát dříve než jindy — už v půl desáté. Loraine byla obdařena užitečnou schopností probudit se ve zvolený okamžik, takže si mohla dovolit potěšení z pár hodin posilujícího spánku.

Spolu s ní spali v její ložnici i dva psi. Jeden z nich teď zvedl hlavu a zkoumavě se na ni zadíval.

„Tiše, Lurchere,“ řekla Loraine a velký pes poslušně složil hlavu mezi nohy a sledoval ji přimhouřenýma očima.

Paličce sice jednu chvíli byla Lorainina poddajnost podezřelá, ale chvilková nedůvěra ji rychle přešla. Loraine Wadeová vypadala tak úžasně rozumně, tak ochotná se vůbec do ničeho neplést.

A přece, kdyby se člověk zadíval do Loraininy tváře pozorněji, neušlo by mu, že její drobný obličej má neklamné znaky pevné vůle a bojovnosti; teď měla bradu odhodlaně vystrčenou a rty pevně sevřené.

Loraine vstala a oblékla si tvídový kostým. Do jedné kapsy kabátku vsunula baterku, pak otevřela zásuvku nočního stolku a vyňala z ní malou pistoli s rukojetí vykládanou slonovinou. Pistole vypadla téměř jako hračka — koupila ji předchozího dne u Harrodsů a měla z ní opravdu radost.

Ještě se naposledy rozhlédla, jestli něco nezapomněla, a v tu chvíli velký pes vstal, přiloudal se k ní a prosebně se na ni zadíval.

„Ne, Lurchere, nejde to. Panička tě s sebou nemůže vzít! Musíš zůstat doma, tak si lehni a nezlob.“

Políbila psa na hlavu a přiměla ho, aby si lehl. Pak nehlučně vyšla z pokoje.

Dům opustila postranními dveřmi a její další kroky vedly do garáže, kde na ni čekalo její sportovní auto. Cesta z garáže vedla mírně z kopce, takže vůz nechala jet bez motoru, dokud se nedostala dost daleko od domu. Pak se podívala na náramkové hodinky, nastartovala a vyjela.

Zaparkovala na předem vybraném místě. Byla tam díra v plotě, kterou mohla snadno prolézt, takže už za pár minut stála Loraine Wadeová, mírně zablácená, na pozemku Wyvern Abbey.

Jak nejtíšeji dovedla se vydala ke starobylé budově porostlé břečťanem. V dáli slyšela, jak hodiny odbíjejí druhou.

Jak se blížila k terase, Loraine cítila, že se jí rozbušilo srdce. Nikde nebylo ani živáčka, neslyšela jedinou známku života. Všechno vypadalo klidně a mírumilovně. Došla na terasu, zastavila se a rozhlédla se kolem.

Náhle, bez nejmenšího varování, jí cosi s žuchnutím spadlo k nohám. Sehnula se — na zemi ležel nepořádně převázaný balíček.

Loraine ho zdvihla a podívala se nahoru. Uviděla otevřené okno a v té chvíli se z okna vyhoupla noha a po břečťanu začal slézat nějaký muž.

Loraine na nic víc nečekala a rozběhla se pryč, balíček v ruce.

Náhle za sebou uslyšela hluk zápasu. Chraplavý hlas křičel: „Pusť mi!“ A druhý, jí dobře známý: „To ani náhodou... Co ty? Ty bys... mě...“

Ale Loraine běžela dál — jako by zcela zpanikařila —zahnula za roh a vletěla rovnou do náruče vysokého, ramenatého muže.

„No tak, no tak!“ chlácholil ji superintendant.

Loraine se snažila něco říci, ale hlas jí vypověděl službu. Konečně ze sebe vyrazila:

„Rychle! Rychle! Nebo se zabijou! Pospěšte si!“

Vtom se ozvalo štěknutí revolveru a vzápětí znovu.

Superintendant se rozběhl zpátky po terase až k proskleným dveřím do knihovny. Loraine za ním. Dveře byly otevřené.

Battle se sklonil a posvítíl baterkou dovnitř. Loraine se mu tiskla na záda a nakukovala přes rameno.

Kousek od prahu ležel Jimmy Thesiger v louži krve. Pravou ruku měl nepřírozně zkroucenou.

Loraine vykřikla.

„Je mrtvý!“ naříkala. „Jimmy... Jimmy... On je mrtvý!“

„No tak, no tak!“ uklidňoval ji superintendant. „Neberte si to tak! Ten mládenec není mrtvý, můžete mi věřit! Zkuste najít vypínač a rozsvítit!“

Lorraine se vydala ke dveřím, cestou několikrát klopýtla, ale vypínač šťastně našla a otočila jím. Místnost zaplavilo světlo a superintendant si hlasitě oddechl.

„Je to dobré — má jenom prostřelenou pravou paži. Ztratil dost krve a omdlel. Pojdte sem a pomozte mi s ním.“

Kdosi začal bušit na dveře a z chodby se ozývaly hlasy — zprvu vystrašené, pak naléhavé a výhružné.

Lorraine se podívala nerozhodně ke dveřím.

„Nemám...?“

„To počká,“ řekl superintendant. „Za chvíli je sem pustíme. Teď pojdte a pomozte mi.“

Lorraine k němu poslušně popošla, superintendant vytáhl velký čistý kapesník a s dívčinou pomocí převázal Jimmymu zraněnou paži.

„Nemusíte se bát. Bude zase v pořádku,“ ujistil ji Battle. „Tihle mládenci mají devět životů jako kočky. Kromě toho, neomdlel kvůli ztrátě krve — zřejmě se praštil do hlavy, když spadl na podlahu.“

Bušení na dveře mezitím zesílilo. Teď se k němu ještě přidal rozčilený hlas George Lomaxe, který křičel:

„Kdo je tam? Okamžitě otevřte!“

„Bohužel, asi budeme muset poslechnout,“ povzdechl si superintendant.

Rozhlédl se kolem, jako by si chtěl všechno vštípit do paměti. Vedle Jimmyho ležela automatická pistole. Superintendant ji opatrně zdvihl, držel ji šetrně mezi dvěma prsty a prohlížel ji. Pak něco zamručel a zbraň položil na stůl. Načež konečně přešel ke dveřím a odemkl je.

Do místnosti se vhrnula spousta lidí a prakticky všichni začali mluvit současně. George Lomax se pokusil mluvit tvrdě a rozhodně, ale z rozčilení začal koktat:

„Co... Co... co to má znamenat? A — a — to jste vy, superintendante! Co se stalo? Chci vědět, co se to tu stalo!“

Bill Eversleigh spatřil nehybnou postavu na zemi a vyhrkl: „Panebože, Jimmy!“

Lady Cooteová, oblečená v jasně červený župan, zaúpěla: „Ubohý chlapec!“ Vrhla se kolem superintendanta k ležící postavě a sklonila se nad ní jako zlomená matka.

Palička vykřikla: „Lorraine!“

Herr Eberhard pravil: „Gott im Himmel!“ a pár dalších frází podobného druhu.

Sir Stanley Digby řekl: „Panebože, co to má znamenat?“

Hospodyně řekla: „Koukněte ty krve!“ a spokojeně začala ječet.

Komorník řekl: „Bože!“

Majordomus se vzpamatoval natolik, že prohlásil: „Takhle by to nešlo!“ a vykázal z pokoje všechno služebnictvo.

Vždy výkonný Rupert Bateman řekl Georgovi: „Nepošleme ty lidi radši spát?“

Pak všichni chytili druhý dech.

„To je neuvěřitelné!“ prohlásil George Lomax. „Battle — *tak co se tu stalo?*“

Superintendant se na něj významně podíval a Loma—xovi se vrátily jeho vybrané způsoby:

„Prosím, dámy a pánové,“ řekl a otočil se k ostatním. „Běžte si všichni zase lehnout. Došlo k...“

„Drobné nehodě!“ napověděl superintendant Battle bez rozpaků.

„K... hm... nehodě. Skutečně vás velmi prosím, vraťte se do svých ložnic.“

Nikomu se však zjevně odejít nechtělo.

„Lady Cooteová — prosím vás...“

„Ubohý chlapec!“ opakovala znovu mateřsky lady Cooteová a jen velice nerada vstávala. Vzápětí se Jimmy pohnul a posadil.

„Co se děje?“ řekl otřeseně. Chvilku se nechápavě rozhlížel, pak se mu vědomí definitivně vrátilo.

„Chytli jste ho?“ vyhrkl.

„Koho?“

„Toho chlapa. Sešplhal dolů po břecťanu. Stál jsem tamhle u dveří na terasu. Popadl jsem ho a pak jsme se děsně dlouho rvali...“

„Jeden z těch hnusných, vrahounských zlodějů!“ řekla lady Cooteová a znovu politovala Jimmyho Tehsigera:

„Ubohý chlapec.“

Jimmy se rozhlédl kolem.

„Koukám — obávám se, že jsme to tady pěkně zřídili. Ten chlap byl silný jako býk a nemohl jsem ho udržet...“

Stav knihovny jasně ilustroval jeho slova. Všechno, co se nacházelo v okruhu čtyř metrů od Jimmyho a co bylo dostatečně lehké a rozbitné, *bylo* skutečně rozbité.

„Co se stalo pak?“

Jimmy neodpovídal a po něčem se rozhlížel.

Battle ukázal na pistoli ležící na stole.

„Je vaše, pane Thesigere?“

„Ano, to je moje Laura. Kolikrát jsem z ní vystřelil?“

„Jednou.“

Jimmy vypadal rozčarovane.

„Tak to mě Laura zklamala,“ zamručel. „Asi jsem nestiskl koutek pořádně, jinak by musela střílet dál!“

„Kdo vystřelil první?“

„Musím se přiznat, že já!“ řekl Jimmy. „Ten chlap se mi najednou vykroutil a vrhl se ke dveřím na terasu, tak jsem popadl Lauru a vypálil po něm. Otočil se ve dveřích a vystřelil na mě — no, a pak jsem se zřejmě složil.“

Opatrně si ohmatával hlavu.

V tom okamžiku sir Stanley Digby zpozorněl.

„Říkáte, že šplhal dolů po brečťanu? Panebože, Lomaxi! Doufám, že nám s tím neutekli!“

Vyběhl z místnosti a z nějakého zvláštního důvodu nikdo nepromluvil ani slovo, dokud se za chvíli zase nevrátil. Jeho kulatoučkový obličej byl bílý jako papír.

„Panebože, Battle!“ zašeptal. „Je to pryč. O'Rourke spí jako dřevo — museli mu dát něco na spaní, protože ho nemůžu vzbudit. A ty papíry jsou pryč!“

DVACÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Vynález je na světě

„Mein Gott!“ zašeptal Herr Eberhard.

Obličej měl bledý jako křída.

George se obrátil k superintendantovi.

„Je to možné, Bartle?“ pokáral ho důstojně. „Slíbil jste, že uděláte všechna nutná opatření!“

Kamenný výraz teď superintendantovi dobře posloužil. Nehnul ani brvou a tiše prohlásil:

„I ti nejlepší občas prohrají, pane.“

„Chcete říct — chcete skutečně říct —, že celá dokumentace toho vynálezu je pryč?“

K všeobecnému překvapení superintendant zavrtěl hlavou.

„Ale ne, pane Lomaxi, tak zlé to zase není. Všechno je v pořádku. Ale není to moje zásluha, musíte za to poděkovat téhle mladé dámě.“

Ukázal na Lorraine, která se na něho užasle zadívala. Bartle k ní přistoupil a jemně jí vzal z rukou balíček v hnědém papíru, který stále ještě mechanicky tiskla k sobě.

„Jsem přesvědčen,“ řekl superintendant, „že to, co hledáte, najdete uvnitř.“

Sir Stanley Digby, pohotovější než George, popadl balíček, roztrhl obal a dychtivě prohlížel jeho obsah. Pokýval hlavou a hlasitě si oddechl. Herr Eberhard se pak zmocnil výplodu svého geniálního mozku, přitiskl jej k srdci jako milované dítě a zaplavil ho něžnou němčinou.

Sir Stanley se otočil k Lorraine a vřele jí stiskl ruku.

„Drahá slečno,“ děkoval jí, „nedovedete si představit, jak jsme vám zavázáni!“

„To opravdu jsme,“ potvrdil George. „Ačkoliv — mhm...“

Rozpačitě se odmlčel a zíral na mladou ženu, kterou v životě neviděl. Lorraine se prosebně zadívala na Jimmyho, který jí přispěchal na pomoc.

„To je slečna Wadeová,“ vysvětlil, „sestra Geralda Wadea.“

„Neříkejte! Drahá slečno Wadeová,“ potřásl jí srdečně rukou, „jsem vám opravdu vděčný za to, co jste udělala. I když, abych se přiznal, pořád ještě nechápu...“

Raději nedořekl a čtyři z přítomných si zároveň uvědomili, že vysvětlení nebude snadné. Byl to superintendant Battle, kdo jí přispěchal na pomoc.

„Možná že bude nejrozumnější, když tyhle detaily nebudeme probírat hned teď,“ navrhl taktně.

Vždy výkonný pan Bateman odvedl pozornost od Lorraine ještě lépe.

„Neměl by se jít někdo podívat na pana O'Rourkeho?“ obrátil se na Lomaxe. „A nemyslíte, pane, že bychom měli raději poslat pro lékaře?“

„Samozřejmě že ano,“ řekl ihned George. „Samozřejmě. To nás mělo napadnout už dávno.“ Podíval se na Billa. „Zavolejte doktoru Cartwrightovi! Požádejte ho, ať sem zajde, a jestli to půjde, tak mu naznačte, že — no — že je to diskrétní záležitost.“

Bill odběhl splnit úkol.

„A já půjdu s vámi, Digby,“ rozhodl se George. „Třeba budeme moct něco udělat sami, ještě než přijde doktor.“

Prosebně se podíval na Ruperta Batemana, jehož schopnosti na něj udělaly dojem. Opičák byl zjevně pánem situace.

„Mohu jít s vámi, pane?“ dovítí se Bateman.

George to s úlevou přijal. Konečně někdo, pomyslel si, na koho se mohu spolehnout. Tenhle pocit bezmezného důvěry, že pan Bateman to zvládne, sdíleli všichni, kdo přišli s tímto výjimečným mladíkem do styku.

Všichni tři muži odešli. Lady Cooteová kvapně zamumlala: „Ubohý chlapec! Možná bych pro něj mohla něco udělat!“ a spěchala za nimi.

„Tomu se říká silně vyvinutý mateřský instinkt!“ poznamenal zamyšleně superintendant. „Jenom by mě zajímalo...“

Tři páry očí se na něj vyčkávavě zahleděly.

„Jen mě napadlo,“ vysvětlil pomalu superintendant Battle, „kde asi tak může být sir Oswald Coote?“

„Bože!“ vyhrkla Loraine. „Myslíte, že je mrtvý?“

„Tak černě bych to neviděl!“ zavrtěl Battle hlavou. „Spíš si myslím —“

Odmlčel se, vztyčil ruku, aby byli všichni zticha, a s nakloněnou hlavou napjatě poslouchal.

Vzápětí už i ostatní uslyšeli to, co jeho vynikající sluch zachytil první. Kroky, které mířily k terase. Byly to energické kroky někoho, kdo se rozhodně nesnažil skrývat. V příštím okamžiku se ve dveřích objevila rozložitá postava, prohlédla si přítomné, a všichni měli zvláštní pocit, že přejímá velení.

Sir Oswald, neboť to byl on, pomalu klouzal pohledem z jednoho na druhého. Jeho pozorným očím nic neuniklo. Jimmy, s provizorním obvazem na ruce. Palička, v poněkud zvláštním oblečení. Loraine, tvář, kterou nikdy neviděl. Jeho pohled se zastavil na superintendantovi. Příkře řekl:

„Co se to tady děje, superintendante?“

„Pokus o krádež, pane.“

„*Jenom pokus?*“

„Díky téhle mladé dámě, slečně Wadeové, to zlodějům nevyšlo.“

„Mhm,“ uzavřel sir Oswald vyšetřování. „A co říkáte tomuhle, superintendante?“

Natáhl k Battlovi ruku, kterou opatrně, dvěma prsty, svíral malou pistoli značky Mauser.

„Kde jste ji našel, sire Oswalde?“

„Venku na trávníku. Zřejmě ji tam musel odhodit jeden z těch zlodějů, když utíkali. Prakticky jsem se jí ani nedotkl, protože předpokládám, že z ní budete chtít sejmou otisky prstů.“

„Vy myslíte na všechno, sire Oswalde!“ konstatoval Battle.

Vzal od sira Oswalda pistoli a počínaje si stejně opatrně jako on, přenesl ji ke stolu a uložil vedle Jimmyho kořtu.

„A teď bych byl rád,“ řekl sir Oswald, „kdybyste mi mohl přesně vylíčit, co se tu stalo.“

Superintendant Battle stručně popsal noční události a sir Oswald se zamyšleně zamračil.

„Takže je zřejmé, že ten muž postřelil pana Thesigera, dal se na útěk, a přitom se zbavil pistole. Jenom nechápu, proč ho nikdo nepronásledoval?“

„Dokud jsme nemluvili s panem Thesigerem, nevěděli jsme, že je tu někdo, koho bychom mohli pronásledovat,“ vysvětlil odměřeně Battle.

„To jste ho... mhm... nezahlédl, když jste sem běžel?“

„Řekl bych, že jsem ho minul tak o čtyřicet vteřin. Měsíc nesvítí, takže jakmile se ztratil z terasy, zmizel ve tmě. Musel se dát na útěk, hned jak vystřelil.“

„Stejně si myslím,“ řekl sir Oswald, „že jste se měl pokusit ho pronásledovat. Měl jste mít někde ještě další lidi...“

„Tři moji lidé hlídají venku,“ řekl tiše superintendant.

„Opravdu?“ vyklouzlo překvapeně siru Oswaldovi.

„Jejich instrukce zní: zadržet každého, kdo by se pokusil opustit areál Abbey.“

„Ale nikoho nechytily?“

„Ne, nikoho nechytily,“ přisvědčil zklamaně Battle.

Sir Oswald se na detektiva zkoumavě zahleděl, pak řekl ostře:

„Superintendante Battle, tohle je skutečně všechno, co víte?“

„Samozřejmě že ano. Pochopitelně, kromě toho, co vím, mám ještě jisté domněnky — ale to je něco jiného. Napadají mě dost zvláštní věci — jenomže dokud se člověku jeho spekulace nepotvrdí, nemá smysl o nich mluvit.“

„Ale já bych je přece jen rád slyšel!“ řekl tiše sir Oswald.

„Tak třeba mě napadlo, pane — že je tu moc břečťanu. Když dovolíte, máte ho trochu na kabátě. Ano, je to tu samý břečťan a pěkně nám to komplikuje.“

Sir Oswald na něj zůstal civět, ale dřív než se zmohl na nějakou odpověď, objevil se Rupert Bateman.

„Tady jste, sire Oswalde! Konečně! Lady Cooteová právě zjistila, že nejste v ložnici — a vzala si do hlavy, že vás zavraždili ti zloději. Podle mě byste za ní měl radši hned jít! Je hrozně rozčilená.“

„Moje žena má ty nejšilenější nápady,“ konstatoval sir Oswald. „Proč by mě měl někdo vraždit? Jdu s vámi, Batemane!“

Sir Oswald vypochoďoval ze dveří následován svým tajemníkem.

„Neobyčejně schopný mladík!“ poznamenal Battle. „Jakže se vlastně jmenuje, Bateman?“

Jimmy přikývl.

„Bateman — Rupert.“ Pak dodal: „Všeobecně přezdívaný Opičák. Chodil jsem s ním do školy.“

„Opravdu? To je zajímavé. Jaký tenkrát byl?“

„Opičák? Byl stejný hlupák jako teď.“

„Vám připadá hloupý? To bych nikdy nečekal,“ podivil se mírně Battle.

„Počkejte, abychom si rozuměli!“ vysvětlovat Jimmy. „Samozřejmě že ve *skutečnosti* hloupý není — naopak, myslí mu to perfektně... Ale už tenkrát byl šíleně vážný a pořád něco řešil! Nemá žádný smysl pro humor!“

„Tak to je škoda,“ souhlasil superintendant Battle.

„Mládenci, kteří nemají smysl pro humor, se začnou brát příliš vážně — a to je vede k různým darebáctvím.“

„Nedovedu si představit, že by se Opičák zapletl do nějakého darebáctví,“ nesouhlasil Jimmy. „Zatím si vede neobyčejně zdatně — je Cooteová pravá ruka a vypadá to, že už u něho zakotvil natrvalo.“

„Pane superintendante,“ ozvala se po dlouhé době Palička. „Nepřipadá vám to divné, že se sir Oswald vůbec nezmínil o tom, co dělal touhle dobou na zahradě?“

„To je tak, lady Eileen, sir Oswald je slavný muž,“ vysvětloval Battle, „a slavní lidé nic nevysvětlují, pokud nemusí. Začít něco vysvětlovat nebo se omlouvat — to je vždycky známka slabosti. Sir Oswald to dobře ví, stejně tak, jako to vím já. Nebude nic vysvětlovat anebo se dokonce omlouvat — to ne! Prostě sem vrazí a udělá mi kázání! Sir Oswald je velký muž!“

Superintendant Battle hovořil o siru Oswaldovi s takovým uznáním, že Paličku přešla chuť se dál vyptávat.

„A teď, když jsme se tu tak pěkně sešli a přátelsky si popovídali,“ řekl superintendant Battle a trochu zlomyslně mu jiskřilo v očích,

„rád bych si poslechl, slečno Wadeová, jak to, že jste se tu objevila na scéně jako na zavolanou!“

„Měla by se stydět,“ prohlásil Jimmy, „takhle nás všechny oblafnout!“

„Proč bych zrovna já měla sedět doma?“ protestovala vzrušeně Lorraine. „Nikdy jsem na to nepřistoupila — ani tenkrát, když jsme se sešli u tebe a oba jste mi vysvětlovali, že bude nejlíp, když zůstanu pěkně doma, jen abych nepřišla k úrazu. Nic jsem neříkala, ale už tenkrát jsem se rozhodla!“

„Vlastně mě to tak moc nepřekvapuje,“ řekla Palička. „Vzdala ses až moc rychle. Mělo mě hned napadnout, že to není jen tak.“

„Myslel jsem si, že to od tebe bylo mimořádně rozumné!“ prohlásil Jimmy Thesiger.

„Já vím, milý Jimmy,“ řekla Lorraine, „tebe oklamat není nic těžkého.“

„Když jsi mi zatelefonoval a zmínil ses o tom, že to tu může být nebezpečné, jenom mě to utvrdilo v rozhodnutí, že se sem musím vypravit,“ vysvětlovala Lorraine. „Šla jsem k Harrodsům a koupila si tam pistolí.“

Sáhla do kapsy a vytáhla malou zbraň. Superintendant ji opatrně vzal do ruky a prohlédl si ji.

„Nebezpečná hračka,“ poznamenal. „Máte s ní hodně — mhm — zkušeností?“

„Absolutně žádnou,“ přiznala Lorraine. „Ale řekla jsem si, že když ji budu mít u sebe, dodá mi to... pocit bezpečí.“

„Přesně tak,“ přikývl zachmuřeně Battle.

„Můj plán je jednoduchý,“ pokračovala Lorraine. „Přijít sem a kouknout se, co se tu děje. Auto jsem nechala na silnici, prolezla jsem skrz živý plot a došla k terase. Než jsem se stačila rozkoukat — plesk! — něco mi spadlo k nohám. Zvedla jsem to a podívala se nahoru, odkud to mohlo spadnout. A uviděla jsem muže, jak sešplhává po brečťanu dolů — tak jsem se dala na útěk...“

„Pochopitelně,“ přikývl Battle. „A co ten muž, slečno Wadeová? Myslíte, že byste ho mohla popsat?“

Dívka zavrtěla hlavou.

„Byla hrozná tma. Připadalo mi, že to je mohutný chlap — ale víc vám nepovím.“

„A co vy, pane Thesigere?“ otočil se superintendant na Jimmyho. „Vy jste se s tím chlapíkem popral — můžete mi o něm něco říct?“

„Byla to pěkná vazba — to je asi tak všechno, co vám o něm můžu říct. Párkrát něco chraptivě zašeptal — když jsem ho držel pod krkem... ‚Pusťte mi, šéfe!‘ nebo něco takového.“

„Takže to byl nějaký primitiv?“

„Já myslím, že ano. Alespoň podle toho, jak mluvil.“

„Pořád mi to není jasné s tím balíčkem,“ ozvala se Loraine. „Proč mi ho hodil k nohám? Myslíte, že mu vadil při tom šplhání?“

„Ne, na to mám úplně jinou teorii,“ vrtěl Battle hlavou. „Podle mě ten balíček shodil dolů úmyslně!“

„*Mně?*“

„Řekněme spíše — osobě, za niž vás zloděj považoval.“

„Začíná to být pěkně zamotané,“ konstatoval Jimmy.

„Pane Thesigere, když jste vešel do téhle místnosti, rozsvítil jste si?“

„Ano.“

„Ale nikoho jste tu nenašel?“

„Ne, nikoho.“

„Ale předtím jste si myslel, že se tady dole někdo pohybuje?“

„Ano.“

„A tak jste vyzkoušel všechny dveře na terasu, načež jste zase zhasl a zamkl?“

Jimmy přikývl.

Superintendant Battle se pátravě rozhlédl kolem. Nakonec jeho pohled ulpěl na španělské stěně, stojící poblíž jedné z knihoven.

Rychle k ní popošel a nahlédl za ni.

Vzápětí vykřikl a trojice ostatních se k němu kvapně připojila.

Na podlaze tam ležela v hluboké mdlobě hraběnka Radzká.

DVACÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Příběh hraběnky Radzké

Hraběnka se probírala z bezvědomí zcela jinak než předtím Jimmy Thesiger. Trvalo jí to mnohem déle a bylo to divácky mnohem vděčnější.

Za divadlo to označila Palička. Byla velice horlivá ve snaze pomoci hraběnce — zvláště použitím studené vody — a hraběnka také na její pomoc ihned zareagovala: pohnula bílou ochablou rukou a tiše něco zamumlala.

V té chvíli vtrhl do knihovny Bill, který se konečně zhostil všech povinností s telefonem a lékařem, a — podle Paliččina názoru — se začal chovat jako absolutní idiot.

Naklonil se nad hraběnkou, obličej plný úzkosti a obav, a zahrnul ležící ženu sérií přiblblých poznámek.

„Nebojte se, paní hraběnko, všechno je v pořádku! Nic se nestalo... Opravdu, všechno je v pořádku... Radši nic neříkejte. Mohlo by vám to uškodit... Jen klidně ležte. Za chvíli budete zase v pořádku a na všechno si vzpomenete... Dokud nebudete úplně fit, tak nic neříkejte. Máte dost času... Zavřete oči a klidně ležte. Za chvíli si na všechno vzpomenete... Nechcete trochu vody? Nebo trochu brandy? Brandy vám udělá dobře! Nemyslíš si, Paličko, že trochu brandy...“

„Prokristapána, Bille, nech ji na pokoji!“ řekla Palička příkře. „Za chvíli bude fit.“

A zkušenou rukou vychrstla na hraběncin pečlivý make-up spoustu studené vody.

Hraběnka sebou škubla a posadila se. Rázem vypadala mnohem víc při vědomí.

„Už je to dobré,“ zamumlala. „Už jsem se probírala.“

„Nespěchejte,“ domlouval jí Bill. „Dokud vám nebude úplně dobře, tak nic neříkejte.“

Hraběnka si přitáhla k tělu záhyby značně průsvitného oblečení a zašeptala:

„Začíná se mi to vybavovat. Začínám si vzpomínat!“

Zadívala se na malý hlouček, který ji obklopoval, a na okamžik se zdálo, že jeden z obličejů na ni zapůsobil nepříznivě. Nakonec se ale usmála na toho, kdo se tvářil nejstaraněji.

„Můj chrabrý Angličane!“ řekla tichounce. „Netvařte se tak utrápeně. Už je mi dobře.“

„To doufám. Ale... víte to jistě?“ řekl Bill Eversleigh úzkostlivě.

„Docela jistě!“ usmála se na Billa chlácholivě. „My Madaři máme nervy ze železa.“

Billova tvář se konečně rozjasnila. Pro změnu se na ní rozhostil tak prostoduchý výraz, že Palička musela násilím přemáhat nutkání ho nakopnout.

„Trochu vody?!“ navrhla mrazivě.

Hraběnka vodu zavrhla a Jimmy, mající více pochopení pro krásku v tísní, jí nabídl koktejl. Na tento návrh reagovala hraběnka pozitivně. Když koktejl vypila, přehlédla znovu okolostojící, tentokrát o něco živěji než poprvé.

„Co se vlastně stalo?“ zeptala se už pevným hlasem.

„Doufali jsme, že se to dozvíme od vás!“ řekl superintendent Battle.

Hraběnka si superintendanta pečlivě prohlížela, zdálo se, že si přítomnost toho hřmotného, ale tichého muže uvědomila teprve teď, když promluvil.

„Zašla jsem do vašeho pokoje,“ ozvala se Palička. „Vaše postel byla nedotčená a byla jste pryč!“

Vyčkávavě se odmlčela a podezřívavě pozorovala hraběnkou. Ta zavřela oči a pomalu přikývla.

„Ano, máte pravdu, už si vzpomínám... Byla to hrůza!“ zachvěla se. „Chcete to slyšet?“

Superintendent Battle řekl: „Jestli budete tak laskavá!“ zatímco Bill řekl současně: „Jestli ještě nejste úplně v pořádku, tak radši ne.“

Hraběnka se dívala z jednoho na druhého, ale nakonec se rozhodla promluvit.

„Nemohla jsem vůbec usnout,“ začala. „Tenhle dům — připadal mi jako vězení. Byla jsem, jak vy říkáte, jako na trní, jako kočka, co chodí kolem horké kaše. Věděla jsem, že v takovém stavu nemá vů-

bec smysl, abych si šla lehnout. Chodila jsem po pokoji. Četla jsem si. Ale ty knihy, které tam byly, mě příliš nezajímaly. Napadlo mě, že zajdu sem dolů a najdu si něco zajímavějšího ke čtení.“

„Dobrý nápad,“ poznamenal Bill.

„Tohle se tu asi stává často,“ podotkl Battle.

„Jakmile mě to napadlo, sebrala jsem se a šla sem. Dům byl absolutně tichý —“

„Promiňte,“ přerušil ji superintendent, „ale nevíte, alespoň zhruba, kolik mohlo být hodin?“

„Nikdy nevím, kolik je hodin,“ prohlásila hraběnka s převahou a pokračovala:

„Dům byl tichý, člověk by mohl slyšet i myšku, kdyby tu nějaká běžela. Sešla jsem do přízemí — úplně tichounce —“

„Proč tichounce?“

„Pochopitelně, že tichounce, přece nevzbudím celý dům,“ řekla hraběnka káravě. „Vešla jsem sem, došla do tohohle rohu a začala jsem si prohlížet police, jestli najdu něco zajímavého ke čtení.“

„Předtím jste si samozřejmě rozsvítila, ne?“

„Ne, nerozsvítila... Vzala jsem si s sebou baterku a tou jsem si taky svítila na knížky v knihovně.“

„Jo tak,“ uklouzlo superintendentovi.

„A náhle,“ pokračovala dramaticky hraběnka, Jsem cosi zaslechla. Někdo se sem kradl. Tlumené kročeje!

Zhasla jsem baterku a poslouchala. Ty kroky se blížily — zlodějské, děsivé kroky. Skrčila jsem se tady za tou zástěnou, a vzápětí se dveře otevřely a rozsvítilo se světlo. A do knihovny vstoupil muž — lupič!“

„Počkejte, ale —“ přerušil ji Jimmy Thesiger.

Kdosi Jimmymu šlápl významně na nohu. Jimmy se rozhlédl, a když pochopil, že mu superintendent dává znamení, zmlkl.

„Málem jsem umřela strachy,“ pokračovala hraběnka. „Zkoušela jsem nedýchat. Ten muž chvíli čekal a poslouchal. A pak tím svým příšerným, lupičským krokem —“

Jimmy opět otevřel ústa, aby protestoval — a znovu je zase zavřel.

„— došel ke dveřím na terasu a vykoul ven. Chvilí tam zůstal, pak se vrátil ke dveřím na chodbu, zhasl a zamkl! Jsem vyděšena k smrti! Je tady, se mnou, a krade se ve tmě. Hrůza! Co kdyby na mě v té tmě narazil? Za chvílku ho zase slyším, jak jde na terasu. Načež je ticho. Doufám, že odešel pryč. Minuty utíkají a žádný zvuk se neozývá, a zrovna když už si myslím, že odešel, když už se chystám, že rozsvítím baterku a zjistím, co se děje — *prestissimo!* — začalo to znovu!“

„Cože?“

„Bylo to děsivé — nikdy — nikdy na to nezapomenu! Dva muži se tu snažili jeden druhého zavraždit! Hrůza! Potáceli se po celé místnosti, drtili kolem sebe nábytek... Také jsem zaslechla ženský výkřik — ale ten nebyl z téhle místnosti. Ten zločinec měl chraptivý hlas. Spíš jen sípal než mluvil. Pořád opakoval: ‚Pust’ mi — pust’ mi!‘ Ten druhý muž byl džentlmen a mluvil spisovně.“

Jimmy vypadal potěšené.

„Většinou jen nadával,“ pokračovala hraběnka.

„Typický džentlmen,“ podotkl superintendant.

„A vtom,“ líčila hraběnka, „záblesk — a výstřel. Kulka narazila za mnou do knihovny... A pak, pak jsem nejspíš omdlela.“

Vzhledla k Billovi, a ten ji vzal za ruku a hladil ji.

„Chudáčku,“ litoval hraběnku. „Muselo to být strašné!“

Blbec jeden, komentovala to v duchu Palička.

Superintendant Battle se rychle a neslyšně přesunul ke knihovně a kousek napravo od zástěny po něčem pátral. Vzápětí se sehnul a něco zdvihl.

„Nebyla to kulka, paní hraběnko,“ řekl. „Byla to jen prázdná nábojnice. Kde jste stál, když jste vystřelil, pane Thesigere?“

Jimmy se postavil kousek od dveří na terasu.

„Pokud si to pamatuju, tak tady.“

Superintendant přešel na označené místo.

„To souhlasí,“ konstatoval. „Prázdná nábojnice vyletí doprava dozadu. Je to ráže 0.455. Nedivím se, že to paní hraběnka ve tmě považovala za kulku. Ta nábojnice zasáhla knihovnu ani ne půl metru od ní... Kdežto kulka tamhle škrábala okenní rám a zítra ji určitě najdeme někde venku — pokud ji ten útočník nemá v sobě.“

Jimmy lítostivě zavrtěl hlavou.

„Obávám se, že Laura se tentokrát moc nevyznamenalala,“ řekl smutně.

Hraběnka se na něj obdivně zadívala.

„Vaše paže!“ vykřikla. „Je celá zafačovaná! Byl jste to snad vy?“

Jimmy se hraběnce s úsměvem uklonil.

„Jsem moc rád, že hovořím spisovně a jsem džentlmen,“ prohlásil. „A ujišťuji vás, že kdybych tušil, že je nablízku dáma, ani ve snu bych se neodvážil použít ty výrazy, co jste slyšela.“

„Nerozuměla jsem všemu, co jste říkal,“ uklidňovala ho spěšně hraběnka. „Přestože když jsem byla malá, měla jsem anglickou vychovatelku!“

„Tahle slova vás asi neučila,“ upozornil ji Jimmy. „Určitě jste konverzovali o strýcově peru a deštníku zahradníkovy neteře. Víím, jak se cizinci učí anglicky.“

„Ale co se tu tedy vlastně stalo?“ zeptala se hraběnka. „Chci vědět, co to mělo znamenat!“

Nastala chvíle ticha a všichni se vyčkávavě dívali na superintendanta Battla.

„To je celkem jednoduché,“ prohlásil Battle mírně. „Došlo tu k pokusu o krádež. Siru Stanleymu Digbymu byly ukradeny jisté dokumenty. Zlodějům se málem podařilo s nimi zmizet, ale díky téhle mladé dámě,“ ukázal na Lorraine, „se jim to nakonec nepovedlo.“

Hraběnka se zadívala na Lorraine — a tváří se jí mihl zvláštní výraz.

„Opravdu?!“ řekla chladně.

„Šťastná náhoda ji zavedla ve správný okamžik na správné místo,“ řekl s úsměvem superintendant Battle.

Hraběnka vzdychla a znovu na chvíli zavřela oči.

„Je to divné, ale pořád se ještě cítím hrozně slabá!“ zašeptala.

„To je přece pochopitelné!“ vyhrkl Bill. „Pomůžu vám nahoru do vašeho pokoje. A Palička půjde s vámi!“

„To by bylo od lady Eileen neobyčejně laskavé,“ mínila hraběnka, „ale raději budu sama. Už mi je opravdu docela dobře... Když budete tak hodný a pomůžete mi do schodů...“

Vstala, přijala Billovu pomoc a zavěšena do něho odcházela z knihovny. Palička je vyprovodila až do haly, ale když ji hraběnka znovu ujistila — trochu kousavě —, že její pomoc nepotřebuje, zastavila se a chystala se vrátit do knihovny.

Ale jak tam chvilku stála a sledovala hraběnkčinu dokonalou postavu, náhle zpozorněla: jak už bylo řečeno, hraběnkčino sporé oblečení bylo tenoučké — obláček oranžového sifonu — a skrz ně Palička zřetelně uviděla *malou černou pihu* pod hraběnkčinou pravou lopatkou.

Vydechla úžasem, bleskově se otočila a běžela k superintendantovi, který právě spolu s Jimmym a Loraine vyšel z knihovny.

„Podívejte,“ informoval právě Battle Jimmyho s Loraine. „Zamkl jsem ty dveře na terasu a venku bude hlídat jeden můj člověk. Knihovnu také zamknu a klíč si nechám u sebe. Ráno uděláme to, čemu Francouzi říkají rekonstrukce zločinu... Copak je, lady Eileen?“

„Musím s vámi mluvit... Co nejrychleji!“

„Jistě, proč ne, já...“

Odměl se, protože k nim přicházel George Lomax spolu s doktorem Cartwrightem.

„Tady jste, Battle! Určitě vás potěší, že s O'Rourkem to není nic vážného.“

„Nikdy mě nenapadlo, že by s ním něco vážného být mělo,“ ujistil ho Battle.

„Někdo mu dal silný prostředek na spaní,“ vysvětlil doktor. „Ale ráno už bude určitě zcela v pořádku, nejvýš by ho mohla trochu bolet hlava.“ Pak ukázal na Jimmyho. „A teď se, mladý muži, podíváme na tu vaši střelnou ránu.“

„Pojďte se mnou, sestřičko!“ řekl Jimmy Loraine. „Budete mě držet za ruku anebo přidržíte umyvadlo... Teď uvidíte, jak umírá statečný muž!“

Jimmy, Loraine a lékař spolu odešli. Palička soustavně vysílala nešťastné pohledy k superintendantovi, který se nemohl zbavit George.

Nicméně detektiv trpělivě čekal, dokud se George na moment neodmlčel, a pak rychle řekl:

„Myslíte, že bych si mohl pohovořit mezi čtyřma očima se sirem Stanleyem, pane? Třeba tamhle v pracovně na konci chodby?“

„Samozřejmě,“ souhlasil George. „Samozřejmě. Hned jdu pro něj.“

George Lomax odspěchal nahoru a Battle rychle odvedl Paličku do salonu a zavřel dveře.

„Tak o co jde, lady Eileen?“

„Pokusím se vám to vylíčit co nejrychleji, ale je to trochu dlouhá a komplikovaná historie.“

Palička co nejstručněji vylíčila, jak našla klub Sedmi Ciferníků, a dobrodružství, která tam zažila. Když skončila, superintendant na chvíli užasle mlčel. Na okamžik dokonce ztratil svůj kamenný výraz ve tváři.

„Pozoruhodná historka,“ řekl konečně. „Nikdy bych nevěřil, že to někdo může dokázat — dokonce ani vy ne, lady Eileen. Tohle mě opravdu nenapadlo.“

„Ale vy jste mě přece sám za Billem Eversleighem poslal, pane superintendante!“

„Pomáhat lidem, jako jste vy, lady Eileen, je skutečně nebezpečné! V životě by mě nenapadlo, že se do toho dáte s takovou vervou!“

„Vždyť se nic nestalo, pane superintendante! Moje smrt nepadla na vaši hlavu!“

„Zatím ještě ne!“ opravil ji chmurně Battle.

Detektiv zamyšleně postával, jako by v duchu přebíral, co slyšel. „Nechápu, jak vás mohl pan Thesiger nechat podstoupit takové riziko!“ řekl po chvíli.

„Nic jsem mu přece předem neřekla!“ vysvětlila Palička. „Tak pitomá nejsem. A kromě toho, ten je příliš zaneprázdněn starostmi o slečnu Wadeovou.“

„Neříkejte!“ pousmál se Battle. „Buďu muset pověřit pana Eversleigha, aby dával pozor zase na vás.“

„Billa?“ uchechtla se Palička pohrdlivě. „Ale pane superintendante, vy jste ještě neslyšel, jak ten můj příběh končí! Ta žena, kterou jsem tam viděla — Jednička, Anna —, ta žena je hraběnka Radzká!“

A rychle připojila, jak ji id'entifikovala podle pihy na zádech.

K jejímu překvapení začal superintendant rozpačitě pokašlávat a nejistě oponovat.

„Piha není zrovna nejlepší poznávací znamení, lady Eileen. Snadno se může stát, že dvě ženy mají identická znamínka. Nezapomínejte, že hraběnka Radzká je v Maďarsku veřejně známou osobou.“

„Pak tohle není pravá hraběnka Radzká!“ ujistila ho promptně Palička. „Říkám vám, že jsem si úplně jistá, že to je ta samá žena, kterou jsem tam viděla. A co si myslíte o tom, jak jsme ji dneska v noci našli? Vůbec tomu nevěřím, že omdlela.“

„To bych netvrdil, lady Eileen. Když kousek od vás proletí prázdná nábojnice... To by vyděsilo každou ženu!“

„Ale co tam vlastně dělala? Člověk si přece nejde pro knížku s baterkou v ruce!“

Battle se škrábal na tváři. Vypadalo to, že se mu nechce tuhle záležitost rozebírat — přecházel sem tam po místnosti, jako by se rozhodoval. Pak se konečně otočil k Paličce.

„Podívejte, lady Eileen, řeknu vám něco důvěrného. Hraběncino chování skutečně je podezřelé — oba dva to dobře víme. Je krajně podezřelé — ale musíme být opatrní. Nemůžeme si dovolit žádné nepříjemnosti s velvyslanectvím. Nejdřív musíme mít úplnou jistotu!“

„Aha. A kdybyste tu jistotu měli?“

„Pak je tu ještě další věc. Během války se toho hodně namluvilo o německých špionech operujících v Anglii. Lidi, co nemají nic lepšího na práci, o tom psali do novin. Nereagovali jsem na to — kritika v novinách nás nepálí. Nechali jsme prostě malé ryby na pokoji. Proč? Protože nás dovedou — dříve nebo později — k větším rybám a k tomu chlapíkovi, který je všechny řídí.“

„Jak to myslíte?“

„S tím si nemusíte lámat hlavu, lady Eileen. Ale pamatujte si jedno: *Já o hraběnce vím všechno!* A chci, abyste ji nechala na pokoji!“ Palička cítila, jak začíná rudnout, a detektiv nešťastně dodal:

„A teď si musím vymyslet, o čem jsem vlastně chtěl mluvit se sirem Stanleyem Digbym!“

DVACÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

Superintendant Battle rekonstruuje

V deset hodin ráno druhého dne do knihovny vesele svítalo sluníčko. Superintendant Battle tam pilně pracoval už od šesti a před chvilkou se do knihovny na jeho žádost dostavili George Lomax, sir Oswald Coote a Jimmy Thesiger. Vydatná snídaně poněkud zahнала únavu předchozí noci. Jimmyho ruka spočívala na závěsu kolem krku, ale jinak na něm stopy nočního dobrodružství příliš vidět nebyly.

Superintendant si trojici mužů prohlížel shovívavým pohledem a vypadal jako dobromyslný průvodce v muzeu, který se chystá podat výklad malým klukům. Vedle něho ležely na stole různé předměty s pečlivě připevněnými popisky. Mezi nimi zahlédl Jimmy i svoji Lauru.

„Superintendante,“ řekl George Lomax, „zrovna jsem se vás chtěl zeptat, jak jste pokročili. Chytili jste toho muže?“

„Než toho chytíme, tak se ještě pěkně zapotíme,“ prohlásil superintendant.

Nevypadalo to, že by ho tenhle neúspěch nějak zvlášť rmoutil.

Zato George Lomaxe ta odpověď příliš nepotěšila, každá lehkomyšlnost v něm vzbuzovala odpor.

Detektiv ukázal na sbírku doličných předmětů a pokračoval:

„Všechno jsem tady velice jasně označil.“ Vzal do ruky dva předměty: „Tohle jsou dvě kulky. Větší má kalibr 0.455 a byla vypálena z automatické pistole Jimmyho Thesigera. Kulka škrábala rám dveří a našel jsem ji ve kmenu tamhletoho cedru. Její menší družka byla vypálena z mauseru ráže 0.25. Proletěla paží pana Thesigera a uvelebila se v tomhle křesle. Co se týče samotné pistole —“

„No?“ nevydržel to sir Oswald. „Našel jste na ní nějaké otisky?“ Battle zavrtěl hlavou.

„Ten, kdo z ní střílel, měl rukavice,“ vysvětlil.

„Škoda,“ řekl sir Oswald.

„Každý, kdo je při smyslech, si vezme rukavice,“ ujistil ho detektiv. „Pokud jsem vám dobře rozuměl, tak jste tu pistoli našel asi patnáct metrů od schodů na terasu, souhlasí to?“

Sir Oswald popošel ke dveřím na terasu a podíval se na zahradu.

„Ano, téměř přesně, řekl bych.“

„Nechci vám nic vyčítat, sire Oswalde, ale bylo by prozíravější, kdybyste ji byl nechal ležet tam, kde jste ji našel.“

„Promiňte,“ řekl sir Oswald škrobeně.

„To je v pořádku, nakonec se mi to zrekonstruovat podařilo. Našli jsem stopy vašich bot vedoucí od konce zahrady k místu, kde jste se zřejmě zastavil a sehnul se, a našli jsme také důlek v trávniku, který je velice výmluvný. Mimochodem, jakou vy máte teorii ohledně nálezu té pistole?“

„Předpokládám, že ji tam ztratil ten muž, když utíkal pryč.“

Battle zavrtěl hlavou.

„Proti tomu mluví dvě věci: v první řadě k tomu místu vedou trávínkem pouze jedny stopy, a to ty vaše.“

„Neříkejte!“ podivil se sir Oswald.

„Jste si tím jist?“ vmísil se do hovoru George Lomax.

„Docela jist, pane. Kromě těchto stop jsou sice na trávniku ještě jedny — ale ty patří slečně Wadeové a jsou hezký kus stranou.“ Na chvíli se odmlčel, než pokračoval: „Pak je tu ten důlek v trávniku — ta pistole musela dopadnout na trávník se značnou energií... Což všechno ukazuje na to, že tu pistoli tam někdo hodil.“

„To přece není v rozporu s tím, co jsem říkal!“ ozval se sir Oswald. „Je samozřejmě možné, že ten muž prchal po cestičce vlevo... Pak by žádné stopy nezanechal a pistoli mohl hodit doprostřed trávniku, co myslíte vy, Lomaxi?“

George Lomax přikývl.

„Samozřejmě, takhle by bylo možno vysvětlit, proč nejsou šlápoty na trávniku,“ souhlasil Battle, „ale z tvaru té jamky a poškození trávy soudím, že z toho směru ta pistole nepřiletěla. Podle mě byla hozena odsud, z terasy!“

„To je docela dobře možné,“ připustil sir Oswald. „Záleží snad na tom tolik, superintendente?“

„Ano, zrovna jsem se chtěl taky zeptat,“ ozval se George Lomax. „Je to... je to tak důležité?“

„Možná že ne, pane Lomaxi,“ připustil detektiv, „ale mám rád jasno. Co kdybyste teď jeden z vás, pánové, vzal tu pistoli a hodil ji tím směrem... Zkusil byste to třeba vy, sire Oswalde? To je od vás velice laskavé. Stoupněte si tady do dveří — a teď ji hod'te do prostřed trávníku!“

Sir Oswald udělal, jak byl instruován, a mohutným obloukem poslal pistoli na trávník. Jimmy Thesiger se tlačil ke dveřím a vzrušeně sledoval experiment. Detektiv vyběhl ven a aportoval pistoli jako dobře vycvičený lovecký pes. Když se vrátil dovnitř, jen zářil.

„Jak jsem říkal, pane! Přesně stejný otisk v trávníku. Přestože jste ji — mimochodem — hodil skoro o deset metrů dál. Vy ovšem máte nadprůměrnou sílu, sire Oswalde! Promiňte, mám dojem, že jsem zaslechl někoho klepat!“

Superintendent měl zjevně mnohem lepší sluch než všichni přítomní, protože ačkoliv nikdo jiný nic neslyšel, měl pravdu — přede dveřmi stála lady Cooteová, v ruce sklenici s nějakou tekutinou.

„Tvůj lék, Oswalde!“ řekla a vkročila do knihovny. „Zapomněl sis vzít po snídani lék!“

„Teď nemám čas, Marie,“ bránil se sir Oswald. „Teď žádný lék nechci!“

„Nebýt mě, tak si ho nevezmeš nikdy!“ řekla lady Cooteová klidně a šla k manželovi. „Jsi jako zlobivý malý kluk. Hezky to vypij!“

Slavný ocelový magnát bez dalšího odmlouvání poslušně vypil medicínu.

Lady Cooteová se na všechny sladce usmála.

„Vyrušila jsem vás? Máte moc práce? Panebože — a co ty revolvery tady! Vypadají děsivě, nástroje k vraždění! Když si pomyslím, Oswalde, že tě včera v noci mohl ten lupič jedním z nich klidně zastřelit!“

„Musela jste se asi pěkně vyděsit, lady Cooteová, když jste zjistila, že váš manžel zmizel, vid'te?“ nadhodil Battle.

„Nejdřív jsem si toho ani nevšimla,“ přiznala lady Cooteová. „Pořád jsem myslela na to, jak tohohle ubohého chlapce postřelili,“

ukázala na Jimmyho. „Všechno tu noc bylo takové děsivé a vzrušující. Teprve když se mě pan Bateman zeptal, kde sir Oswald je, vzpomněla jsem si, že se šel asi půlhodinku předtím projít.“

„Přišla na vás nespavost, co?“ poznamenal k siru Oswaldovi superintendant.

„Normálně nemám se spaním vůbec žádné problémy,“ vysvětlil sir Oswald. „Ale skutečně, včera v noci jsem byl hrozně neklidný. Napadlo mě, že noční vzduch by mi mohl udělat dobře.“

„Předpokládám, že jste odešel z domu těmihle dveřmi?“ nadhodil Battle.

Zaváhal trochu sir Oswald, než odpověděl — nebo se to superintendantovi jen zdálo?

„Ano.“

„A vzal sis na to parádní boty místo bot s tlustou podrážkou!“ stěžovala si lady Cooteová. „Nevím, jak bys dopadl, kdybych na tebe přestala dávat pozor.“

Smutně zakroutila hlavou.

„Jestli promineš, Marie, tak bys nás teď mohla nechat o samotě — musíme ještě probrat spoustu věcí.“

„Jistě, jistě, miláčku. Vždyť už jdu.“

Lady Cooteová se otočila ke dveřím a prázdnou sklenici od léku odnášela s sebou, jako by to byl pohár, z něhož právě naservírovala manželovi smrtící doušek.

„Dobře, Battle,“ vrátil se k původnímu námětu George Lomax. „To všechno vypadá celkem jasně — ten muž vystřelí na pana Thesigera a zneškodní ho, zahodí pistoli, běží přes terasu na cestu a po ní utíká pryč.“

„Tam, kde na něj čekají moji muži,“ poznamenal Battle.

„Vaši muži, když dovolíte, se příliš nevyznamenal. Neviděli ani přicházet slečnu Wadeovou. A když mohli přehlédnou ji, když šla sem, mohli snadno přehlédnou i zloděje, který utíkal pryč.“

Superintendant už otvíral ústa, aby něco řekl, ale pak si to rozmyslel. Jimmy Thesiger ho zvědavě pozoroval: strašně rád by věděl, co se teď superintendantovi honí hlavou.

Nakonec Battle pouze konstatoval: „Musel to být rekordman v běhu.“

„Jak to myslíte?“

„Tak, jak to říkám. Byl jsem na rohu té terasy ani ne za padesát vteřin po tom, co se výstřel ozval. A ten chlap musel uběhnout celý ten kus cesty směrem ke mně, zabočit na cestu a zmizet za jejím ohybem dřív, než jsem se vynořil zpoza rohu — jak říkám, leckterý závodník by to nezvládl!“

„Začínám mít potíže, abych vám rozuměl, Battle. Zřejmě máte nějakou teorii, která mi uniká,“ poznamenal Lomax. „Říkáte, že ten muž neběžel přes trávník, a teď zase naznačujete... Co přesně naznačujete? Že ten muž neutekl ani po cestě? Pak tedy, podle vás — mhm — kudy utekl?“

Místo odpovědi ukázal superintendant Battle výmluvně palcem vzhůru.

„Cože?“ uklouzlo Georgi Lomaxovi.

Superintendant ještě důrazněji ukázal palcem nahoru. George Lomax zaklonil hlavu a zahleděl se do stropu.

„Tamtudy!“ řekl Battle s ukazováčkem vztyčeným ke stropu. „Po břečťanu, zpátky nahoru!“

„To je nesmysl, Battle. To přece není možné!“

„Proč by to nebylo možné? Vždyť to už předtím jednou udělal. Proč by to tedy nemohl udělat podruhé?“

„Neříkám, že to není *technicky* možné... Ale když ten chlap chtěl zmizet, tak by přece nelezl zpátky do domu!“

„Bylo by to pro něj to nejbezpečnější místo, pane Lomaxi!“

„Ale když jsme přišli nahoru za panem O'Rourkem, byly jeho dveře stále ještě zavřené zevnitř.“

„A jak jste se tedy k němu dostali? Prošli jste pokojem sira Stanleyho, že? Přesně tak se tam dostal i náš muž. Lady Eileen mi řekla, že uviděla, jak se klika dveří O'Rourkeho pokoje otáčí. To bylo, když tam byl náš přítel poprvé. Předpokládám, že klíč ke dveřím měl O'Rourke pod polštářem... Ale při druhé návštěvě měl odchod jednoduchý — spojovacími dveřmi do pokoje sira Stanleyho. Pokoj byl tou dobou už prázdný, protože sir Stanley — jako všichni ostatní — běžel dolů, do knihovny. Takže náš muž měl volnou cestu.“

„A kam se podle vás potom poděl?“

Superintendent Battle pokrčil širokými rameny a zatvářil se vyhýbavě.

„Měl spoustu možností. Do nějakého prázdného pokoje na druhé straně domu, a pak zase po břečťanu dolů — nebo vyklouzl vedlejším vchodem — nebo, což je taky možné, pokud by to byl někdo místní, zůstal prostě uvnitř.“

George Lomax se na detektiva šokované zadíval.

„Poslyšte, Battle, to by... to by pro mě byla strašná rána, kdyby se ukázalo, že někdo z mého služebnictva — mhm — já jim stoprocentně důvěřuju —, a kdybych je měl začít podezřívat, to by mě opravdu mrzelo...“

„Nikdo od vás nechce, abyste je podezříval,“ ujistil ho Battle. „Prostě vám vyjmenovávám všechny možnosti. Váš personál může být úplně v pořádku, a nejspíš skutečně je...“

„Nasadil jste mi brouka do hlavy,“ naříkal George Lomax. „To jste neměl dělat...“

Oči mu začaly vylézat z důlků ještě víc než normálně, až se Jimmy slitoval a ukázal na podivný zčernalý předmět na stole.

„A co je tohle?“ zeptal se a odvedl pozornost jinam.

„To je doličný předmět Z!“ vysvětlil Battle. „Poslední z naší malé sbírky. To je — nebo lépe řečeno — to byla rukavice.“

Zdvihl zuhelnatělý předmět do výše a hrdě ho ukazoval ostatním.

„Kde jste to našel?“ zeptal se sir Oswald.

Battle kývl hlavou ke krbu.

„V krbu — téměř shořela, ale ne úplně. Vypadá divně, jako by ji žužlal pes.“

„To by mohla patřit slečně Wadeové,“ usoudil Jimmy. „Ta má několik psů.“

Superintendent zavrtěl hlavou.

„Není to dámská rukavice — ani ten druh volných rukavic, co teď dámy nosí... Zkuste si ji!“ vybídl Jimmyho.

Navlékl zčernalou rukavici Jimmymu na ruku.

„Vidíte — je volná i vám!“

„Příkládáte tomuhle objevu nějaký význam?“ zeptal se sir Oswald chladně.

„Člověk nikdy předem neví, sire Oswalde, co se nakonec ukáže důležité, a co ne.“

Ozvalo se důrazné zaklepání a vešla Palička.

„Moc mě to mrzí,“ omlouvala se, „ale právě telefonoval otec. Chce, abych se hned vrátila, protože má doma nějaké starosti.“

Odmlčela se.

„Jen pokračujte!“ vybídl ji George Lomax, který měl Pocit, že Palička chce ještě něco dodat.

„Ani bych vás nevyrušovala, ale napadlo mě, že to třeba může mít něco společného s tímhle vším... Víte, otce rozčililo, že jeden z našich komorníků se ztratil. Odešel včera večer a už se nevrátil.“

„Jak se jmenuje?“ ujal se výslechu sir Oswald.

„John Bauer.“

„Je to Angličan?“

„Pokud vím, říká, že je Švýcar — ale myslím si, že je Němec. Ovšem anglicky mluví zcela perfektně.“

„Ale!“ sir Oswald se syčivě nadechl, což mělo značit vrcholné uspokojení. „A jakpak byl ten Bauer v Chimneys dlouho?“

„Necelý měsíc.“

Sir Oswald se otočil k ostatním.

„A náš ztracený lupič je na světě! Lomaxi, víte přece zrovna jako já, že po tomhle vynálezu pase několik cizích vlád... Teď už si na toho chlapíka jasně vzpomínám — vysoký, dobře vycvičený mládenec. Objevil se asi dva týdny předtím, než jsme z Chimneys odjížděli. To je velice dobře vymyšlené: tady by byl každý nový přírůstek personálu nápadný, ale v Chimneys, deset kilometrů odsud...“ Významně nedopověděl.

„Myslíte si, že to plánovali s takovým předstihem?“

„A proč ne? Ten vynález má milionovou hodnotu, Lomaxi! Bauer nepochybně doufal, že získá přístup k mým dokumentům v Chimneys a dozví se z nich, jak budeme v téhle záležitosti postupovat. Připadá mi dost pravděpodobné, že má nějakého spojence tady v domě — někoho, kdo mu vyložil, jak to v domě vypadá, a kdo uspal O'Rourkeho. Ale Bauer byl ten muž, kterého slečna Wadeová viděla slézat po břečťanu — velký, silný chlap.“

Sir Oswald se vítězně otočil k superintendentovi Battlovi.

„Bauer je člověk, kterého hledáte, superintendente! Nějak vám musel proklouznout mezi prsty!“

DVACÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

Palička se diví

Superintendent Battle si zamyšleně mnul bradu a zcela viditelně byl vývojem událostí zaskočen.

„Sir Oswald má pravdu, Battle,“ řekl George Lomax. „Bauer je ten váš člověk! Myslíte, že se vám ho podaří dopadnout?“

„Možná že ano... Skutečně to vypadá — no, abych tak řekl, podezřele. Samozřejmě, ten komorník se pořád ještě může v Chimneys objevit.“

„Myslíte, že to je pravděpodobné?“

„Ne, to si nemyslím,“ přiznal Battle. „Skutečně to tak vypadá, že Bauer je člověk, kterého hledáme. Ale není pořád jasné, jak se mohl dostat nepozorovaně dovnitř areálu Abbey a pak zase ven.“

„Už jsem vám řekl, co si myslím o těch lidech, které jste tu rozmístil,“ řekl George. „Jsou neuvěřitelně neschopní — to samozřejmě není vaše vina, superintendante, ale —“ významně se odmlčel.

„No dobře, mě hned tak něco nerozhází,“ prohlásil Battle bohorovně. Pak zavrtěl hlavou a povzdechl si. „Ale teď si nutně potřebuji zatelefonovat. Pánové prominou. Pane Lomaxi, je mi líto, vypadá to, že tenhle případ jsem nezvládl... Ale je v něm plno záhad, a je jich víc, než si myslíte.“

Znovu zavrtěl hlavou a spěchal ke dveřím.

„Pojď na zahradu,“ řekla Palička Jimmymu. „Musím s tebou mluvit.“

Vyšli spolu na terasu a Jimmy se zamračeně díval do země.

„Co je ti?“ řekla Palička.

Jimmy jí vylíčil experiment s vrháním pistole.

„Hrozně rád bych věděl, co tím Battle sledoval, když nechal Cootea hodit tou pistolí,“ uzavřel své líčení. „Vsadím se, že to nebylo jen tak... Každopádně ta pistole skončila skoro o deset metrů dál, než měla. Víš, Paličko, ten Battle není žádný hlupák.“

„Je to neobyčejně schopný člověk,“ souhlasila Palička. „Povím ti, co se ještě stalo včera v noci.“

Načež Jimmymu vyličila rozhovor s Battlem ohledně hraběnky Radzké.

„Takže hraběnka je Jednička,“ opakoval Jimmy zamyšleně. „Ted’ to všechno začíná do sebe pěkně zapadat. Dvojka — Bauer — sem dorazí z Chimneys, vyšplhá se nahoru do O’Rourkeova pokoje, přičemž ví, že O’Rourke tvrdě spí. Hraběnka mu nepozorovaně musela dát něco na spaní do drinku. Bauer je s ní dohodnutý, že jí hodí ty papíry z okna na terasu. Pak se měla přes knihovnu vrátit nahoru do svého pokoje. Kdyby pak Bauera chytily, jak opouští Abbey, nic by u něho nenašli... Byl to dobrý plán, jenže nevyšel. Když hraběnka byla v knihovně, uslyšela mě přicházet, a musela se schovat za tu zástěnu. To je pro ni velice nepříjemné, protože ani nemůže varovat svého komplice. Dvojka mezitím ukradne ty papíry, koukne dolů a uvidí tam postavu, kterou pokládá za hraběnku. Hodí jí ten balíček a leze dolů. Tam ho čeká nemilé překvapení v podobě mé maličkosti. A hraběnka má nervy nadranc, když musí čekat ukrytá za tou zástěnou... Když to vezmu kolem a kolem, tak si vymyslela docela pěknou pohádku. Jak říkám, docela pěkně to do sebe zapadá.“

„Až moc dobře,“ prohlásila Palička rozhodně.

„Cože?“ vyhrkl Jimmy.

„A co Sedmička? Sedmička, kterou nikdo nikdy neviděl! Hraběnka a Bauer? Ne, tak jednoduché to nebude.“

Bauer tu včera v noci byl, tomu věřím. Ale byl tady jen pro případ, že to nevyjde — což se taky stalo. Hraje tu jenom roli obětního beránka. Aby odpoutal pozornost od svého šéfa — od Sedmičky!“

„Poslyš, Paličko,“ řekl Jimmy s obavou, „nečeš náhodou moc brakové literatury?“

Palička se na něj káravě podívala a Jimmy dodal:

„Nejsem totiž jako Černá královna, abych dokázal před snídání uvěřit šesti nemožným věcem,“ vzpomněl si Jimmy na postavu z *Alenky v říši divů*.

„Už je po snídání,“ upozornila ho Palička.

„Neumím to ani po snídání. Je tady perfektní hypotéza, která vysvětluje všechna fakta — a ty ji zavrheš jenom proto, že bys ráda, aby řešení bylo komplikovanější.“

„To je mi opravdu líto,“ řekla Palička, „ale se vši důrazností trvám na tom, že záhadná Sedmička je osobně tady v Abbey.“

„Co si o tom myslí Bill?“

„Bill,“ řekla Palička chladně, „je úplně mimo.“

„Počkej!“ protestoval Jimmy. „Doufám, žeš mu o hraběnce řekla? Měli bychom ho přece varovat. Bůhví, co jí jinak všechno vybrebtá.“

„Nedá na ni dopustit!“ vysvětlila Palička. „Je... Chová se prostě jako úplný cvok. Ráda ti přenechám, abys mu význam té pihy vysvětlil sám!“

„Zapomínáš, že já jsem v té skříni neseděl,“ bránil se Jimmy. „A každopádně bych se radši s Billem nedohadoval o pize jeho přítelkyně. Ale přece nemůže být takový trouba, aby neviděl, jak to všechno do sebe zapadá!“

„Je to větší trouba, než si vůbec dovedeme představit,“ prohlásila Palička trpce. „To byla od tebe děsná chyba, žeš mu vůbec kdy co řekl.“

„Promiň, nějak mi to tenkrát nedošlo,“ omlouval se Jimmy. „Udělal jsem blbost, ale k čertu, Bill přece —“

„Víš, co tyhle cizí dobrodružky dokážou,“ přerušila ho Palička. „Omotají si prostě chlapa kolem prstu.“

„Po pravdě řečeno nevím,“ povzdechl si Jimmy. „Se mnou to zatím ještě žádná nezkoušela.“

Chvilku oba mlčeli. Jimmy se snažil utřídit si v hlavě všechna fakta. Ale čím víc o tom přemýšlel, tím neuspokojivější mu připadala.

„Říkáš, že Battle chce, abys nechala hraběnku na pokoji?“

„Ano.“

„S tím, že jejím prostřednictvím odhalí někoho jiného?“

Palička opět přikývla.

Jimmy se mračil, jak se snažil pochopit, co to má znamenat. Jediné, co mu z toho vyplynulo, bylo, že Battle sleduje nějaký zcela konkrétní plán.

„Sir Stanley Digby jel časně ráno do Londýna, že ano?“ zeptal se Jimmy.

„Ano.“

„O'Rourke jel s ním?“

„Myslím, že ano.“

„Nemyslíš si snad... ne, to není možné!“

„Co?“

„Ty si snad myslíš, že by do toho mohl být zapletený přímo O'Rourke?“

„Možné to je,“ připustila Palička. „Je to, jak se říká, výrazná osobnost... Ne, nepřekvapilo by mě, kdyby... Vlastně, abych řekla pravdu, mě už by nepřekvapilo vůbec nic. Je jenom jedna osoba, o které jsem si jistá že to Sedmička není.“

„A sice?“

„Superintendent Battle.“

„Už jsem myslel, že řekneš George Lomax!“

„Psst, zrovna sem jde.“

George se skutečně blížil a zcela nepochybně se chystal k nim připojit. Jimmy se rychle omluvil a ztratil se. George se posadil vedle Paličky.

„Milá Eileen, skutečně nás musíte opustit?“

„Zdá se, že tátu to nějak sebralo! Raději pojedu domů a budu ho držet za ruku.“

„Tahle ručka mu určitě vrátí pohodu,“ řekl George, vzal Paličku za ruku a laškovně ji stiskl. „Milá Eileen, chápu vaše důvody a jsou vám ke cti. V těchto dnech, kdy se podmínky, v nichž žijeme, překotně mění, kdy všechny staré normy jsou zpochybňovány a rodinný život je vzácností...“

Přeskočilo mu! pomyslela si Palička zoufale.

„...je povinností naší společenské třídy být příkladem, ukazujícím, že alespoň my jsme moderní dobou nedotčeni. Nazývají nás konzervativci — a já jsem na to pojmenování hrdý — opakuji, na to pojmenování jsem hrdý! Existují hodnoty, které by skutečně měly zůstat zachovány — důstojnost, krása, posvátnost rodinného života, úcta dětí k rodičům — kdo utrpí tím, že tyto vlastnosti přetrvají? Jak říkám, Eileen, závidím vám vaše mládí. Mládí! Jaká báječná věc! Jaké báječné slovo! A přitom si ho nedovedeme vážít, dokud sami nedosáhneme — mhm — zralejšího věku. Přiznám se vám, drahá Eileen, že jsem byl v minulosti často zklamán vaší lehkomyšlností.

Ted' už vím, že to byla bezstarostnost a lehkomyšlnost mládí... Ted' už ale vnímám důstojnou a hlubokou krásu vaší mysli. Doufám, že mi dopřejete to potěšení, abych vám pomáhal s vaším studiem!“

„Děkuji vám,“ řekla Palička chabě.

„A už se mě nikdy nesmíte bát. Byl jsem šokován, když mi lady Caterhamová sdělila, že se na mě díváte s úctou a bázní. Ujišťuji vás, že jsem úplně obyčejný člověk.“

George Lomax demonstrující svou skromnost Paličku dorazil. Připadala si jako ochrnutá. George nerušeně pokračoval:

„Drahá Eileen, doufám, že už nikdy nebudete přede mnou nemístně plachá. A nemusíte se obávat, že byste mě snad mohla nudit. Bude mi velkým potěšením, když mi dovolíte, abych — smím-li to tak nazvat — formoval váš rozvíjející se intelekt. Budu vás učit politickému myšlení! Ještě nikdy naše strana nepotřebovala mladou, talentovanou ženu tolik, jako dnes. Je docela možné, že jste předurčena k tomu, abyste kráčela ve šlépějích lady Caterhamové.“

Tahle hrozná možnost Paličku definitivně vyřídila. Nez mohla se na nic víc, než že na George Lomaxe bezmocně civěla. Toho to však nijak neodrazovalo — ba naopak. Jeho hlavní výhradou vůči ženám bylo, že příliš mnoho mluvily. Jen zřídka kdy narazil na takovou, kterou by mohl označit za pozornou posluchačku. Laskavě se na Paličku usmál.

„Motýl, který vylétává z kukly! Jaký nádherný obraz! Mám velice zajímavé pojednání o politické ekonomii. Půjdu ho ted' najít a můžete si to vzít s sebou do Chimneys. Až to přečtete, tak si o tom promluvíme. A kdybyste něčemu nerozuměla, nebojte se mi napsat. Mám sice spoustu veřejných povinností, ale usilovnou práci si vždycky dokážu vyšetřit čas pro záležitosti svých přátel. A ted' se půjdu podívat po té knížce!“

Kráčel zpátky k domu a Palička ho sledovala jako omámená. Probrala se, až když se vedle ní neočekávaně objevil Bill.

„Poslyš,“ řekl Bill, „co to, k čertu, Žabáka napadlo, že tě držel za ruku?“

„To nebyla moje ruka,“ řekla Palička důrazně, „to byl můj rozvíjející se intelekt!“

„Co blbneš?“

„Promiň, Bille! Ale začínám mít trochu strach... Vzpomínáš si, jak jsi mi říkal, že je pro Jimmyho riskantní sem jezdit?“

„A taky že je,“ potvrdil Bill. „Uniknout Žabákovi, když se jednou o tebe začne zajímat, to je hrozně těžké. Něž se Jimmy naděje, bude dřít jako na galejích.“

„Jenomže Žabák nechytil Jimmyho, ale mě!“ řekla

Palička zničeně. „Budu se muset setkávat se spoustou ženských jako ta Macattová, číst politickou ekonomii a pak o tom diskutovat s Georgem — a kdo ví, jak to všechno skončí!“

Bill šokované hvízdal.

„Nešťastná Paličko! Trochu jsi to s tím lichocením velkému politikovi přehnala, co?“

„Zřejmě ano. Bille, mám pocit, že jsem se strašně zapletla!“

„Nic si z toho nedělej,“ utěšoval ji Bill. „George není přívrženec myšlenky, že by ženy měly kandidovat do parlamentu. Takže nebudeš muset postávat na tribunách a něco tam blábolit nebo pusinkovat počuraná nemluvnata v Bermondsey... Pojď se něčeho napít, za chvíli bude poledne.“

Palička vstala a poslušně kráčela za Billem dovnitř.

„A přitom já politiku přímo nesnáším!“ mumlala lítostivě.

„Samozřejmě že i nesnášíš. Jako ji nesnáší každý rozumný člověk. Jenom lidi jako Žabák nebo Opičák berou politiku vážně a vyžívají se v ní. Ale to nic nemění na tom,“ vrátil se Bill náhle k původnímu tématu, „že bys Žabákovi neměla dovolit, aby tě držel za ruku.“

„Prosím tě, a proč ne?“ podivila se Palička. „Vždyť mě zná od malička!“

„Prostě, mně se to nelíbí.“

„Ctnostný William!“ zamumlala Palička. „Prosím tě, koukni se na superintendanta Battla!“

Zrovna vcházeli postranním vchodem. Ze zádveří byl vchod do místnůstky jen o málo větší než skříň. Uvnitř byly naskládány golfové hole, tenisové rakety a různé propriety venkovského života. Superintendant Battle si tam právě prohlížel golfové hole. Když uslyšel Paliččinu poznámku, trochu provinile vzhlédl.

„Chystáte se věnovat golfu, pane superintendante?“

„Mohl bych dopadnout hůř, lady Eileen. Jak se říká, nikdy není pozdě začít. A já mám jednu dobrou vlastnost, která mi pomáhá v každé hře.“

„A sice?“ zeptal se Bill.

„Neuznávám porážku. Když se mi přestane dařit, prostě se otočím a začnu znovu od začátku.“

Superintendant Battle s odhodlaným výrazem vyšel z místnosti, zavřel za sebou dveře a připojil se k Billovi a Paličce.

DVACÁTÁ PÁTÁ KAPITOLA

Jimmy plánuje

Jimmy Thesiger měl depresi. Po obědě se raději obratně vyhnul Georgovi, který vypadal, že je schopen začít se bavit o vážných věcech, a tiše se vytratil. Přestože jednání o hranicích Santa Fé ovládal dokonale, rozhodně neměl v téhle chvíli náladu kohokoli o tom přesvědčovat.

To, po čem v dané chvíli toužil, se mu zato splnilo. Loraine Wadeová, rovněž osamocená, se procházela po zahradě. Jimmy byl okamžitě u ní. Chvilí spolu mlčky šli, pak Jimmy řekl vyčkávací:

„Loraine?“

„Ano?“

„Poslyš, nejsem moc obratný při dělání návrhů — ale jak by se ti líbil tenhle? Opatřme si zvláštní povolení, vezměme se, budme spolu šťastni — až do smrti smrtící!“

Místo aby Loraine při této neočekávané nabídce upadla do rozpaků, zaklonila hlavu a rozesmála se.

„Laskavě se mi nesměj!“ protestoval Jimmy dotčeně.

„Když tys vypadal tak legračně!“ usmívala se Loraine.

„Loraine, ty jsi ale čertovo kvítko!“

„To rozhodně nejsem. Jsem, jak se říká, hodné a slušně vychované děvče.“

„Jenom pro ty, kdo tě pořádně neznají. Kdo se nechají oklamat zdáním submisivity a dekoru.“

„Líbí se mi, když užíváš taková učená slova.“

„Všechna jsem se je naučil při luštění křížovek.“

„Křížovky — základ vzdělanosti.“

„Loraine, miláčku, nechod' kolem toho jako kočka kolem horké kaše... Vezmeš si mě, nebo ne?“

Loraine zvažovala a její obličej dostal charakteristický, rozhodný výraz. Ústa měla pevně sevřená a bradičku bojovně vystrčenou.

„Ne, Jimmy... Ne, dokud jsou naše záležitosti v tom stavu, ve kterém jsou — čili nedořešené!“

„Uznávám, že se nám zatím nepodařilo, co jsme si předsevzali,“ souhlasil Jimmy. „Ale s tím už teď nic nenaděláme, tahle kapitola je uzavřená. Ty doklady jsou už bezpečně na ministerstvu letectví. Zlo bylo poraženo, a teď jsme momentálně bez práce.“

„Čímž nastala vhodná chvíle pro svatbu,“ usmála se Loraine.

„Přesně tak. Tohle jsem měl na mysli.“

Ale Loraine znovu zavrtěla hlavou.

„Ne, Jimmy... Ne, dokud tahle záležitost nebude definitivně uzavřená — dokud nebudeme v bezpečí.“

„Myslíš, že nám hrozí nebezpečí?“

„A ty si myslíš, že ne?“

Jimmyho růžovoučký obličej se zachmuřil.

„Nejspíš máš pravdu,“ řekl po chvíli. „Jestli to bláznivé Paliččino dobrodružství je pravdivé — a já myslím, že je, přestože vypadá tak neuvěřitelně —, pak nejsme v bezpečí, dokud se nevypořádáme se Sedmičkou!“

„A co ti ostatní?“

„Ne, na těch ostatních nezáleží. Mě děsí jenom Sedmička, která pracuje na vlastní pěst. Nevím, ani kdo to je, ani kde ji mám hledat.“

Loraine se zachvěla.

„Bojím se... Od chvíle, kdy zemřel Gerry, mám strach,“ řekla tichounce.

„Nemáš se čeho bát. Tobě přece nic nehrozí. Nech to všechno na mně. Slibuju ti, Loraine — *já tu Sedmičku dostanu!* A jakmile se jí zbavíme — pak se zbytkem té bandy už nebudeme mít moc práce, ať je to kdokoliv.“

„Ale co když to bude naopak? Co když dostane on tebe?“

„To nepřipadá v úvahu,“ řekl Jimmy bezstarostně, „na to jsem příliš chytrý... Vždycky měj o sobě to nejlepší mínění — to je moje zásada.“

„Když si jenom pomyslím, co všechno se mohlo včera v noci stát!“ zachvěla se znovu Loraine.

„Jenomže se nestalo!“ prohlásil Jimmy. „Oba jsme tady, živi a zdraví — i když připouštím, že ta ruka mě docela pěkně bolí.“

„Chudinko!“

„Člověk musí být připraven trpět pro dobrou věc... A kromě toho, díky tomu zranění jsem měl příležitost k srdečné konverzaci s lady Cooteovou a zcela jsem si získal její srdce.“

„No ne! Myslíš, že ti to k něčemu bude?“

„Mám pocit, že se mi to bude hodit.“

„Jimmy — ty máš nějaký plán! Ven s ním!“

„Mladý hrdina nikdy neprozrazuje své plány,“ řekl rozhodně Jimmy. „Nechává je vskrytu dozrát.“

„Jsi cvok, Jimmy!“

„Já vím, to mi říkají všichni. Ale ujišťuju tě, Lorraine, že ve skutečnosti mám všechno velice důkladně promyšlené. Ale radši mi řekni, jaké plány máš ty?“

„Palička mě pozvala, abych s ní na pár dní jela do Chimneys.“

„To je skvělé!“ zaradoval se Jimmy. „Nic lepšího si nemůžeme přát, protože bych rád měl Paličku pod dohledem. Člověk nikdy neví, do jaké šílenosti se pustí. A nejhorší je, že je tak neuvěřitelně úspěšná. Něco ti řeknu — udržet Paličku, aby nedělala žádné hlouposti, to je zaměstnání na plný úvazek.“

„Spíš by na ni měl dávat pozor Bill,“ namítla Lorraine.

„Bill má spoustu práce jinde.“

„To se ti jenom zdá,“ zavrtěla hlavou Lorraine.

„Cože?“ Ty chceš říct, že mu nejde o hraběnku? Vždyť je do ní úplně zblblý!“

Lorraine dál vrtěla hlavou.

„Mezi Billem a hraběnkou je něco, čemu úplně nerozumím. Ale Billovi nejde o hraběnku — jde mu o Paličku. Dneska ráno jsem se bavila s Billem zrovna v momentě, kdy z domu vyšel George Lomax, posadil se k Paličce a vzal ji za ruku — nebo něco takového... V tu ránu k nim Bill vystřelil jako raketa!“

„Lidi mají podivný vkus,“ konstatoval pan Thesiger. „Nechápu, jak se někdo, kdo mluvil s tebou, může chtít bavit s kýmkoliv jiným. Ale to, co říkáš, mě přímo šokuje. Byl jsem přesvědčen, že Bill uvízl v tenatech krásné cizí dobrodružky. A Palička si to myslí taky.“

„Palička si to myslet může,“ trvala na svém Lorraine, „ale já ti říkám, že to tak není.“

„A o co tedy Billovi jde?“

„Nenapadlo tě, že by Bill mohl pátrat taky trochu na vlastní pěst?“

„Bill? Vždyť má mozek jako slepice.“

„Nejsem si tím tak jistá. Když chlap jako hora vypadající jako prostřáček boží udělá něco rafinovaného, nikdo tomu nechce věřit.“

„Takže nakonec může být neočekávaně úspěšný... Na tom něco je. Ale na Billa mi to stejně nesedí. Hraběnka si z něho udělala svou hračku... Myslím, že se pleteš. Loraine! Hraběnka je skutečně mimořádně krásná žena, i když můj typ to není,“ dodal kvapně, „a Bill měl vždycky srdce široké jako vrata od stodoly.“

Loraine ale dál vrtěla hlavou, zřejmě nepřesvědčena.

„No dobře,“ rezignoval Jimmy, „třeba máš pravdu... Myslím, že jsme víceméně dohodnutí. Ty pojedíš s Paličkou do Chimneys a proboha dohlédni na ni, ať už nepodniká žádné výpravy k Sedmi Ciferníkům. Bůhví, co by se semlelo, kdyby tam znovu šla.“

Loraine přikývla.

„A teď je namístě, abych si pohovořil s lady Cooteovou,“ prohlásil Jimmy.

Lady Cooteová seděla na lavičce na zahradě a vyšívala. Výšivka představovala zoufalou a poněkud zdeformovanou mladou ženu plačící nad urnou,

Lady Cooteová si poposedla, aby si Jimmy mohl přisednout, a ten, jako taktní mladý muž, začal neprodleně obdivovat její výtvar.

„Líbí se vám to?“ ujišťovala se potěšené lady Cooteová. „Začala to vyšívat moje teta Selina pouhý týden před smrtí. Měla rakovinu jater, chudinka.“

„Hrozná nemoc,“ řekl Jimmy.

„Co vaše ruka?“

„Děkuju, už je to celkem dobré. Je to jenom otrava, mít jednu ruku na pásce, to si jistě dovedete představit.“

„Musíte si na tu ránu dát dobrý pozor,“ upozornila ho lady Cooteová. „Znám případy, kdy lidi dostali otravu krve — a pak byste mohl přijít o ruku.“

„Panebože, to doufám ne.“

„Jenom vás radši varuju,“ řekla lady Cooteová.

„Kde teď vlastně bydlíte?“ vyzvídál Jimmy Thesiger. „V Londýně — nebo kde?“

Když uvážíme, že odpověď na tuhle otázku bezpečně znal, podařilo se mu zeptat se s obdivuhodnou opravdovostí.

Lady Cooteová si zhluboka povzdechla.

„Sir Oswald pronajal sídlo vévody z Altonu, Letherbury. Znáte to tam?“

„Celkem ano. Nádherný palác, vidíte?“

„Já ani nevím,“ řekla lady Cooteová. „Je to ohromný dům a poněkud pochmurný. Všude řady portrétů, které se tváří, až mi to nahání hrůzu. Tihle staří mistři jsou hrozně depresivní. Měl byste vidět náš domek, co jsme měli v Yorkshiru, když sir Oswald byl jenom pan Coote,“ roztesknila se lady Cooteová. „Půvabná hala a přívětivý Pokoj s krbem, na stěnách bílé proužkované tapety s vytlačenými wistariemi — pamatuju se, jak jsem je sama vybírala. Proužky byly saténové, žádné moiré... Jídelna měla okna na severovýchod, takže nebyla moc slunná, ale když jsem do ní nechala dát jasně šarlatovou tapetu a sadu těch legračních tisků s loveckými výjevy — panebože, jako by tam byla pořád sváteční atmosféra.“

Rozrušena těmi vzpomínkami, upustila lady Cooteová několik klubiček, které Jimmy poslušně posbíral.

„Děkuju vám, chlapče,“ řekla lady Cooteová. „O čem jsme to mluvili? Ano — o domech, víte, mám ráda, když je dům přívětivý a veselý. A baví mě vybírat si do něho doplňky.“

„Předpokládám, že sir Oswald si už co nejdřív koupí vlastní dům,“ nadhodil Jimmy Thesiger. „A pak tam bude všechno tak, jak se vám líbí.“

Lady Cooteová smutně zavrtěla hlavou.

„Sir Oswald teď mluví o tom, že by ten dům měla koupit firma — a dovedete si představit, co to znamená.“

„No, přece se s vámi poradí, než něco koupí!“

„Vyberou nějaké reprezentativní sídlo, které bude samá starožitnost. A na věci, které mně připadají pohodlné a které dělají teplo domova, na ty se budou dívat skrz prsty. Tím nechci říct, že by se sir Oswald doma necítil pohodlně a spokojeně, a jsem přesvědčena, že má na tyhle věci v podstatě stejný názor jako já... Jenomže teď už

mu není nic dost dobré. Udělal závratnou kariéru, a tak chce přirozeně koupit něco, co by tomu odpovídalo. Ale častokrát se v duchu ptám, kde to skončí?“

Jimmy se zatvářil chápavě.

„Je jako závodní kuň,“ pokračovala lady Cooteová. „Ten jak ucítí uzdu mezi zuby, pádí a pádí. A se sirem Oswaldem je to úplně stejné. Žene se nahoru a nahoru a neví, kdy se zastavit. Je jedním z nejbohatších mužů v Anglii — ale myslíte si, že mu to stačí? Ne, chce ještě výš. Chce být — já vlastně nevím, čím ještě chce být. Ale řeknu vám, že mě to občas začíná děsit.“

„Jako ten chlápek v Persii,“ poznamenal Jimmy, „co kudy chodil, tudy naříkal, že potřebuje další země, aby je mohl dobýt!“

Lady Cooteová přikývla, přestože jí nebylo příliš jasné, o čem to Jimmy mluví.

„Jenomže se pořád bojím — co tomu řekne jeho trávení?“ pokračovala lady Cooteová plačtivě. „Kdyby se z něho měl stát invalida — s těmi jeho nápady — ani na to nechci pomyslet!“

„Vypadá úžasně zdravě,“ utěšoval ji Jimmy.

„Ale něco mu leží v hlavě,“ řekla lady Cooteová. „Něco mu dělá starosti! Já to na něm poznám.“

„S čím by si on mohl dělat starosti?“

„To nevím. Možná něco v továrně... Ještě že má pana Batemana. To je velká úleva, velice seriózní mladík — a neobyčejně svědomitý.“

„Úžasně svědomitý!“ souhlasil Jimmy.

„Oswald má o jeho úsudku to nejlepší mínění. Říká, že pan Bateman má vždycky pravdu.“

„Už před lety to byla jedna z jeho nejhorších vlastností,“ řekl Jimmy procítěně. Lady Cooteová se na něj trochu udiveně podívala. „Ten víkend u vás v Chimneys byl ohromně zábavný,“ pokračoval Jimmy. „Tedy, byl by ohromně zábavný, nebýt toho, že tam chudák Gerry natáhl bačkory. Byla tam prima děvčata.“

„Dnešní děvčata mě poněkud přivádějí do rozpaků,“ stěžovala si lady Cooteová. „Nejsou vůbec romantická! Vzpomínám si, že když jsme se se sirem Oswaldem zasnoubili, vyšila jsem mu několik kapesníků vlastními vlasy!“

„Skutečně?“ podivil se Jimmy. „To je úžasné! Ale dnešní dívky na to nemají dost dlouhé vlasy.“

„To je ovšem pravda,“ uznala lady Cooteová. „Ale můžu vám uvést spoustu jiných případů. Vzpomínám si, že když jsem byla ještě nezadaná, jeden z mých — no, jeden z mladíků, co se mi dvořili — najednou sebral ze země hrst kamínků. Moje kamarádka, která tam byla se mnou, okamžitě usoudila, že si je chce schovat na památku, protože na ně vkročila moje noha. Není to úžasný nápad? I když se nakonec ukázalo, že si je schoval, protože studoval na technice mineralogii — nebo to byla geologie? Ale ten nápad se mi líbil — zrovna tak, jako když chlapec dívce sebral kapesníček a takové věci.“

„Muselo to být nepříjemné, když se chtěla vysmrkat,“ poznamenal prozaicky pan Thesiger.

Lady Cooteová odložila vyšívání a zkoumavě se na něho zadívala.

„A co vy?“ vyzvídala. „Vám se žádná nelíbí? Tak, abyste pro ni chtěl pracovat a vytvořit jí domov?“

Jimmy zrudl a něco zamumlal.

„Měla jsem dojem, že si dobře rozumíte s jednou z těch dívek, co byly v Chimneys — s Věrou Daventrovou.“

„Myslíte Cukrle?“

„Tak jí říkají, i když nevím proč,“ přitakala lady Cooteová. „Není to hezká přezdívka.“

„Je to skvělé děvče,“ souhlasil Jimmy. „Rád bych ji zase někdy viděl.“

„Bude u nás příští víkend.“

„Opravdu?“ opáčil Jimmy a snažil se, aby v tom bylo tolik touhy, kolik se do jediného slova může vejít.

„Ano. Chtěl byste přijít taky?“

„*Moc rád,*“ řekl Jimmy srdečně. „Moc vám děkuji za pozvání, lady Cooteová.“

A když ještě několikrát vyjádřil svou vděčnost, Jimmy se odporoučel.

Vzápětí ho vystřídal sir Oswald.

„S čím tě ten darebák otravoval?“ zeptal se. „Nemůžu toho chlapa vystát!“

„Je to milý chlapec!“ oponovala mu manželka. „A statečný. Zapomněl jsi, jak včera v noci přišel k tomu zranění?“

„Nezapomněl. Čmuchal, kde neměl.“

„Oswalde, myslím, že jsi k němu velice nespravedlivý!“

„V celém svém životě nestrávil jediný den poctivou prací. Jestli kdy byl nějaký absolutní darmošlap, tak je to on. Kdyby se měl živit prací, umřel by hladu.“

„Určitě ses včera nachladil od nohou,“ změnila téma lady Cooteová. „Doufám, že nedostaneš zápal plic. Fredie Richards na něj umřel. Panebože, když si vzpomenu, že ses tady procházel venku, zatímco tu pobíhal ten lupič! Klidně tě mohl zastřelit... Mimocho-dem, pozvala jsem pana Thesigera na příští víkend k nám.“

„Vyloučeno!“ řekl sir Oswald. „Toho mládence ve svém domě nechci ani vidět, slyšíš, Marie?“

„Proč ne?“

„To je moje věc.“

„To mě moc mrzí, miláčku,“ řekla lady Cooteová mírně. „Ale před chvilkou jsem ho pozvala, takže s tím už nemůžeme nic dělat. Mohl bys mi, prosím tě, podat to růžové klubíčko?“

Sir Oswald poslechl, tvář zamračenou, jenjen vybuchnout. Podíval se na manželku a zaváhal. Lady Cooteová si mírumilovně navlékala nit do jehly.

„A obzvlášť tam Thesigera nechci tenhle víkend!“ prohlásil konečně. „Bateman mi o něm vyprávěl, chodil ním do školy.“

„Co o něm pan Bateman říká?“

„Nic dobrého. Dokonce mě před ním několikrát důzně varoval!“

„Skutečně, varoval tě?“ zarazila se lady Cooteová.

„A o Batemanově úsudku mám to nejlepší mínění, ještě se v životě nespletl.“

„To jsou věci!“ řekla lady Cooteová. „Zdá se, že jsem to pěkně zkomplikovala. Kdybys mi tohle řekl dřív, nikdy bych ho k nám nepozvala. Ted' už je ale pozdě.“

Začala pečlivě skládat výšivku. Sir Oswald otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale nakonec jen pokrčil rameny a následoval choť do domu. Lady Cooteová, půl kroku napřed, se lehounce usmívala. Měla

svého manžela ráda, ale taky ráda — tiše a nenásilně, jak jen to ženy umějí — prosadila svou.

DVACÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

Hlavně o golfu

„Ta tvoje přítelkyně, Paličko, je milé děvče,“ prohlásil lord Caterham.

Loraine byla v Chimneys už téměř týden a pochvalu od svého hostitele si vysloužila hlavně tím, že projevila ochotu nechat se instruovat o golfových úderech na střední vzdálenost.

Po nudné zimě strávené v zahraničí se lord Caterham pustil do golfu. Byl neobyčejně špatným hráčem a v důsledku toho hrál s velkým nadšením. Většinu ranních hodin strávil trénováním středně dlouhých úderů přes různé křoviny. Při jeho četných pokusech je zahrát létaly do vzduchu kusy vyrvaných drnů, což přivádělo Mac—Donalda k zoufalství.

„Musíme tady založit malé hřiště,“ prohlásil lord Caterham. „Malé hřiště, na kterém bychom mohli sportovat. Ted' se, Paličko, dívej,“ vybídl dceru. „Pravé koleno ven, pomalu nazpět, nehýbat hlavou a švih zápěstím.“

Míček, udeřený silně do horní poloviny, se hnál po trávníku, až zmizel v neprozkoumaných hlubinách záhonu rododendronů.

„To je divné,“ řekl lord Caterham. „To by mě zajímalo, co se stalo... Jak jsem říkal, Paličko, ta tvoje kamarádka je velice milé děvče. Myslím, že jsem v ní probudil skutečný zájem o hru. Dneska ráno zahrála několik skvělých úderů — sám bych je nezahrál lépe.“

Lord Caterham se rozmáchl k dalšímu nekontrolovanému úderu, který skončil vyrváním ohromného drnu. MacDonald, který šel kolem, popadl drn a významně ho zamáčkl na původní místo. Přitom vrhl na lorda Caterhama pohled, po němž by se kdokoliv, kromě nejzaujatějšího golfového hráče, propadl do země.

„Pokud se MacDonald choval krutě ke Cooteovým, o čemž jsem téměř přesvědčena,“ podotkla Palička, „tohle je odplata.“

„Proč bych si nemohl na své vlastní zahradě dělat, co se mi zlíbí?“ bránil se otec. „MacDonalda by spíš mělo zajímat, jaké dělám ve hře pokroky — Skotové jsou nadšenými hráči golfu.“

„Nešťastníku,“ řekla Palička, „z tebe nikdy hráč golfu nebude — ale alespoň nemáš čas dělat nějaké opravdové hlouposti.“

„Nemáš pravdu,“ bránil se otec, „tuhle jsem zahrál tu dlouhou šestku na pět ran. Když jsem to řekl správci hřiště, nemohl tomu ani věřit.“

„To se mu nedivím,“ podotkla Palička.

„Když ses zmínila o Cooteových, sir Oswald hraje golf docela dobře — dokonce možná velice dobře. Stylově to sice moc nevypadá — není dost uvolněný, ale pokaždé mu to letí středem rovnou na green. Ale je to zvláštní, jak šídlo v pytli neutajíš — neodpustí člověku ani patnácticentimetrový putt! Trvá na tom, že musíš puttovat až do jamky. To se mi nelíbí!“

„Je to zřejmě člověk, který chce mít jistotu,“ řekla Palička.

„To je v rozporu s duchem hry,“ namítl otec. „A teorie golfu ho taky vůbec nezajímá. To ten jeho tajemník, Bateman, ten je úplně jiný. Teorie ho zajímá ze všeho nejvíc. Zahrál jsem špatně šlajsovaný úder, a hned mi řekl, že jsem držel špatně pravou ruku. Má velice zajímavou teorii, že v golfu všechno záleží na levačce. Tvrdí, že hraje tenis levačkou, ale golf hraje obyčejnými holemi, protože s nimi vynikne, že je levák.“

„A hraje skutečně tak úžasně?“ vyzvídala Palička.

„Ne, nehraje,“ přiznal lord Caterham. „Ale možná že jenom neměl den. Podle mě je ta teorie správná a myslím, že na ní hodně je. Ahh! Vidělas to, Paličko? Přesně nad těmi rododendrony, perfektní úder. Jenom kdybych měl jistotu, že to takhle vyjde pokaždé... Ano, Tredwelle, co se děje?“

Tredwell se otočil na Paličku.

„Chce s vámi mluvit pan Thesiger.“

Palička se rozběhla k domu a cestou křičela: „Lorraine! Lorraine!“ Právě když zvedala sluchátko, Lorraine se objevila ve dveřích.

„Haló, jsi to ty, Jimmy?“

„Ahoj! Jak se daří?“

„Dobře, ale je tu trochu nuda.“

„Co Lorraine?“

„Je v pořádku a stojí vedle mě. Chceš s ní mluvit?“

„Za chvíli. Mám spoustu novinek. Za prvé, tenhle víkend budu u Cooteových... Poslyš, Paličko, nemáš představu, jak by si člověk mohl opatřit sadu paklíčů?“

„To tedy nemám. Skutečně potřebuješ k návštěvě u Cooteových paklíče?“

„Mám takový pocit, že by se mi mohly hodit. Nevíš náhodou, v jakém obchodě by se daly koupit?“

„Spíš potřebuješ najít přátelského lupiče.“

„Přesně tak, Paličko, to bych potřeboval. Jenomže žádného neznám. Myslel jsem, že tvůj bystrý mozek by mohl úspěšně překonat i tuhle překážku. Ale vypadá to, že se budu muset spolehnout na starého dobrého Stevense. Za chvíli mu začnu být podezřelý — nejdřív automatická pistole — a teď paklíče. Bude si myslet, že se učím na zločince.“

„Poslyš, Jimmy!“ řekla Palička naléhavě.

„Ano?“

„Slib mi, že budeš opatrný. Jestli tě sir Oswald přistihne, jak tam čmoucháš se svazkem paklíčů v ruce... Řekla bych, že dovede být pěkně nepříjemný, když chce!“

„Mladý muž příjemného zevnějšku na lavici obžalovaných! Neboj se, budu opatrný. Jestli mám z někoho opravdu strach, tak je to Opičák. Pořád někde šmejdí na těch svých plochých nohách a člověk ho ani neslyší přicházet. A odjakživa vynikal tím, že strkal nos tam, kam neměl. Nicméně, důvěřuj chlapci — hrdinovi!“

„Nejradši bych tam byla s Lorraine taky, abychom na tebe mohly dohlédnout!“

„Děkuji, chůvo. Ale když už o tom mluvíš, takhle nějak jsem to plánoval.“

„A sice?“

„Myslíš, že byste s Lorraine mohly mít poruchu na voze poblíž Letherbury zítra dopoledne? Není to od vás až tak daleko, že ne?“

„Čtyřicet mil. To je maličkost.“

„Tušil jsem, že tobě to tak bude připadat! Nicméně, dovez tam Lorraine živou, prosím tě, docela mi na ní záleží. Tak jsme domluveni — někdy mezi čtvrt a půl jednou, ano?“

„Abychom byly pozvané na oběd?“

„Tak jsem to naplánoval. Něco ti povím, Paličko, včera jsem náhodou potkal Cukrle a víš, kdo tam na víkend taky bude? Terence O'Rourke.“

„Jimmy, ty si myslíš, že on —“

„Znáš mou zásadu: podezřívej každého! Terence O'Rourke je odvážný chlapec, jak se patří. Nemyslím si, že by bylo nad jeho schopnosti stát v čele tajné organizace. Klidně by v tom mohl jet spolu s hraběnkou. Taky jsem zjistil, že byl loni v Maďarsku!“

„Ale ten by přece mohl ty papíry šlohnout kdykoliv!“

„To by tedy nemohl. Potřeboval by to zaonačit tak, aby podezření nepadlo na něj. A ústup po břecht'anu nahoru do vlastní postele — to mi připadá jako dobrá finta! A teď vaše instrukce. Až si vyměníte pár zdvořilůstek s lady Cooteovou, budete mít za úkol lapnout Opičáka a O'Rourkeho a dobrovolně nebo po zlém je vyřadit z oběhu až do oběda. To by pro dvě krásné holky neměl být žádný problém!“

„Koukám, že ses dal na lichocení, Jimmy.“

„Pouhé konstatování skutečnosti.“

„Dobře, dobře, každopádně tvoje instrukce byly vzaty na vědomí. Chceš si teď promluvit s Loraine?“

Palička podala Loraine sluchátko a taktně se vzdálila.

DVACÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

Půlnoční dobrodružství

Jimmy Thesiger dorazil do Letherbury slunného podzimního odpoledne. Čekali ho vřelé přivítání od lady Cooteové a chladný, znechucený pohled sira Oswalda. Vědom si horlivosti, s níž se mu jeho hostitelka snaží nalézt životní partnerku, Jimmy si dával záležet, aby byl na Cukrle Daventrovou co nejmilejší.

O'Rourke byl v nejlepším rozmaru. Když ho Cukrle zahrnula dotazy na události v Abbey, tvářil se oficiálně a tajnůstkářsky, přičemž jeho zdrženlivost na sebe vzala neobvyklou podobu: vyšperkoval popis událostí v Abbey takovými fantastickými podrobnostmi, že nikdo nedovedl odhadnout, co z toho je vlastně pravda.

„Čtyři maskovaní muži s pistolemi?“ dorážela na něho Cukrle. „Bylo to opravdu tak?“

„Moment, teď si vzpomínám! Bylo jich rovného půl tuctu, drželi mě a cpali mi to svinstvo do krku! Myslel jsem, že to je nějaký jed a že bude po mě!“

„A co ukradli?“ Nebo co se snažili ukrást?“

„Přece ruské korunovační klenoty. Tajně je dopravili z Ruska a pan Lomax je měl deponovat v Bank of England.“

„Vy jste ale lhář!“ prohlásila Cukrle nevzrušeně.

„Já? Já že jsem lhář? Ty klenoty sem dopravili letadlem, a to pilotoval můj nejlepší kamarád. Tohle je absolutně tajná záležitost! Jestli mi nevěříte, tak se zeptejte tady Jimmyho Thesigera... I když — být vámi, tak jemu bych nevěřil tuplem.“

„A je to pravda,“ vyptávala se dále Cukrle, „že pan Lomax sešel dolů bez falešných zubů? To mě zajímá nejvíc!“

„Našly se tam dvě pistole,“ prohlásila lady Cooteová. „Sama jsem je viděla, nástroje k vraždění. Byl to zázrak, že tohohle mládence nezastřelili!“ ukázala na Jimmyho.

„Koho mají oběsit, toho nezastřelí,“ prohlásil Jimmy.

„Říká se, že tam byla ruská hraběnka, která se chovala děsně delikátně,“ řeklo děvče zvané Cukrle, „a že Bill do ní byl celý pryč.“

„Některé věci, které vyprávěla o Budapešti,“ vzpomněla si lady Cooteová, „byly prostě příšerné. Nikdy na ně nezapomenu... Oswald, musíme věnovat nějaké peníze na dobročinné účely.“

Sir Oswald zavrčel.

„Poznamenávám si to, lady Cooteová,“ pravil pohotově Rupert Bateman.

„Děkuji vám, pane Batemane. Mám pocit, že musíme věnovat nějaké peníze na dobročinnost jako projev díků. Dodnes nechápu, jakým zázrakem sira Oswalda nezastřelili — když už nemluvím o tom, že nezemřel na zápal plic.“

„Marie, prosím tě, neblázni,“ zavrčel znovu sir Oswald.

„Vždycky jsem se strašně bála bytových zlodějů,“ pokračovala lady Cooteová.

„Chtěla bych se s někým takovým setkat tváří v tvář,“ numlala Cukrle. „Musí to být hrozně vzrušující!“

„Tomu nevěř,“ ozval se Jimmy. „Spíš je to zatraceně bolestivé!“ poklepal si opatrně na pravou ruku.

„Jak se vám hojí paže?“ zeptala se starostlivě lady Cooteová.

„Docela dobře, brzy to bude v pořádku,“ řekl Jimmy.

„Ale je to hrozná otrava dělat všechno levačkou. Zvláště pro mě, levou rukou nesvedu vůbec nic.“

„Každé dítě by mělo být vychovááno tak, aby umělo používat stejně dobře obě ruce,“ prohlásil sir Oswald.

„Páni!“ vydechla Cukrle a s novým respektem se zadívala na sira Oswalda. „To vy dokážete?“

„Jistě. Dokážu psát oběma rukama.“

„I najednou?“

„To by asi nebylo moc užitečné,“ utrousil sir Oswald chladně.

„Ne,“ připustila Cukrle. „To by asi bylo až příliš delikátní.“

„Ale u nás na ministerstvu,“ poznamenal O'Rourke, „by se to velice osvědčilo, člověk by pak dokázal, aby pravá ruka nevěděla, co dělá levá.“

„Vy taky umíte používat stejně dobře obě ruce?“

„Ne, v žádném případě. Já jsem ten nejpravější pravák, jakého si dovedete představit.“

„Ale karty jste rozdával levačkou!“ namítl bystrý Rupert Bateman. „Včera večer jsem si toho všiml.“

„Jistě, ale to je přece něco jiného!“ odpověděl O'Rourke bez problémů.

Ozval se gong, a všichni se vydali nahoru, aby se převlékli k večeři.

Po večeři sir Oswald a lady Cooteová, Bateman a O'Rourke hráli bridž, zatímco Jimmy a Cukrle strávili večer flirtováním. Když pak později Jimmy odcházel nahoru do pokoje, poslední, co slyšel, byla slova sira Oswalda:

„Ty se ten bridž nikdy nenaučíš, Marie!“

A odpověď jeho ženy:

„Já vím, miláčku. Pokaždé mi to říkáš. Dlužíš panu O'Rourkemu ještě jednu libru.“

Asi o dvě hodiny později se Jimmy Thesiger plížil neslyšně (alespoň doufal, že neslyšně) do přízemí. Krátce navštívil jídelnu a pak rychle nalezl pracovnu sira Oswalda. Pár minut jen tiše stál a poslouchal, pak se dal do práce. Většina zásuvek psacího stolu byla zamčená, ale zvláště tvarovaný ocelový drát v Jimmyho ruce si s nimi snadno poradil, a jeden zámek za druhým kapituloval.

Systematicky prohlížel všechny zásuvky, a přitom si dával dobrý pozor, aby prohlédnuté listiny dal ve stejném pořadí zpátky. Jednou nebo dvakrát se zarazil a poslouchal, protože měl pocit, že zaslechl vzdálený zvuk. Když se nic nedělo, nerušeně pokračoval.

Konečně přišla na řadu poslední zásuvka. Touhle dobou už Jimmy věděl — anebo by mohl vědět, kdyby tomu věnoval pozornost — spoustu zajímavých detailů ohledně oceli. Ale nic takového, co se vydal hledat, nenašel. Ani žádnou zmínku o vynálezu Herr Eberharda, ani nic, co by poodhalilo tajemnou identitu záhadné Sedmičky... Vlastně ani příliš nedoufal, že něco takového najde. Ale možné to bylo a on se rozhodl tu možnost prověřit, i když nevypadala moc slibně. Co kdyby měl prostě štěstí?

Nakonec zkontroloval všechny zásuvky, aby se ujistil, že jsou opět zamčené. Byl si vědom neobyčejné pozorovací schopnosti Ruperta Batemana, a tak se ještě úzkostlivě rozhlédl, jestli tu nezanechal nějakou stopu své přítomnosti.

„A je to,“ zamumlal si pro sebe. „Nic tu není. Doufejme, že budu mít víc štěstí zítra dopoledne — pokud holky splní svou roli.“

Vyšel z pracovny a zamkl za sebou dveře. Na moment měl pocit, že někde poblíž cosi zaslechl, ale pak usoudil, že se mu to jen zdálo. Pomalu postupoval vstupní halou, jejíž okna s barevnými skly propouštěla právě dost světla, aby do ničeho nevrazil.

Pak zaslechl ten tichý zvuk znovu. Tentokrát si byl jist a věděl, že nejde o žádnou halucinaci. Nebyl v hale sám — někdo další se tu plížil stejně opatrně jako on. Cítil, jak se mu rozbušilo srdce.

Skočil k vypínači a rozsvítil. Musel v záplavě světla přimhouřit oči, ale Ruperta Batemana přehlédnout nemohl — stál ani ne dva metry od něho.

„Panebože, Opičáku! Tys mi ale nahnal strach!“ vykřikl Jimmy. „Plížit se tady potmě jako duch!“

„Slyšel jsem tu šramot,“ vysvětlil přísně Rupert Bateman. „Myslel jsem, že to je nějaký lupič, tak jsem se šel podívat dolů.“

Jimmy zamyšleně pozoroval měkké gumové podrážky Opičákových bot.

„Ty myslíš na všechno, Opičáku,“ podotkl uznale s pohledem na odstávající kapsu Batemanových kalhot. „Dokonce i na to, abys měl po ruce zbraň.“

„Lepší je být ozbrojený. Člověk nikdy neví, na koho narazí.“

„Ještě štěstí, že jsi nezačal střílet,“ pochvaloval si Jimmy. „Už mě trochu unavuje dělat lidem terč.“

„To se klidně mohlo stát,“ potvrdil Bateman.

„Bylo by to ale v příkrém rozporu se zákonem,“ upozornil ho Jimmy. „Než to do někoho napálíš, tak se musíš přesvědčit, že střílíš skutečně na lupiče. To není situace, kdy si člověk může dovolit se splést. Nebo jednou zastřelíš hosta, který jde docela nevinně po chodbě jako já.“

„Mimochodem, proč jsi vlastně sešel sem dolů?“

„Dostal jsem hlad,“ řekl Jimmy. „Napadlo mě, že bych tu mohl najít pár sušenek.“

„Máš plechovku se sušenkami hned vedle postele,“ namítl Bateman.

Jeho oči za brýlemi s kostěnou obroučkou se upřeně dívaly na Jimmyho.

„Jo, jenomže v tomhle právě místní personál selhal. Mám tam sice plechovku s nápisem *Sušenky pro hladové návštěvníky*, ale když hladový návštěvník plechovku otevře — zjistí, že je prázdná... Tak jsem se odbatolil dolů do jídelny.“

Nastalo ticho.

„A teď se zase odbatolím zpátky do postele,“ oznámil Jimmy. „Spi sladce, Opičáku.“

Jimmy ledabyly pokračoval nahoru ke svému pokoji a Rupert Bateman ho pomalu následoval. Ve dveřích pokoje se Jimmy zastavil, jako by chtěl svému spolužákovi znovu popřát dobrou noc.

„S těmi sušenkami mi to pořád nejde do hlavy,“ řekl náhle Rupert Bateman. „Nevadilo by ti, kdybych...“

„Samozřejmě, chlapče, jen si posluž!“

Bateman přešel napříč pokojem k nočnímu stoku, otevřel krabici na sušenky a zíral do prázdnoty uvnitř.

„To je ale nedbalost,“ řekl nakonec. „Dobrou noc.“

Když Bateman odešel, Jimmy chvíli nehnutě seděl na kraji postele a poslouchal.

„To bylo o fous,“ zamumlal pro sebe. „Ten Opičák má ale podezřívavou povahu. A kromě toho snad nikdy nespí. A ten odporný zvyk potloukat se po domě s revolverem v kapse!“

Jimmy vstal a otevřel jednu ze zásuvek nočního stolku. Pod kolekcí kravat ležela hromádka sušenek.

„Nedá se nic dělat,“ zašeptal, „budu muset ty zatracené sušenky sníst. Vsadím se, že Opičák se sem ráno přiznane a zkontroluje to tu.“

S povzdechem se dal do žvýkání sušenek, na něž neměl tu nejmenší chuť.

DVACÁTÁ OSMÁ KAPITOLA

Podezření

Přesně ve dvanáct hodin vstoupily Palička a Loraine do dveří zámeckého parku, zatímco hispano svěřily nedaleké opravně.

Lady Cooteovou příchod obou dívek překvapil, ale přivítala je s nepředstíranou radostí a ihned je pozvala na oběd.

O'Rourke, zabořený v ohromném fotelu, začal okamžitě cosi vzrušeně vyprávět Loraine, která zároveň na půl ucha poslouchala Paliččin odborný výklad poruchy, jež jim znemožnila pokračovat v jízdě.

„A tak jsme si řekly,“ skončila Palička své líčení, „jaké máme fantastické štěstí, že se ten krám porouchal právě tady! Když se mi naposledy stalo to samé, bylo to v neděli, a navíc v místě, které se jmenovalo Lhotka pod Horou. A můžu vám říct, že to jméno bylo výstižné.“

„To by bylo skvělé jméno do nějakého filmu,“ poznamenal O'Rourke.

„Jako rodiště prosté vesnické děvy,“ navrhla Cukrle.

„Napadá mě,“ vzpomněla si lady Cooteová, „kde je pan Thesiger?“

„Myslím, že je v kulečnickovém sále,“ řekla Cukrle. „Já pro něj skočím.“

Odešla, a téměř vzápětí se na scéně objevil Rupert Bateman a s vážným, ustaraným výrazem, pro něj typickým, se obrátil na lady Cooteovou:

„Pan Thesiger mi řekl, že jste se mnou chtěla mluvit... Dobrý den, lady Eileen —“

Otočil se k děvčatům, aby je pozdravil, a Loraine se okamžitě dala do práce.

„Pane Batemane, konečně si s vámi mohu promluvit. Vy jste mi kdysi říkal, že víte, co má člověk dělat, když má pes chronicky bolavou tlapu...“

Tajemník zavrtěl hlavou.

„To zřejmě musel být někdo jiný, slečno Wadeová. Ale shodou okolností bych vám mohl poradit...“

„To je neuvěřitelné,“ přerušila ho Lorraine. „Vy víte prostě všechno!“

„Člověk by měl být obeznámen s novými vědeckými poznatky,“ řekl vážně Rupert Bateman. „Takže, co se týče té bolavé packy...“

Terence O'Rourke zašeptal *sotto voce* Palička:

„Takovíhle lidi píšou do týdeníků ty zprávičky jako: ‚Není všeobecně známo, že skvrnám na mosazné mříži ke krbu lze zabránit tím, že...‘ nebo: ‚Nožatka nábožná je jedním z nejzajímavějších obyvatel hmyzí říše...‘ či: ‚Svatební zvyky indiánů v Severní Fingalésii...‘“

„Což všechno patří k takzvanému všeobecnému vzdělání,“ zasmála se Palička.

„A znáte snad příšernější dvě slova?“ řekl O'Rourke a dodal zbožně: „Děkuji Bohu na nebesích, že jsem vzdělaný muž a o čemkoliv, na co přijde řeč, nevím absolutně nic.“

„Vidím, že tu máte minigolf!“ řekla Palička lady Cooteové.

„Pojďte, zahrajeme si!“ nabídl se ihned O'Rourke.

„Co abychom vyzvali tamhle ty dva!“ navrhla Palička. „Lorraine, pan O'Rourke a já si to s tebou a panem Batemanem rozdáme v minigolfu!“

Když tajemník váhal, lady Cooteová řekla: „Jen si běžte zahrát. Sir Oswald vás teď určitě potřebovat nebude.“

Čtveřice vyšla na zahradu.

„Skvěle provedeno, co?“ zašeptala Palička Lorraine. „Triumf dívčí strategie.“

Golf dohráli právě před jednou, vítězství si odnesli Bateman s Lorraine.

„Ale myslím, partnerko, že budete souhlasit, když řeknu, že my jsme podali sportovnější výkon!“ utěšoval se O'Rourke, který šel s Paličkou o pár kroků za vítěznou dvojicí. „Opičák je hrozně opatrný hráč — nikdy neriskuje. Kdežto já vždycky hraju ryc, anebo nic. A to je dobrá zásada i pro život, nemyslíte, lady Eileen?“

„Ještě vás nikdy nedostala do průšvihů?“ smála se Palička.

„Samozřejmě že ano. Miliónkrát. Ale podívejte se na mě, jsem muž v plné síle! Terence O'Rourkeho by mohla vyřídít jediné smyčka kolem krku!“

V té chvíli vyšel zpoza rohu Jimmy Thesiger.

„Paličko!“ vykřikl. „Kde se tu bereš?“

„Propásl jste finále Podzimního přeboru,“ řekl O'Rourke.

„Byl jsem se projít,“ vysvětlil Jimmy. „Kde jste se tu, holky, vzaly?“

„Přišly jsme po svých,“ řekla Palička. „Hispano nás zradil.“

Načež se rozhovořila o podrobnostech poruchy auta.

Jimmy účastně naslouchal.

„Smůla,“ zhodnotil situaci. „Jestli se tu zdržíte, tak vás po obědě odvezu do garáže svým autem.“

Z domu zazněl gong a všichni se vhrnuli dovnitř. Palička si Jimmyho pátravě prohlížela. Měla pocit, že v jeho hlase zaslechla vítězný podtón. Nabyla tudíž dojmu, že Jimmyho výprava byla úspěšná.

Po obědě se dívky zdvořile rozloučily s lady Cooteovou a Jimmy se nabídl, že je sveze do garáže. Jakmile vyrazili, obě dívky současně vyhrkly: „Tak co?“

Jimmy se rozhodl, že je bude napínat.

„Tak co?“ opakovaly dámy.

„Je tu docela fajn, děkuju. Jen je mi trochu těžko, protože jsem se v noci přejedl sušenek.“

„Ale co se tu dělo?“

„Vždyť vám to říkám. Z oddanosti naší věci jsem byl donucen sníst příliš mnoho sušenek. Ale přimělo to našeho hrdinu k ústupu? Ani v nejmenším!“

„No tak, Jimmy!“ řekla Loraine káravě, a ten hned zkrátí.

„Co byste chtěly přesně vědět?“

„Všechno! Nezdá se ti, že jsme to provedly skvěle? Jak jsme přiměly Batemana a Terence O'Rourkeho, aby s námi hráli?“

„Gratuluju vám, že jste zvládly Opičáka. O'Rourke není problém, ale Opičák, ten je z jiného těsta. Toho popisuje jenom jedno slovo — minulý týden jsem ho vyluštil v křížovce v *Sunday Newsbag* — všudypřítomný!. To vystihuje Opičáka jako nic jiného.

At' jde člověk kamkoliv, vždycky na něj narazí — a co je nejhorší, chodí jako duch.“

„Myslíš, že je nebezpečný?“

„Nebezpečný? To samozřejmě není. Ale je to trouba. A jak už jsem vysvětlil, je to *všudypřítomný trouba*. Mám pocit, že ani nepotřebuje spát jako obyčejní smrtelníci! Takže abych to shrnul, Opičák je prostě nechutně otravný.“

Načež toto tvrzení ilustroval rozhořčeným líčením událostí předchozí noci.

Palička jeho rozhořčení příliš nesdílela.

„Stejně dost dobře nechápu, co si od toho pátrání tady slibuješ.“

„Sedmičku,“ řekl Jimmy Thesiger rozhodně. „Musím vypátrat, kdo je Sedmička!“

„A ty si myslíš, že ji vypátráš tady, v tomhle domě?“

„Myslím si, že bych tu mohl najít nějakou stopu.“

„A našels ji?“

„Včera v noci — ne.“

„A dneska dopoledne?“ vmísila se do hovoru Loraine. „Jimmy, tys dneska něco našel! Poznám to na tobě!“

„No... nevím, jestli je to důležité... Ale během své procházky —“

„Která tě tuším neodvedla příliš daleko od domu!“

„Kupodivu skutečně ne. Mohli bychom to spíš nazvat okružní výlet po domě. Prostě, jak už jsem řekl, nevím, jestli to je opravdu důležité, ale našel jsem tohle!“

S obratností kouzelníka vyčaroval v ruce lahvičku, kterou zamával děvčatům před nosem. Lahvička byla do poloviny plná bílého prášku.

„Co si myslíš, že to je?“ zeptala se Palička. „Je to bílý, krystalický prášek,“ řekl Jimmy Thesiger. „A každému čtenáři detektivek zní tahle dvě slova povědomě a podezřele. Samozřejmě jestli se z toho vyklube nové patentované kloktadlo, tak budu zklamaný a namíchnutý.“

„Kdes to našel?“ zeptala se dychtivě Palička. „Jó,“ protáhl Jimmy, „to je moje tajemství.“ A k větší sdílnosti ho nepřiměly ani lichotkami, ani urážkami.

„Tak, tady máme vaši garáž,“ konstatoval posléze. „Doufám, že váš bujný oř tu nebyl vystaven nějakému nedůstojnému zacházení.“

Garážmistr předložil Paličce účet na pět šilinků a utrousil několik záhadných poznámek o špatně utažených šroubech. Palička mu s úsměvem zaplatila.

„Všichni občas rádi dostaneme peníze za nic,“ zašeptala Jimmymu.

Všichni tři pak chvíli mlčky stáli na silnici a uvažovali o vzniklé situaci.

„Už to mám,“ vyhrkla najednou Palička.

„Co máš?“

„Chtěla jsem se tě na něco zeptat — a málem jsem zapoměla. .. Vzpomínáš si na tu rukavici, co superintendant Battle našel — tu napůl spálenou?“

„Jistě.“

„Neřekl mi, že ti ji navlékl na ruku?“

„Ano — byla mi trochu velká. Což souhlasí s tím, že ten chlap, co ji měl na sobě, byl velký a silný.“

„To vůbec není to, o co mi jde. Čert vem, jestli byla malá nebo velká. Ale sir Oswald a George Lomax tam byli taky, ne?“

„Ano.“

„Mohl ji vyzkoušet taky na jednom z nich, ne?“

„Jistě, ale samozřejmě —“

„Ale vybral si tebe. Jimmy, ty nechápeš proč?“

Jimmy Thesiger na ni mlčky zíral.

„Bohužel, Paličko. Zdá se, že můj geniální mozek není v obvyklé formě. Rozhodně nemám nejmenší tušení, na co narážíš!“

„Ty taky ne, Loraine?“

Loraine se na Paličku zvědavě zadívala, ale zavrtěla hlavou.

„Chceš říct, že to nebyla náhoda?“ zeptala se.

„Samozřejmě že ne. Jak to, že to nevidíte — Jimmy přece měl pravou ruku na pásce.“

„Panebože,“ řekl tiše Jimmy. „Ted’ když o tom zpětně uvažuju, bylo to nějaké divné... Byla to levá rukavice! Ale Battle o tom neřekl ani slovo.“

„Nechtěl na to upozorňovat. Když si vybral tebe, proběhlo to, aniž na tenhle fakt upoutal pozornost. A mluvil o velikosti té rukavice právě proto, aby od toho pozornost odvedl. Ale jasně to ukazuje na fakt, že *ten člověk, který po tobě vystřelil, je levák!*“

„Takže musíme hledat leváka!“ řekla zamyšleně Lorraine.

„Jo, a ještě něco vám řeknu. Tohle je taky důvod, proč se tam Battle hrabal v golfových holích. Díval se, jestli ty hole jsou pravé, nebo levé.“

„Kristepane!“ vyhrkl Jimmy.

„Co je?“

„No, nejspíš na tom nic není, ale je to dost zvláštní náhoda.“

Zopakoval konverzaci, která se odehrála předchozího odpoledne při čaji.

„Takže sir Oswald dovede používat obě ruce stejně dobře?“ opakovala Palička.

„Ano. A teď si taky vzpomínám, že ten večer v Chimneys — myslím ten večer, co pak zemřel Geny Wade — jsem se díval, jak hrají bridž. Přitom mě napadlo, jak divně tam jeden z nich rozdává levou rukou. Vsadím se, že to byl sir Oswald!“

Všichni tři se na sebe užasle podívali, pak Lorraine zavrtěla hlavou.

„Sir Oswald? To je nesmysl. Co by z toho muž v jeho postavení mohl mít?“

„Vypadá to absurdně,“ potvrdil Jimmy. „Ale stejně...“

„*Sedmička pracuje na vlastní pěst,*“ citovala Palička tiše výrok, který zaslechla na zasedání Sedmi Ciferníků. „Co když třeba díky tomuhle sir Oswald tak úžasně zbohatl?“

„Ale proč by inscenoval celou tu komedii v Chimneys, když už instaloval ten vynález ve svých továrnách?“ namítl Jimmy.

„Dalo by se to vysvětlit,“ soudila Lorraine. „Stejně jako když jste mluvili o Terenci O'Rourkem. Musel od sebe odvrátit podezření a odvést pátrání jiným směrem.“

Palička horlivě přikývla.

„Všechno to do sebe zapadá. Podezření padlo na Bauera a hra-běnku. Koho by kdy napadlo podezřívat sira Oswalda Cootea?“

„Zajímalo by mě, jestli ho podezírá i Battle!“ řekl pomalu Jimmy.

Nějaká drobnost se zvolna začala vynořovat v Paliččině paměti.
Superintendant Battle smetá z milionářova kabátu snítku břečtanu!

Podezřívá snad Battle celou dobu právě sira Oswalda?

DVACÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA

Překvapivé chování George Lomaxe

„Je tu pan Lomax, mylorde.“

Lord Caterham sebou škubl, protože byl zcela absorbován zá-
ludností problému, co by při golfu neměl dělat levým zápěstím, a na
měkkém trávníku komorníka neslyšel přicházet. Pohlédl na Tredwel-
la spíše smutně než vyčítavě.

„Při snídani jsem vám přece řekl, že dneska ráno jsem obzvláště
zanepřázdňen!“

„Ano, mylorde, ale —“

„Jděte říct panu Lomaxovi, že jste se zmýlil, že jsem odjel nebo
že jsem upoután na lůžko s pakostnicí, a kdyby to nepomohlo, tak že
jsem po smrti.“

„Pan Lomax, mylorde, vás již zahlédl, když sem přijížděl.“

Lord Caterham si tragicky povzdechl.

„To je mu podobné. Tak dobře, Tredwelle, přijdu hned.“

Jak bylo pro lorda Caterhama charakteristické, nejsrdečněji vítal
hosty, k nimž jeho skutečné city byly přesně opačné. Při vítání Geor-
ge Lomaxe se obzvláště překonával.

„Lomaxi, to je úžasné, že jste se ukázal! Nedovedete si předsta-
vit, jak jsem rád! Posadte se a napijte se se mnou. To je báječné, bá-
ječné, že vás zase vidím!“

Přitom usadil Lomaxe do velké klubovky, posadil se naproti
němu a nervózně mrkal.

„Potřebuju si s vámi promluvit ve velice neobvyklé záležitosti,“
sdělil mu George Lomax.

„Opravdu?!“ řekl lord Caterham chabě a srdce se mu rozbušilo,
zatímco v duchu probíral všechny hrozné možnosti, které ta nevinná
fráze mohla znamenat.

„Neobvyklé a *důležité!*“ zdůraznil George Lomax.

Lordu Caterhamovi se začalo dělat slabo od srdce, intuice mu
říkala, že bude následovat něco ještě horšího než to nejhorší, co si
dosud dovedl představit.

„Tak mluvte!“ vyzval odvážně Lomaxe a snažil se, aby to znělo ledabyle.

„Je Eileen doma?“

Tenhle dotaz lorda Caterhama dočasně uklidnil, i když poněkud překvapil.

„Ano, jistě,“ řekl, „Palička je doma. Má tu kamarádku — sestru Geralda Wadea. Moc milé děvče — moc milé. Z té bude jednou výborná hráčka golfu. Má perfektní švih...“

George Lomax ho poněkud bezohledně přerušil:

„To je dobře, že je Eileen doma, možná bych si s ní mohl za chvilku promluvit, co říkáte?“

„Samozřejmě, Lomaxi, samozřejmě!“ Lord Caterham byl pořád ještě zaskočen vývojem konverzace, ale vychutnával pocit úlevy. „Pokud vás to bude bavit.“

„Nedovedu si představit nic zábavnějšího,“ prohlásil George. „Nezlobte se na mě, Caterhame, ale myslím, že si asi neuvědomujete, že Eileen už není žádné děvčátko. Stala se z ní žena, a nezlobte se na mě, velice půvabná a nadaná žena. Muž, který si získá její lásku, bude mimořádně šťastný muž. Znovu opakuju — mimořádně šťastný!“

„Jistě, máte pravdu,“ souhlasil lord Caterham. „I když — potřebovala by trochu usadit. Zatím nevydrží na jednom místě ani pár minut. Ale vsadím se, že dneska to mládencům ani nevadí.“

„Petrně máte na mysli, že má ráda změnu. To proto, že je chytrá, Caterhame, ambiciózní. Zajímají ji každodenní problémy a snaží se je řešit se vši energií a neotřelým myšlením mládeže!“

Lord Caterham na něj užasle zíral. Napadlo ho, že George Lomax se stává obětí toho, co se často nazývá „stres moderního života“. Každopádně v jeho popisu Paličky svou dceru nepoznával.

„Není vám náhodou nějak nevolno?“ zeptal se úzkostlivě.

„Možná, Caterhame, že už začínáte mít tušení, proč jsem vás dneska navštívil. Nejsem muž, který by na sebe lehkověrně bral nové závazky. Pevně věřím, že mám vyvinutý smysl pro to, co je slučitelné s postavením, které zastávám. A tuhle záležitost jsem pečlivě a hluboce zvažoval. K manželskému svazku, zvláště v mém věku, se člověk neodhodlává bez... mhm... důkladného rozmyšlení. Je nutno prověřit rovnost původu, zda se partneři k sobě hodí, zda jsou též

náboženské víry, všechna pro a proti musí být pečlivě zvážena... Svě choti mohu myslím nabídnout místo ve společnosti, které není nepodstatné. A Eileen se pro toto místo obdivuhodně hodí. Je pro ně vybavena svým původem i výchovou a její intelekt a živý zájem o politiku jen zvýší mou prestiž — k našemu vzájemnému prospěchu. Jsem si ovšem vědom, Caterhame, že mezi Eileen a mnou existuje... mhm... určitý věkový rozdíl, ale mohu vás ujistit, že jsem plný energie — a v nejlepší formě. Koneckonců, muž *má* být starší než žena a Eileen má vážné zájmy, takže starší muž jí bude vyhovovat lépe než nějaký zelenáč bez zkušeností a *savoir-faire*. Ujišťuju vás, milý Caterhame, že budu pečovat o její ... mhm... nádhernou mladost... Budu o ni pečovat... A budu si jí vážit... Sledovat, jak se květinka jejího intelektu rozvíjí — jaká výsada! Když si pomyslím, že jsem si nikdy neuvědomil...”

Nevěřícně zakroutil hlavou a lord Caterham, kterému chvíli trvalo, než byl mocen řeči, se ujišťoval:

„Rozumím tomu správně, že chcete... Ne, příteli, přece se nemůžete vážně chtít oženit s Paličkou?“

„Překvapilo vás to, vidle? Asi vám to připadá jako náhlé rozhodnutí... Ale dovolíte mi, abych si s ní promluvil, vidíte?“

„Samozřejmě,“ řekl lord Caterham. „Jde-li vám jenom o to, pak beze všeho... Ale poslyšte, Lomaxi, být vámi, tak bych to nedělal... Běžte domů a ještě si to rozmyslete. Počítejte si do dvaceti a podobně. Je to vždycky nepříjemné, když člověk někomu nabízí sňatek, a dělá tím ze sebe blázna.“

„Chci věřit, že to myslíte dobře, Caterhame, i když musím říct, že ta rada zní dost divně. Ale už jsem se rozhodl, že zkusím své štěstí! Smím tedy jít za Eileen?“

„S tím já nemám nic společného,“ vyhrkl lord Caterham. „Eileen si své záležitosti vyřizuje sama. Kdyby za mnou přišla, že si bere šoféra, nemohl bych proti tomu nic dělat. Dneska to jinak nejde. Když nedáte dětem úplně volnou ruku, můžou vám hrozně ztrpčovat život. Takže Paličce říkám — dělej si, co chceš, pokud z toho nebudou nepříjemnosti — a musím říct, že v tomhle smyslu to funguje úplně perfektně.“

George Lomax vstal, dychtiv naplnit svůj osud.

„Kde ji najdu?“

„No, po pravdě řečeno, nemám ponětí. Může být kdekoliv,“ prohlásil lord Caterham mlhavě. „Jak jsem řekl, nevydrží na jednom místě ani dvě minuty. Nikdy nezahálí.“

„Ta slečna Wadeová bude nejspíš s ní, ne? Mám dojem, Caterhame, že nejlépe bude, když zazvoníte na komorníka a požádáte ho, aby ji našel a vyřídil jí, že s ní potřebuju mluvit. Nezdržím ji déle než pár minut.“

Lord Caterham poslušně stiskl zvonek.

„Tredwelle,“ řekl, když se komorník objevil, „najděte, prosím vás, lady Eileen a řekněte jí, že na ni v salonu čeká pan Lomax a chce s ní mluvit.“

„Ano, mylorde.“

Tredwell odešel. George Lomax uchopil Caterhamovu ruku a přes jeho odpor mu ji vřele tiskl.

„Tisíceré díky,“ mumlal. „Doufám, že vám budu moct brzy oznámit radostnou novinu.“

Nato spěšně opustil místnost.

„Panebože,“ šeptal lord Caterham, „no tohle!“

A po delší pauze:

„Co má ta holka za lubem?“

Dveře se znovu otevřely.

„Pan Eversleigh, mylorde.“

Když se Bill přihnul, lord Caterham mu spěšně stiskl ruku.

„Buďte zdrav, Bille! Hledáte Lomaxe, vidíte? Koukněte, jestli chcete udělat dobrý skutek, tak běžte do salonu a řekněte, že musí na nutné zasedání vlády, anebo si vymyslete něco jiného, ale odved'te si ho s sebou. Nechci mít na svědomí, že ten chudák ze sebe udělá šaška, protože si z něho ta bláznivá holka vystřelila.“

„Nejdu za Žabákem,“ řekl Bill. „Ani jsem nevěděl, že je tady. Potřebuju mluvit s Paličkou. Je tu někde?“

„Teď s ní mluvit nemůžete,“ prohlásil lord Caterham. „Teď rozhodně ne, teď s ní mluví George.“

„No to snad nemůže vadit?“

„Myslím, že by to vadilo,“ řekl lord Caterham. „Touhle dobou tam Lomax něco příšerného brebtá a my nesmíme podniknout nic, čím bychom mu to ještě ztížili.“

„Co jí tak může *Lomax* říkat?“

„To ví jen Bůh,“ usoudil lord Caterham. „Každopádně samé nesmysly. Vždycky jsem se řídil zásadou, že člověk nemá moc mluvit. Nejlepší je vzít děvče za ruku, a pak se uvidí!“

Bill se tvářil zcela nechápavě.

„Podívejte, spěchám, a musím s Paličkou mluvit...“

„No, myslím, že nebudete muset čekat moc dlouho. Přiznám se vám, že jsem rád, že jste přišel — tuším, že až to bude mít Lomax za sebou, bude se mnou chtít mluvit.“

„Co až bude mít za sebou? Co tam vlastně Lomax vyvádí?“

„Ani se neptejte!“ řekl lord Caterham. „Nabízí jí sňatek!“

„Cože jí nabízí? Sňatek?“

„Ano, manželství. Proč — to se mě neptejte. Zřejmě je v tom, čemu se říká nebezpečný věk. Jinak si to vysvětlit nedovedu.“

„Tak on si chce vzít Paličku, svině jedna! Ve svém věku!“

Bill zrudl vzteky.

„Tvrdí, že je v nejlepším věku,“ prohlásil lord Caterham obezřetně.

„Lomax? Vždyť je jednou nohou v hrobě, senil jeden! Já ho —“ Bill se dusil vztekem.

„V jakém hrobě,“ řekl lord Caterham chladně, „Lomax je o pět let mladší než já.“

„Taková drzost! Žabák a Palička! Děvče, jako je Palička! Jak jste to mohl dovolit?“

„Já se nikdy do ničeho nepletu,“ prohlásil lord Caterham.

„Měl jste mu říct, co si o něm myslíte.“

„To bohužel není v moderní době dovoleno,“ řekl lord Caterham lítostivě. „Takhle v době kamenné — ale stejně, s tou svou postavou bych nemohl nic udělat ani tenkrát.“

„Palička! Ztraceně, já se jí nikdy manželství nabídnout neodvážil, myslel jsem si, že by se mi vysmála! A George, ten odporný tluchuba! Ten bezohledný, licoměrný, vypelichaný obchodník s teplou vodou — ten křivý, zákeřný náfuka —“

„Jen do toho,“ pochvaloval si lord Caterham, „mně se to líbí.“

„Panebože!“ zvolal Bill procítěně. „Už musím běžet!“

„Ne, nechod'te! Přivítal bych, kdybyste tu zůstal. A kromě toho, chtěl jste přece mluvit s Paličkou!“

„Teď ne. Po téhle novině mám v hlavě jako vymeteno. Nevíte náhodou, kde je Jimmy Thesiger? Myslím, že byl přes víkend u Coo-teových. Nevíte, jestli tam ještě je?“

„Myslím, že se včera vrátil do města. Palička s Loraine tam za ním v sobotu byly. Kdybyste moment počkal —“

Ale Bill rozhodně zavrtěl hlavou a spěchal pryč. Lord Caterham po špičkách přešel do haly, popadl klobouk a spěšně vyběhl postranním vchodem. V dálce uviděl Billovo auto, jak ujíždí pryč.

„Ten mládenec se určitě nabourá,“ pomyslel si.

Nicméně Bill Eversleigh dorazil bezpečně do Londýna a zaparkoval na St. James's Square. Pak vyhledal dům, kde bydlel Jimmy Thesiger. Jimmy byl doma.

„Nazdar, Bille! Co se stalo?“ podivil se Jimmy. „Kam se poděl ten bystrý bezstarostný mladík?“

„Mám starosti,“ připustil Bill. „Měl jsem starosti už předtím, a teď jsem zjistil d'alší věc, která mě dorazila.“

„Aha!“ řekl Jimmy. „Teď jsi mi to objasnil! O co jde? Můžu ti pomoci?“

Bill neodpověděl. Seděl, civěl na koberec, a vypadal tak ohromeně a nesvůj, že Jimmy cítil, jak v něm roste zvědavost.

„Přihodilo se něco pozoruhodného?“ zeptal se účastně.

„Něco zatraceně divného. Nejsem z toho moudrý.“

„Má to co dělat se záležitostmi Sedmi Ciferníků?“

„Ano — jde o Sedm Ciferníků. Dneska ráno jsem dostal dopis.“

„Dopis? Od koho?“

„Od právníka, který vyřizuje pozůstalost po Ronnym Devereuxovi.“

„Panebože! Jak to, že až teď?“

„Zdá se, že Ronny zanechal takový příkaz. Kdyby náhle zemřel, jistá zapečetěná obálka měla být po čtrnácti dnech doručena mně.“

„A teď ti ji poslali?“

„Ano.“

„Otevřels ji?“

„Ano.“ —

„No a? Co tam stálo?“

Bill se na něho zadíval, a ten pohled byl tak zvláštní a nejistý, že se Jimmy vyděsil.

„Koukni, vzpamatuj se!“ řekl. „Ať už tam stálo cokoli, zdá se mi, že ti to vzalo dech. Potřebuješ se něčeho napít!“

Nalil do sklenice whisky, dolil ji sodovkou a přinesl Billovi, který ji poslušně převzal. Ve tváři měl pořád stejně zmámený výraz.

„Jde o to, co jsem se v tom dopise dočetl,“ vysvětlil. „Prostě tomu nemůžu uvěřit.“

„Nesmysl,“ uklidňoval ho Jimmy. „Musíš si zvyknout uvěřit šesti nemožným věcem před snídaní. Já to tak dělám pravidelně. A teď to všechno vyklop... Moment!“

Jimmy odběhl.

„Stevensi!“

„Ano, pane?“

„Skočte mi pro nějaké cigarety, ano? Zrovna mně došly.“

„Jak si přejete, pane.“

Jimmy počkal, až uslyšel klapnout hlavní dveře. Pak se vrátil do pokoje. Bill tam seděl, prázdnou skleničku v ruce. Vypadal lépe, už se zase ovládal a byl schopen normální komunikace.

„Poslal jsem Stevense pryč, aby nás nemohl poslouchat!“ vysvětlil Jimmy. „Povíš mi už konečně, co se děje?“

„Je to neuvěřitelné.“

„Pak je to určitě pravda. Tak honem, vyklop to.“

Bill se zhluboka nadechl.

„Dobře, povím ti všechno.“

TŘICÁTÁ KAPITOLA

Náhlé zavolání

Palička byla pryč asi dvacet minut. Když se znovu objevila, Loraine si právě hrála s roztomilým štěňátkem a překvapeně konstatovala, že Palička je celá zadýchaná a na tváři má nedefinovatelný výraz.

„Pfffff,“ vydechla Palička a sklesla vyčerpaně na lavičku. „Pfffff.“

„Co se ti stalo?“ zeptala se zvědavě Loraine. —

„Navštívil mě George Lomax!“

„A co chtěl?“

„Požádal mě o ruku. Bylo to strašné. Žvanil a žvanil, a přitom z něho lezla ta nabídka k sňatku — asi si to nastudoval v nějaké knížce. Myslela jsem, že nikdy neskončí. Panebože, jak já nesnáším užvaněné chlapy! A ještě ke všemu jsem nevěděla, co mu mám říct!“

„Přece musíš vědět, jestli ho chceš?“

„Pochopitelně, že si nevezmu takového idiota, jako je George. Chci říct, že jsem nevěděla, *jak* bych mu to měla sdělit, aby to bylo v souladu s učebnicí etikety. Jediné, co mě napadlo, bylo jednoduše mu říct, že ho nechci. Ale tušila jsem, že správně bych mu měla říct, že si velice vážím pocty, kterou jeho nabídka představuje, a tak dále. Jenže jsem z toho byla tak otřesená, že jsem nakonec vyskočila oknem a vzala roha.“

„Tedy, Paličko, já tě nepoznávám!“

„No jo, nikdy v životě by mě nenapadlo, že se něco takového může přihodit. Vždycky jsem si myslela, že mě George Lomax nemůže vystát — a taky to tak bylo. Jaké katastrofální důsledky může mít, když člověk projeví zájem o obor, do kterého je nějaký chlap zamilovaný! Měla jsi slyšet ten blábol, když mi vykládal o mé dívčí mysli a jaké potěšení bude mít, když přispěje k jejímu rozvinutí. Mé mysli! Kdyby George Lomax znal jenom čtvrtinu toho, co se odehrává v mé mysli, omdlel by děsem.“

Loraine se neudržela a začala se smát.

„Samozřejmě, můžu si za to sama... Tamhle je otec, schovává se za rododendrony... Tati!“

Lord Caterham se provinile přišoural.

„Už je pryč?“ zeptal se rádoby vesele.

„Tys mi to pěkně zavařil,“ rozčilila se Palička. „George mi řekl, že má tvůj plný souhlas a podporu.“

„A co jsem mu měl podle tebe říct? I když, přesně vzato, nic takového jsem mu neřekl.“

„To jsem si v podstatě myslela taky,“ přikývla Palička. „Představuji si, že tě George svými kecy dostal do úzkých, až už jsi nebyl schopný ničeho jiného, než chabě přikyvovat.“

„Právě tak nějak to bylo... Jak to dopadlo? Nesl to statečně?“

„Nečekala jsem dost dlouho, abych to mohla zjistit,“ vysvětlila Palička. „Obávám se, že jsem odešla poněkud kvapně.“

„Možná že to tak bylo lepší,“ usoudil lord Caterham. „Alespoň, díky bohu, sem Lomax přestane běhat a přidělovat mi starosti. Jak se říká, všechno zlé je k něčemu dobré. Neviděla jsi někde můj míček?“

„Myslím, že golf by teď působil blahodárně i na mé nervy,“ prohlásila Palička a otočila se k Lorraine. „Pojd, zahrajeme si o šestipenci!“

Další hodina proběhla zcela mírumilovně. Když se všichni tři vraceli do domu, měli opět dobrou náladu. V hale na stole ležela obálka.

„To je vzkaz od pana Lomaxe,“ vysvětlil Tredwell. „Byl velice zklamán, že jste odešel, my lorde, a nepočkal na něj.“

Lord Caterham roztrhl obálku a Tredwell se kvapně vzdálil.

„Tedy Paličko, tohle jsi neměla dělat!“ vykřikl nešťastně lord Caterham, sotva přečetl pár vět, a otočil se k dceři. „Měla ses vyjádřit zcela jasně!“

„Jak to myslíš?“

„Přečti si to!“

Palička vzala do ruky Lomaxův dopis a četla:

Drahý Caterhame,

mrzí mě, že jsem s Vámi nemohl ještě znovu promluvit. Vyjádřil jsem se myslím jasně, že po mém rozhovoru s Eileen budu chtít znovu

mluvit i s Vámi. To milé dítě zřejmě vůbec netušilo, jaké city k němu chovám. Obávám se, že ji to trochu zaskočilo. V žádném případě proto na ni nechci spěchat. Její dívčí rozpaky byly velice roztomilé a pro její cudnost si jí nyní vážím ještě více. Musím jí poskytnout čas, aby si na mou nabídku zvykla. Ale z toho, jak ji můj návrh hluboce dojal, je vidět, že jí nejsem lhostejný, a nemám proto žádné pochyby, že nakonec uspějí. Mějte ve mne plnou důvěru, Caterhame.

Váš upřímný přítel

George Lomax

„No tohle!“ vydechla Palička. „Já se z něho zblázním!“

Pak jí došla slova.

„Ten chlap se pomátl!“ usoudil lord Caterham. „Takovéhle věci o tobě může napsat jenom někdo, kdo to nemá v hlavě v pořádku. Chudák Lomax. Je mi ho líto. Ale ta obdivuhodná vytrvalost! Ted už chápu, proč se dostal do vlády. Patřilo by mu, aby sis ho opravdu vzala, Paličko!“

Zazvonil telefon a Palička ho šla zvednout. Sotva vyslechla první slova, rázem zapomněla na George a jeho nabídku k sňatku a zuřivě gestikulovala k Lorraine. Lord Caterham se tedy odebral do své svatyně.

„Je to Jimmy,“ šeptala Palička, „a je kvůli něčemu hrozně rozčilený!“

„Díky bohu, že jsem tě zastihl,“ říkal Jimmy. „Nesmíme ztratit ani minutu. Lorraine je tam taky?“

„Ano, vedle mě.“

„Podívej, nemám čas ti všechno vysvětlit — fakticky to po telefonu nejde. Ale byl tu za mnou Bill s tou nejfantastičtější historkou, jakou jsi kdy slyšela. Jestli to je pravda — jestli to je fakt pravda —, tak je to největší trháč tohoto století. Takže ti povím, co bych chtěl, abyste udělaly. Přijedte obě dvě okamžitě do Londýna. Někde nechte auto a přijďte rovnou do klubu Sedmi Ciferníků. Myslíš, že až sem dorazíte, budeš se moct zbavit toho portýra?“

„Alfréda? Jistě. To nech na mně.“

„Prima. Zbav se ho a pak tam počkejte, až se s Billem objevím. Neukazujte se u okna, a až tam přijedeme, pustíte nás hned dovnitř. Jasně?“

„Ano.“

„Tak výborně. A Paličko, nikomu neříkej, že sem jedeš. Na něco se vymluv. Řekni třeba, že musíš odvézt Lorraine domů. Šlo by to?“

„Samozřejmě. Poslyš, Jimmy, hořím zvědavostí!“

„A než se sem rozjedeš, radši udělej poslední vůli!“

„Čím dál tím líp! Ale přece jen bych chtěla vědět, co se děje.“

„To se dozvíš, jakmile se sejdem. Ale něco ti řeknu: připravíme Sedmičce takové překvapení, že na to nikdy nezapomeneme!“

Palička zavěsila a otočila se k Lorraine, aby jí stručně shrnula, co se dozvěděla. Lorraine se rozběhla nahoru sbalit kufr a Palička strčila hlavu do otcovy pracovny.

„Vezu Lorraine domů, tati.“

„Prosím tě proč? Neměl jsem tušení, že chce dneska odjet!“

„Potřebují, aby se vrátila,“ vysvětlila Palička mlhavě. „Zrovna telefonovali. Tak pa!“

„Počkej, Paličko, moment — kdy budeš zpátky?“

„To nemám ponětí. Budu tady, až se vrátím.“

Po tomto neformálním rozloučení požádala Palička, aby jí připravili hispano, a běžela nahoru, kde si nasadila klobouk a oblékla kožíšek.

Cesta do Londýna proběhla bez dobrodružství, pomineme-li způsob, kterým Palička řídila auto. Když dorazily do města, nechaly auto v garáži, a vydaly se pěšky do klubu Sedmi Ciferníků.

Dveře do klubu jim otevřel Alfréd. Palička ho bez rozpaků odstrčila stranou a vklouzla i s Lorraine dovnitř.

„Rychle zavřete, Alfréde,“ vyhrkla. „Přišla jsem speciálně, abych vám pomohla. Jde po vás policie!“

„Panebože, lady Eileen!“

Alfréd byl bílý jako křída.

„Přišla jsem vás varovat, protože jste mi pomohl tenkrát v noci,“ pokračovala rychle Palička. „Na toho Mosgorovského už vydali zatykač, takže uděláte nejlíp, když odsud rovnou zmizíte. Když vás tu

nenajdou, nebudou se o vás zajímat. Tady máte deset liber, abyste se mohl ztratit.“

Během tří minut se ustrašený a otřesený Alfréd vyplížil z Hunstanton Street číslo čtrnáct, s jedinou myšlenkou — nikdy se sem nevrátit.

„Myslím, že tohle jsem zvládla docela dobře!“ pochválila se Palička.

„Tos ho opravdu musela tak vyděsit?“ řekla pochybovačně Loraine.

„Je to takhle jistější,“ mínila Palička. „Nevím, co má Bill s Jimmym za lubem, ale určitě nechceme, aby sem Alfréd uprostřed akce přišel a všechno zmařil. Koukni, už jsou tady... Zřejmě byli za rohem a čekali, až Alfréd odejde. Běž prosím tě dolů, Loraine, a otevři jim vrata, ano?“

Loraine poslechla. Z místa řidiče se vynořil Jimmy Thesiger.

„Bille, počkej chvílku tady, ano?“ řekl. „Kdybys uviděl někoho podezřelého, tak zahoukej.“

Jimmy Thesiger pak vyběhl po schodech a bouchl za sebou dveřmi. Byl zrudlý rozčilením a v povznesené náladě.

„Ahoj, tady jsi!“ pozdravil Paličku. „Musíme jít rovnou na věc. Kde je klíč od té místnosti, kdes byla posledně schovaná?“

„Hodil se tam jeden z klíčů dole. Radši je vezmu nahoru všechny.“

„Dobře, ale hod' sebou. Nemáme moc času.“

Nalézt správný klíč nebylo obtížné, polstrované dveře se otevřely a všichni tři vstoupili dovnitř. Místnost vypadala přesně stejně, jako když tu Palička byla naposledy, včetně sedmi židlí kolem dlouhého stolu. Jimmy se chvíli mlčky rozhlížel. Pak se zadíval na obě skříně.

„Ve které z nich jsi byla schovaná?“

„V téhle!“

Jimmy popošel ke skříni a otevřel dveře dokořán. Na policích bylo uloženo stejné nádobí jako posledně.

„Budeme to muset všechno přendat,“ zamumlal Jimmy. „Loraine, skoč dolů pro Billa. Déle už tam hlídat nemusí.“

Loraine běžela dolů.

„Co chceš dělat?“ vyzvídala nedočkavě Palička.

Jimmy právě klečel před druhou skříní a zkoušel, jestli škvírou ve dveřích neuvidí dovnitř.

„Počkej, až přijde Bill, a pak se všechno dozvíš. Vlastně to všechno vypátral on — a klobouk dolů, udělal kus práce... Počkej, co se děje? Loraine letí nahoru, jako by ji honil vzteklý pes!“

Loraine utíkala po schodech nahoru, jak nejrychleji dokázala. Vpadla do místnosti, tvář popelavě šedou a děs v očích.

„Bill — Bill — panebože, Paličko — Bill!“

„Co je s Billem?“

Jimmy chytil Loraine za rameno.

„Proboha, Loraine, vzpamatuj se. Co se děje?“

Loraine pořád ještě lapala po dechu.

„Je dole v autě... Ale neodpovídá... A nehýbe se. Já... já myslím, že je mrtvý!“

Jimmy něco zaklel a řítil se dolů, Palička za ním. Srdce se jí rozbušilo a zaplavil ji pocit strašlivé prázdnoty.

Bill — mrtvý? Ne, to ne! To snad ne! Pane Bože, prosím tě, jen to ne!

Konečně s Jimmym doběhli k autu, Loraine chvíli za nimi.

Jimmy nahlédl do vozu. Bill tam seděl opřený o sedadlo, ve stejné poloze, v níž ho opustil. Ale oči měl zavřené, a když ho Jimmy zatahal za ruku, nereagoval.

„Tohle nechápu,“ bručel. „Ale není mrtvý. Vzpamatuj se, Paličko, pojd', musíme ho dopravit do domu. Díky bohu, že se tu neobjevil žádný policista. — Kdyby byl někdo moc zvědavý, tak je to náš kamarád, kterému se udělalo špatně a neseme ho dovnitř.“

Společným úsilím se jim podařilo dopravit Billa dovnitř, aniž vzbudili něčí pozornost, pomineme-li neoholené individuum, které řeklo s porozuměním:

„Mladej pán je pěkně zkárovanej, co?“

„Dole v tom malém pokojíku je pohovka!“ dirigoval je Jimmy.

Složili ho na pohovku, Palička si klekla a vzala Billa za bezvládné zápěstí.

„Puls jsem mu nahmatala!“ řekla. „Co s ním je?“

„Když jsem od něho prve odcházel, byl v pořádku!“ ujistil ji Jimmy Thesiger. „Napadá mě, jestli mu třeba někdo nemohl píchnout nějaké svinstvo... Dovedu si to představit: někdo k němu přišel, zeptal se ho, kolik je hodin — a pak stačilo jedno píchnutí! Každopádně je jasné, že musím sehnat doktora. Zatím tu zůstaňte a dávejte na něho pozor.“

Ve dveřích se Jimmy zastavil a otočil se k dívkám:

„Heledte — nemusíte se bát... Ale raději vám tu nechám svou pistoli. Prostě — pro všechny případy. Vrátím se, jak to půjde nejrychleji.“

Odložil pistoli na stolek vedle pohovky a zmizel. Vzápětí zaslechly klapnutí venkovních dveří.

Dům vypadal naprosto opuštěně. Obě dívky stály nepohnuté vedle nehybného těla. Palička pořád ještě hmatala Billovi puls. Zdálo se jí, že mu srdce tluče příliš rychle a nepravidelně.

„Kéž bychom mohly něco udělat!“ zašeptala Palička k Loraine. „To čekání je hrozné!“

Loraine přikývla.

„Máš pravdu. Případá mi to jako celá věčnost, co Jimmy odešel, a přitom to ještě nejsou ani dvě minuty.“

„Pořád se mi zdá, že něco slyším,“ řekla Palička. „Kroky a vrzání prken nahoře — a přitom vím, že si to jenom namlouvám.“

„Proč nám vlastně Jimmy tady nechal ten revolver?“ přemítala Loraine. „Žádné nebezpečí nám tu přece nehrozí.“

„Když se jim podařilo dostat Billa —“ řekla Palička a raději se zarazila.

Loraine se zachvěla.

„To je pravda — ale tady jsme uvnitř, nikdo se sem nemůže dostat, aniž bychom ho neslyšely. A každopádně tu máme ten revolver.“

Palička znovu věnovala pozornost Billovi.

„Kdybych tak věděla, co mám dělat! Co horká káva? Někdy to pomůže.“

„Mám v tašce trochu koňaku,“ vzpomněla si Loraine. „Kde ji ale mám? Musela jsem ji nechat v tom pokojíku nahoře.“

„Přinesu ji,“ nabídla se Palička. „To by mu mohlo pomoci.“

Vyběhla rychle po schodech nahoru, proběhla hernou a otevřela dveře do místnosti Sedmi Ciferníků. Lorainina taška ležela na stole.

Když Palička natáhla ruku, aby ji popadla, zaslechla za sebou šramot. Za dveřmi stála ukryta postava s čímsi těžkým v ruce. Než dívka stačila uhnout hlavou, postava švihla rukou.

Palička se zaúpěním ztratila vědomí a zhroutila se na zem.

TŘICÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

Sedm Ciferníků

Palička pomaloučku začala přicházet k sobě. Měla pocit, že leží v černé temnotě, která se divoce otáčí kolem fialového centra, a tím centrem byla pulsující bolest. Z temnoty k ní pronikaly jakési zvuky. Pak se ty zvuky zvolna proměňovaly v dobře známý hlas, který opakoval jedno a totéž, pořád dokola. Černota kolem ní pomalu přestávala rotovat a bolest se teď usídlila v její hlavě. Probrala se natolik, že začala vnímat, co ten hlas říká.

„Paličko moje milovaná, Paličko moje drahá... Ona je mrtvá... Já to vím, že je mrtvá. Drahoušku, miláčku, Paličko moje jediná. Strašně tě mám rád, tohle mi nesmíš udělat! Paličko moje!“

Palička ležela tichounce dál, oči zavřené. Ale teď už byla zcela při vědomí. Cítila, jak ji Bill sevřel do náručí.

„Paličko moje drahá... Nejdražší, co mám! Lásko moje... Co si teď počnu? Miláčku, Paličko moje jediná! Panebože, vždyť já ji zabil! Je to moje vina, já ji zabil!“

S velkým sebezapřením se Palička přiměla k tomu, aby řekla:

„Ale ne, nezabil, ty kecko!“

Bill Eversleigh jen užasle zalapal po dechu.

„Paličko — ty žiješ?“ vykoktal nakonec.

„Samozřejmě že žiju.“

„A jak dlouho... Chci říct, kdy ses probrala?“

„Asi před pěti minutami.“

„Proč jsi něco neřekla — nebo alespoň neotevřela oči?“

„Nechtělo se mi. Líbilo se mi to.“

„Jak to myslíš — líbilo?“

„Poslouchala jsem, co všechno mi říkáš. V životě už to tak procítěně neřekneš... Bude ti připadat, že by utrpěla tvoje důstojnost!“

Billova tvář zvolna nabývala barvy pálené cihly.

„Paličko — tobě se to líbilo? Když já tě mám tak hrozně rád... Už celou věčnost. Ale nikdy jsem se neodvážil ti to říct.“

„A proč, ty hlupáčku?“

„Myslel jsem si, že by ses mi vysmála... Když ty jsi tak děsně chytrá a vůbec — určitě si vezmeš nějakého hlavouna.“

„Jako je George Lomax?“

„Nemyslím zrovna takového troubu, jako je Žabák. Ale nějakého fantastického kluka, který tě bude hoden — i když si myslím, že takový snad ani neexistuje,“ uzavřel analýzu Bill.

„Ty jsi rozkošný, Bille!“

„Ale teď, Paličko, vážně... Myslíš, že bys někdy... myslíš, že bys s tím někdy mohla souhlasit?“

„Někdy souhlasit s čím?“

„S tím, aby sis mě vzala. Já vím, že mám hrozně dlouhé vedení — ale mám tě strašně rád. Budu jako tvůj pes nebo tvůj otrok nebo — co budeš chtít.“

„Myslím, že z tebe bude dobrý pes,“ soudila Palička, „a já mám psy ráda. Jsou hrozně kamarádští a věrní a dobrosrdeční. Možná že bych se mohla přemocť a vzít si tě, Bille — i když se do toho musím hodně nutit.“

Bill reagoval tím, že uvolnil sevření a o krok ustoupil. S úžasem si Paličku prohlížel.

„Paličko, myslíš to vážně?“

„Koukám, že reakce veškerá žádná,“ konstatovala Palička. „Asi budu muset zase upadnout do bezvědomí.“

„Paličko... Miláčku!“ Bill ji k sobě opět přitiskl a celý se trásl radostí. „Paličko — ty to myslíš vážně! Ty si nedovedeš představit, jak hrozně tě mám rád!“

Dalších deset minut jejich dialogu není nutno podrobně uvádět, protože většinou spočíval v opakování již uvedených skutečností.

„Takže mě opravdu máš taky ráda?“ divil se Bill už podvacáté a konečně Paličku pustil z náručí.

„Ano... samozřejmě že jo. Ale teď už se musíme začít chovat rozumně. Hlava mě bolí jako střep a tys mě div neumačkal k smrti. Ráda bych zjistila, co se vlastně děje. Kde jsme a co se stalo?“

Poprvé od okamžiku, kdy se probírala, si Palička začala uvědomovat své okolí. Byli v tajné zasedací síni Sedmi Ciferníků a čalouněné dveře byly zavřené a zřejmě i zamčené. Takže tu de facto byli uvěznění!

Netrpělivě se zadívala na Billa — ten zcela zjevně vůbec nevnímal, co mu říká, a místo toho se na ni obdivně díval.

„Bille, miláčku,“ naléhala Palička. „Vzpamatuj se, musíme se odsud nějak dostat.“

„Cože? Jo, jistě. To je v pohodě, to není problém.“

„To se ti zdá jenom proto, že jsi zamilovaný,“ řekla Palička. „Já mám stejný pocit — jako by všechno bylo snadné a všechno bylo možné.“

„A taky že je,“ ujistil ji Bill. „Teď když vím, že mě máš ráda!“

„Nech toho,“ řekla Palička. „Jestli znovu začneme s tímhle, tak už se k vážným věcem nedostaneme. Jestli se nevzpamatuješ a nedostaneš rozum, tak si to nejspíš ještě rozmyslím.“

„To se ti nepovede,“ ujistil ji Bill. „Snad si nemyslíš, že když jsem tě konečně získal, budu takový blázen, abych dopustil, že tě zase ztratím.“

„Doufám, že si mě nebudeš chtít udržet i proti mojí vůli,“ naštětila se.

„Že ne?“ zasmál se Bill. „Mám ti to předvést rovnou teď?“

„Tak jo, miláčku! Bála jsem se, že budeš moc poddajný, ale vidím, že tohle nebezpečí opravdu nehrozí. Ještě půl hodiny a budeš mi poroučet. Můj bože, už si zase počínáme jako dva blázni... Podívej, Bille... musíme se odsud dostat!“

„Říkám ti, že s tím nebudou žádné problémy!“ ujistil ji. „Já...“

Odmlčel se, protože mu Palička významně stiskla ruku, naklonila se kupředu a pozorně poslouchala. Ano, nemýlila se. V sousední místnosti bylo slyšet kroky. Někdo zasunul do zámku klíč a otočil jím. Palička zatajila dech. Je to Jimmy, který je jde vysvobodit — nebo někdo jiný?

Dveře se otevřely a na prahu stál muž s černým plnovousem — Mosgorovský.

Bill se okamžitě postavil mezi ni a příchozího.

„Moment,“ prohlásil, „musím si s vámi promluvit mezi čtyřma očima!“

Rus chvíli stál a nic neříkal. Hladil si své hedvábné vousy a jako by se pro sebe usmíval.

„Takže takhle to je,“ řekl konečně. „Výborně, kdyby dáma byla tak laskavá a šla za mnou.“

„To je v pořádku, Paličko,“ řekl Bill. „Nech to na mně. Teď běž s tímhle pánem, nic se ti nestane, vím, co dělám.“

Palička poslušně popošla ke dveřím. Billova rozhodnost na ni udělala dojem — měla pocit, že si je naprosto jistý, že je pánem situace. Marně se snažila dovtipit, jaký asi trumf má Bill v rukávu.

Vyšla ze dveří následována Rusem, který za sebou zamkl dveře schůzovní místnosti i s Billem uvnitř.

„Tady tudy, slečno!“ ukázal ke schodišti a Palička poslušně vystoupala o patro výš. Mosgorovský ji zavedl do malého zaprášeného pokojíku, který identifikovala jako Alfrédovu ložnici.

„Počkejte prosím tady,“ řekl Mosgorovský. „Nesmí tu být žádný hluk.“

Pak odešel a zamkl ji uvnitř.

Palička se posadila na židli. Hlava ji pěkně bolela a měla pocit, že není schopna logického uvažování. Ale věřila, že Bill má situaci v rukou a že dříve nebo později pro ni někdo přijde a pustí ji ven.

Nicméně čas ubíhal. Hodinky se jí sice zastavily, ale odhadoval, že už to musí být alespoň hodina, co ji tam Rus zavřel. Co se asi teď děje? A co všechno se vlastně stalo ?

Konečně zaslechla na schodech kroky. Přišel pro ni opět Mosgorovský a formálně jí vyřizoval:

„Lady Eileen Brentová, máte se dostavit na mimořádné zasedání tajné společnosti Sedmi Ciferníků. Prosím, následujte mě!“

Šel před ní, až došli ke dveřím do tajné zasedací místnosti. Rus otevřel dveře a Palička se zatajeným dechem vstoupila.

Podruhé uviděla scénu, jejíž zlomky zahlédla při své první návštěvě. Kolem stolu seděly maskované postavy. Zatímco tam ohromeně stála, Mosgorovský si nasadil masku a vklouzl na své místo u stolu.

Tentokrát však židle v čele stolu byla obsazena: *Sedmička byla na svém místě.*

Palička cítila srdce až v hrdle. Stála u konce stolu, přímo naproti Sedmičce, a zírala jako hypnotizovaná na masku s ciferníkem, která jí zakrývala obličej.

Muž seděl nehnutě a Palička měla zvláštní pocit, jako by z něho vyzařovala skrytá síla. Jeho nehybnost nebyla známkou slabosti — a Palička si usilovně, téměř hystericky přála, aby už promluvil, aby se pohnul, udělal nějaké lidské gesto — a neseděl tam jako obrovský pavouk uprostřed pavučiny, který netrpělivě čeká na svou oběť.

Zachvěla se a téměř zároveň Mosgorovský povstal. Jeho melodický a vemlouvavý hlas k ní doléhal jakoby z velké dálky.

„Lady Eileen, nepozvána jste se zúčastnila tajného zasedání této společnosti. Je proto nutné, abyste byla seznámena s našimi cíli a úsilím. Jak vidíte, místo Dvojky je prázdné. Toto místo vám nabízíme.“

Palička zalapala po dechu. Měla pocit, že to vše se odehrává v nějakém strašidelném snu. To přece nemůže být pravda, že ona, Palička Brentová, je vyzvána, aby se stala členkou vražedné tajné společnosti! Nabídli totéž i Billovi? Odmítl to už také?

„To nemohu!“ řekla pevně.

„Neodpovídejte předčasně!“

Měla pocit, že Mosgorovský se za maskou směje pod vousy.

„Ještě jste se neobeznámila s tím, co odmítáte, lady Eileen.“

„Dovedu si to docela dobře představit,“ odpověděla Palička.

„Skutečně?“

To promluvila Sedmička. Palička měla matný pocit, že ten hlas zná. Nebo si to jen namlouvá?

Sedmička zvedla ruku a pomaloučku si začala odhrnovat masku.

Palička napětím sotva dýchala. Konečně tedy bude vědět.

Maska spadla na stůl.

Palička civěla do kamenné, bezvýrazné tváře superintendanta Baltla.

TŘICÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

Palička žasne

Mosgorovský vyskočil a běžel kolem stolu k Paličce.

„Správně... Podejte jí židli,“ řekl Battle, „koukám, že to pro ni byl trochu šok.“

Palička sklesla na židli. Byla tak ohromená, že málem znovu omdlela. Battle se rozhovořil, tiše a nevzrušeně, jak bylo pro něj obvyklé.

„Asi jste nečekala, že mě tu uvidíte, lady Eileen. Ale ani někteří z těch, co sedí kolem tohoto stolu, na tom nejsou lépe. Jen pan Mosgorovský byl můj, abych tak řekl, styčný důstojník a věděl všechno od samého začátku. A většina ostatních jen bez reptání poslouchala jeho příkazy.“

Palička se stále ještě nezmohla na jediné slovo. Byla ve stavu — pro ni tak netypickém, že prostě nebyla mocna slova.

Battle se na ni zadíval a vědoucně pokýval hlavou, jako by chtěl říci, že ví, jak jí je.

„Obávám se, že se budete muset rozloučit s několika utkvělými představami, lady Eileen. Například s představou o této organizaci. Já vím, že v knížkách to je oblíbené téma: tajná organizace zločinců, v jejímž čele stojí tajemný superzločinec, kterého nikdo nikdy neviděl. Možná že v reálném světě něco takového existuje, ale můžu vám říct, že já jsem se s tím doposud nesetkal — a že mám zkušeností dost.“

Ale ve světě je mnoho romantiky, lady Eileen, a lidé, zejména mladí, o romantických věcech rádi čtou — a ještě raději se na nich podílejí. Ted' vám představím skupinu amatérů, kteří vykonali obrovský kus práce pro moje oddělení, práce, kterou by nikdo jiný udělat nemohl. A že si zvolili trochu melodramatické kulisy — no a proč ne?“ rozhlédl se superintendant po maskovaných společnících. „Tito lidé se odhodlali bojovat se zločinem ze dvou důvodů: mají rádi dobrodružství — což je podle mě chvályhodná vlastnost, protože dneska

se kdekdo řídí zásadou ‚bezpečnost především‘, a chtěli nezištně pomoci této zemi.

A teď vás, lady Eileen, představím jednotlivým členům. Nejprve pan Mosgorovský, kterého vlastně už znáte. Jak víte, má na starosti tenhle klub — a má na starosti ještě spoustu dalších věcí. Je to náš nejcennější agent v celé Anglii v boji proti bolševikům... Pětka je hrabě Andras z maďarského velvyslanectví, velice blízký a vážený přítel zesnulého Gerald’a Wadea... Čtyřka je pan Hayward Phelps, americký novinář, který má pozoruhodné sympatie k Británii a neméně pozoruhodný talent vyčmukat kdeco... Trojka —“ Battle se odmlčel a Palička užasle zírala do trochu provinile se smějící tváře Billa Eversleighe.

„Po Dvojce,“ pokračoval Battle vážnějším hlasem, „vám můžeme ukázat jen prázdné místo. Patřilo panu Ronaldovi Devereuxovi, ušlechtilému mladému muži, který položil život za svou vlast... Jednička — jednička patřila Gerald’u Wadeovi, dalšímu ušlechtilému mladému muži, který zahynul stejným způsobem. Jeho místo zaujala — po mém dlouhém váhání — jistá dáma, která však prokázala, že si ho plně zaslouží a která nám moc pomohla.“

Jednička si jako poslední sejmula masku, a Palička, tentokrát už bez překvapení, hleděla do krásné tváře hraběnky Radzké.

„Mohla jsem si myslet, že jako cizí dobrodružka jste byla příliš dokonalá na to, abyste byla opravdová,“ řekla Palička.

„Ale pořád ještě nevíš to nejlepší,“ ozval se Bill. „Paličko, *tohle je Babe St. Maurová* — vzpomínáš si, jak jsem ti o ní vykládal a jak jsem říkal, že je fantastická herečka? Teď už určitě souhlasíš.“

„Je to tak,“ řekla slečna Maurova s čistým americkým přízvukem. „Ale nejni to zase takový vyznamenání, protože táta s mámou pocházejí z té části Evropy — takže napodobit ten správný akcent nebylo zase tak těžké. Ale v Abbey jsem se jednou málem prozradila, když jsme mluvily o těch zahradách!“

Odmlčela se, a pak náhle dodala:

„Ale nebyla to jenom zábava! Víte, byla jsem skoro zasnoubená s Ronnym, a když na naše pátrání doplatil životem — prostě jsem musela udělat něco pro to, abychom toho ničemu dostali.“

„Jsem z toho úplně zmatená,“ uklouzlo Paličce. „Nic není tak, jak to vypadá.“

„Vlastně je to hrozně jednoduché, lady Eileen,“ ujal se opět slova superintendant Battle. „Začalo to tím, že pár mladých lidí toužilo po troše dobrodružství. První za mnou přišel pan Wade. Navrhl mi, že bychom mohli vytvořit skupinu amatérských spolupracovníků mého oddělení. Varoval jsem ho, že by to mohlo být nebezpečné — ale Gerry nepatřil k těm, které by něco takového odradilo. Řekl jsem mu, že každý, kdo by se ke skupině připojil, musí být na nebezpečí výslovně upozorněn. Jenže si jistě dovedete představit, že tohle nikoho z Wadeových kamarádů nezastavilo.. A tak to všechno začalo.“

„Ale jaký úkol jste jim vlastně svěřil?“ nechápala Palička.

„Pátrali jsme po jednom muži — a potřebovali jsme ho chytit co nejdřív. Nebyl to jenom obyčejný darebák. Pohyboval se ve stejných kruzích jako Gerald Wade a zaměřoval se na krádeže dokumentů mezinárodního významu. V té době už došlo ke dvěma krádežím tajných objevů a bylo zřejmé, že je ukradl někdo, kdo byl velice dobře informován. Moji lidé z Yardu se snažili toho chlapa najít, ale nic nezjistili. Tak to převzali amatéři — a ti to dokázali.“

„Dokázali?“

„Ano. Ale za cenu velkých ztrát... Ten člověk byl opravdu nebezpečný. Zabil dva z nás a podařilo se mu z toho vyklouznout. Ale Sedm Ciferníků se do toho případu zakouslo, a jak říkám, dokázali to. Díky Billovi Eversleighovi jsme ho konečně chytili — přímo při činu.“

„Kdo je to?“ řekla Palička. „Znám ho?“

„Znáte ho velice dobře, lady Eileen. Jmenuje se Jimmy Thesiger. Dneska odpoledne jsme ho zatkli.“

TŘICÁTÁ TŘETI KAPITOLA

Battle vysvětluje

Superintendent Battle pak začal podrobně vykládat, jak se věci seběhly.

„Sám jsem Thesigera dlouhou dobu podezíral. Poprvé na něj vlastně ukázal až pan Devereux tím, co řekl, když umíral. Vy jste pochopitelně interpretovala jeho slova tak, že chtěl vzkázat panu Thesigerovi, kdo má na svědomí jeho smrt — zločinecká organizace jménem Sedm Ciferníků. Takhle ta jeho slova pro nezasvěcené musela znít. Já jsem ovšem věděl, že tohle mít na mysli nemohl. Pan Devereux zřejmě chtěl, aby se Sedm Ciferníků dozvědělo něco o Jimmym Thesigerovi...

Ale podezřívat pana Thesigera se zdálo absurdní — byl to výborný přítel Ronnyho Devereuxe. Jenomže jsem si uvědomil i něco dalšího — že ty krádeže prováděl někdo, kdo se dozvídal i nejdůvěrnější informace. Tedy někdo, kdo buď sám na ministerstvu zahraničí pracoval, anebo měl přístup k informacím o všem, co se tam šustlo. Navíc jsem měl velké potíže zjistit, odkud pan Thesiger bere peníze, které tak štědře utrácel. Příjem, který mu odkázal jeho otec, byl totiž dosti skrovný.

Věděl jsem taky, že Gerald Wade na něco přišel a byl kvůli tomu velice rozčilený. Byl si jistý, že je na správné stopě. Nikomu se sice nesvěřil s tím, co zjistil, nicméně panu Devereuxovi prozradil, že odhalení pachatele je na dosah. To bylo krátce předtím, než oba odjeli strávit víkend na Chimneys. Jak samozřejmě víte, tam také pan Wade zemřel — na první pohled proto, že se předávkoval hypnotiky. Vypadalo to jako jasný případ, ale pan Devereux tomuhle vysvětlení nikdy neuvěřil. Byl přesvědčen, že Gerald Wade byl rafinovaně odstraněn z cesty a že jeden z hostů musí být zločinec, po kterém páseme. Myslím, že se s tímto podezřením panu Thesigerovi téměř svěřil, protože v té době ho ještě rozhodně nepodezíral. Ale v poslední chvíli si to rozmyslel.

Pak udělal velice zvláštní věc: srovnal sedm budíků na krbové římse a osmý vyhodil z okna. To byla výstraha, že Sedm Ciferníků pomstí smrt jednoho ze svých členů — a bedlivě pozoroval, jestli někdo nezareaguje podezřele nebo neprojeví známky strachu.“

„Takže to byl Jimmy Thesiger, kdo otrávil Gerryho Wadea?“

„Ano, namíchal hypnotikum nepozorovaně přímo do whisky se sodou, kterou si pan Wade dal v jídelně, než šel do ložnice. Proto byl tak ospalý, když psal dopis své sestře Loraine Wadeové.“

„To znamená, že komorník Bauer s tím neměl nic společného?“ zeptala se Palička.

„Bauer byl jeden z našich lidí, lady Eileen. Předpokládali jsme, že náš zloděj se bude snažit získat vynález Herr Eberharda, a proto jsme dostali Bauera do vašeho domu, aby dával pozor. Jenže toho nemohl moc udělat. Jak už jsem řekl, Thesiger namíchal smrtelnou dávku drogy Gerrymu Wadeovi bez jakýchkoliv problémů. Později, když všichni spali, položil vedle postele umírajícího Wadea láhev s vodou, sklenici a prázdnou lahvičku od chloralu. To už byl pan Wade v bezvědomí, a tak mohl otisknout jeho prsty na sklenici a lahvičku pro případ, že by vzniklo nějaké podezření... Jak těch sedm budíků na krbové římse zapůsobilo na Thesigera, nevím, rozhodně se však panu Devereuxovi neprozradil. Ale stejně si myslím, že mu to od té doby vrtalo hlavou a byl kvůli tomu nervózní. A myslím taky, že od toho okamžiku si dával na Ronnyho Devereuxe dobrý pozor.

Co se dělo potom, přesně nevím. Pana Devereuxe jsme po Wadeově smrti téměř neviděli. Ale je jasné, že postupoval stejně jako předtím Wade a že také dospěl ke stejnému závěru — že hledaným mužem je Thesiger. Také si myslím, že byl prozrazen stejným způsobem, jako předtím i Gerald Wade.“

„Což znamená?“

„Což znamená Loraine Wadeovou. Pan Wade ji zbožňoval — myslím, že si ji chtěl vzít — nebyla totiž jeho pokrevní příbuzná — a je zřejmé, že jí pověděl víc, než bylo zdrávo. Slečna Loraine Wadeová byla totiž tělem i duší oddána Jimmymu Thesigerovi... Takže teď bylo nutno umlčet i Ronnyho Devereuxe — a ten se z posledních sil pokusil vzkázat Sedmi Ciferníkům, že jeho vrahem byl Thesiger.“

„To je děsné!“ vykřikla Palička. „Kdybych to jenom tušila!“

„Když ono to vypadalo tak hrozně nepravděpodobně. Přiznám se vám, že ani já jsem tomu nemohl uvěřit... Pak přicházíme k těm událostem v Abbey. Vzpomínáte si, že situace tam byla dosti delikátní — zvláště tady pro pana Eversleigha. Vy jste byla s panem Thesigerem jedna ruka... Zaskočilo ho už to, že jste po něm chtěla, aby vás sem vzal. Když potom slyšel, že jste vyslechla, co se dělo na zasedání Sedmi Ciferníků — byl šokován.“

Superintendent se odmlčel a trochu se pousmál.

„A já taky, lady Eileen. Nikdy by mě nenapadlo, že je něco takového možné. Musím říct, že tehdy jste mě doběhla.“

Takže pan Eversleigh stál před dilematem: nemohl vám vyzradit tajemství Sedmi Ciferníků, protože pak by se to dozvěděl i pan Thesiger — a to by nešlo. To všechno se ovšem panu Thesigerovi náramně hodilo, protože měl automaticky důvod, proč potřebuje pozvání do Abbey.

Měl bych říct, že tou dobou už George Lomax obdržel varovný dopis od Sedmi Ciferníků. Udělali jsme to proto, aby se na mě Lomax obrátil a já měl záminku, proč se v Abbey objevit. Jak víte, svou přítomnost jsem nijak neskrýval.“

Superintendent se opět usmál.

„Pan Eversleigh si naoko rozdělil hlídku s panem Thesigerem, ale ve skutečnosti se o hlídání podělil se slečnou St. Maurovou. Byla na stráž v knihovně, a když zaslechla přicházet Thesigera, schovala se za zástěnu.“

Musím říct, že Thesiger si počínal neobyčejně prohnane. Do jisté míry mi řekl naprosto pravdivou historku a přiznávám, že když jsem se dozvěděl o té rvačce a ostatních podrobnostech, moje podezření bylo značně otřeseno a začal jsem uvažovat, jestli nakonec nejsme na úplně špatné stopě. Fakticky jsem věděl o jistých podezřelých okolnostech, které se zdály ukazovat naprosto jiným směrem. Řeknu rovnou, že jsem nevěděl, co si o tom všem mám myslet — dokud jsem neudělal určitý objev, v jehož světle do sebe všechno začalo zapadat.

Našel jsem v krbu ohořelou rukavici, na níž byly stopy po zubech — a v tom okamžiku jsem věděl, že jsem měl přece jen pravdu. Ale řeknu vám, že tomu Thesigerovi to myslelo.“

„Jak to vlastně bylo?“ zeptala se Palička. „A kdo byl ten druhý muž?“

„Žádný druhý muž tam nebyl,“ řekl superintendant. „Nakonec jsem všechny ty události rekonstruoval takhle: v první řadě musíte vědět, že Thesiger a Loraine Wadeová tu akci prováděli dohromady. Slečna Wadeová měla přijet autem, prolézt dírou v plotě a jít k domu. Kdyby ji někdo zastavil, měla připravenou důvěryhodnou historku — tu, kterou pak také řekla. Skutečně se dostala bez potíží na terasu, chvilku potom, co odbily dvě. To byla také doba, na kterou si dojednali schůzku.

Rovnou podotýkám, že ji moji lidé viděli, když přijela. Nezasáhli však, protože měli příkaz nikoho, kdo jde dovnitř, nezastavovat a zadržet jenom ty, kdo by chtěli z Abbey odejít. Chtěl jsem se o našem nepříteli dozvědět co možná nejvíc... Takže slečna Wadeová je na terase, a vzápětí jí k nohám spadne balíček, který zvedne. Po břečťanu slézá na terasu muž a Loraine Wadeová se dává na útěk. Co se odehraje potom? Zápas, a po něm výstřel z revolveru. Co všichni v té chvíli udělají? Poženou se k místu, kde se zápas odehrál. A slečna Wadeová pak v klidu vyklouzne z parku a odjede bezpečně domů i s ukradenými doklady.

Jenže to přesně takhle nedopadne — slečna Wadeová mi vběhne rovnou do náruče. A v té chvíli se hra změní, teď už to není útočná akce, ale obranná. Slečna Wadeová řekne připravenou historku, a ta zní docela přirozeně a pravdivě.

Teď přejdeme k panu Thesigerovi. Jedna věc mi okamžitě byla nápadná: ta střelná rána samotná by nemohla způsobit jeho mdlobu. Buď upadl a udeřil se do hlavy, nebo — hm, nebo prostě vůbec neomdlel. Později jsme vyslechli příběh slečny St. Maurové. Souhlasil s tím, co nám řekl pan Thesiger — jen jedna věc připouštěla i jinou interpretaci. Slečna St. Maurova řekla, že pak, když Thesiger zhasl a odešel ke dveřím na terasu, bylo takové ticho, že si myslela, že zřejmě vyšel ven. Fakt je, že když jste s někým potmě v místnosti a pozorně posloucháte, vždycky slyšíte jeho dech.. Předpokládejme tedy, že pan Thesiger skutečně odešel. Kam šel? Po břečťanu vzhůru do pokoje pana O'Rourkeho — připomeňme, že O'Rourke vypil už večer whisky, do které bylo zamícháno hypnotikum. Pan Thesiger na-

jde papíry, které chce získat, a hodí je z okna Loraine Wadeové, sleze dolů a začne se rvát. Když o tom trochu uvažujete, není to nic obtížného. Stačí pokácet pár stolů, dupat, mluvit střídavě vlastním hlasem a chraptivým šepotem. Nakonec to vyšperkuje dvěma výstřely. Koltem, o němž všichni vědí, vypálí po imaginárním útočnickovi. Pak levou rukou v rukavici vytáhne z kapsy malého mausera a střelí se do měkké části pravé paže. Pistoli vyhodí dveřmi na trávník, zuby si stáhne rukavici z levé ruky a hodí ji do ohně. Když vrazím do dveří, leží v mdlobách na zemi.“

Palička se zhluboka nadechla.

„Ale na tohle všechno jste nepřišel už tenkrát, že ne?“

„Ne, to ne. Naletěl jsem mu úplně stejně jako všichni ostatní. Poskládal jsem si to všechno dohromady až mnohem později. Ta rukavice, to byl jenom začátek. Pak jsem přiměl sira Oswalda, aby vyhodil tu pistoli ven na trávník. Dopadla o hodně dál, než měla. Ale kdyby pravák musel házet levou rukou... Jenomže pořád to bylo jenom podezření, a ke všemu jen docela slabé.

Ale jedna věc mi byla nápadná hned. Ten balíček s dokumenty někdo zcela zřejmě shodil na terasu úmyslně, takže tam někdo měl čekat, aby ho sebral. Pokud by tam slečna Wadeová byla jen náhodou, kdo byla ta pravá osoba? Samozřejmě, ti, kdo nevěděli to, co já, si snadno pověděli: hraběnka! *Ale já jsem věděl, že hraběnka do toho zapletena není!* Takže co z toho plynulo? Že ten balíček byl jednoduše určen pro tu osobu, která ho také skutečně zdvihla. A čím víc jsem o tom přemýšlel, tím divnější mi připadalo, že by se tam slečna Wadeová ocitla v tu pravou chvíli čistě náhodou.“

„Asi to pro vás bylo dost nepříjemné, když jsem za vámi přišla s čerstvým podezřením ohledně hraběnky?“ vzpomínala Palička.

„To skutečně bylo, lady Eileen. Musel jsem vám něco namluvit, abych vás od téhle stopy odradil. A stejně tak to bylo obtížné tady pro pana Eversleighe. Když se slečna St. Maurova probírala z mrákot, bál se, aby neřekla něco, co nemá.“

„Chudák Bill,“ poznamenala slečna St. Maurova. „Musel o mě proti své vůli projevovat zájem — a byl kvůli tomu čím dál vzteklejší.“

„Takže jsem podezříval pana Thesigera,“ pokračoval Battle, „ale neměl jsem v ruce žádný důkaz. Na druhé straně Thesiger byl z vývoje situace dost otřesený. Pomalu si začínal uvědomovat, co to znamená bojovat se Sedmi Ciferníky — a rozhodl se, že musí za každou cenu zjistit, kdo je Sedmička. Nechal se pozvat ke Cooteovým, protože podezříval sira Oswalda Cootea, že tou Sedmičkou je on!“

„Já jsem zase podezřívala sira Oswalda z té krádeže,“ přiznala se Palička, „zvlášť když tam v noci přišel ze zahrady.“

„Toho jsem nepodezíral nikdy,“ řekl Battle, „ale přiznám se, že jsem podezříval toho mládence, co mu dělá tajemníka.“

„Opičáka?“ podivil se Bill. „Opravdu jste podezříval toho dobráka Opičáka?“

„Ano, pane Eversleighi,“ přikývl Battle. „Toho dobráka, co mu říkáte Opičák. Je to neobyčejně výkonný chlapík, který by uměl zorganizovat cokoli, co by si zamluvl. Částečně jsem ho podezříval proto, že to byl on, kdo ukládal tenkrát v noci ty budíky do Wadeova pokoje. Pro něho by bývalo bylo jednoduché tam narafičit sklenici a lahvičku od chloralu. A pak taky proto, že byl levák. Ta rukavice ukazovala přímo na něj — až na jednu maličkost —“

„Kterou?“

„Stopy po zubech — jen muž, jehož pravačka byla vyřazena z činnosti, by si svlékal levou rukavicí pomocí zubů.“

„Takže jste Opičáka vyškrtl ze seznamu podezřelých.“

„Jak říkáte. Pan Bateman by se asi podivil, kdyby se dozvěděl, z čeho byl podezírán.“

„To určitě,“ souhlasil Bill. „Opičák — vzor solidnosti! Jak vás mohlo napadnout, že takový prostřáček boží jako Opičák...“

„No, když už o tom takhle uvažujeme, tak pana Thesigera byste zase mohl popsat jako mládence, který moc rozumu nepobral. Když jsem dospěl k závěru, že to Thesiger jen hraje, zajímalo mě, co si o něm pan Bateman myslí. Krátce řečeno, pan Bateman Jimmyho Thesigera vážně podezříval, a několikrát v tomto smyslu dokonce varoval sira Oswalda.“

„Je to divné, ale Opičák má vždycky pravdu,“ poznamenal Bill. „Je to neuvěřitelné, ale je to tak.“

„Jak už jsem řekl,“ pokračoval superintendant Battle, „poslední dny byl Thesiger pěkně vyděšený. Záhada Sedmi Ciferníků na něj doléhala jako noční můra — prostě nevěděl, odkud hrozí nebezpečí. Nakonec Sedm Ciferníků udeřilo prostřednictvím pana Eversleighe, jemuž patří veškeré uznání za to, že jsme Thesigera dostali. Pan Eversleigh věděl, do čeho jde, a bez váhání riskoval život... Nikoho ale nenapadlo, že do toho budete zatažena i vy, lady Eileen!“

„Panebože, to tedy ne!“ neudržel se Bill.

„Pan Eversleigh navštívil Thesigera s vymyšlenou historkou,“ líčil závěrečné okamžiky dramatu superintendant Battle, „podle níž obdržel určité doklady z pozůstalosti pana Devereuxe. Ty listiny vrhaly podezření na Thesigera a pan Eversleigh, jako dobrý přítel, přiběhl za ním, přesvědčen, že to Thesiger nějak dokáže vysvětlit. Předpokládali jsme, že jestli jsme na správné stopě, Thesiger se pokusí pana Eversleighe odstranit, a dokonce jsme si byli dost jisti, jak to udělá. A Thesiger skutečně hned po tom obvinění nabídl hostovi whisky se sodou. Když pak musel na moment odejít z místnosti, pan Eversleigh nalil whisky do džbánu u krbu a začal předstírat, že droga začíná působit. Jelikož věděl, že Thesiger použije drogu, která bude působit pomalu a nezabije ho okamžitě, pokračoval ve své vymyšlené historce. Thesiger zprvu všechno rozčileně popřel, ale jakmile viděl (nebo si myslel, že vidí), že droga začíná působit, ke všemu se přiznal a panu Eversleighovi řekl, že je jeho třetí oběť.“

Když byl pan Eversleigh domněle téměř v bezvědomí, Thesiger ho odvedl dolů k autu a posadil dovnitř. Předtím, aniž o tom pan Eversleigh věděl, telefonoval Thesiger vám, lady Eileen, a přikázal vám, abyste přijela a všem řekla, že vezete slečnu Wadeovou domů... Až by vás potom našli, slečna Wadeová by odpřisáhla, že jste ji dovezla domů a pak se vydala do Londýna s úmyslem vypravit se do klubu Sedmi Ciferníků.

Pan Eversleigh pokračoval ve své roli a předstíral, že pozbyl vědomí. Sotva oba muži odjeli z Jermyn Street, jeden z mých lidí prohlédl Thesigerův pokoj a našel tam otrávenou whisky, která obsahovala tolik hydrochloridu morfia, že by zabila dva lidi... Také jsme sledovali auto. Thesiger nejdříve zajel ke svému golfovému klubu. Auto s panem Eversleighem zaparkoval stranou a na pár minut se šel

ukázat do klubu, kde vykládal, že si přišel zahrát. To mu mělo poskytnout alibi, kdyby ho potřeboval. Pak se rozjel do klubu Sedmi Ciferníků. Jakmile zahlédl, že Alfréd odešel, dojel ke dveřím, vystoupil a prohodil pár slov k panu Eversleighovi pro případ, že byste ho mohla slyšet, načež vešel do domu a sehrál komedii, při které jste už byla.

Když tvrdil, že jde pro lékaře, fakticky jen bouchl dveřmi, tiše se odplížil nahoru a schoval se za dveřmi této místnosti. Sem vás měla slečna Wadeová pod nějakou záminkou co nejrychleji dostat. Pan Eversleigh se ovšem pěkně vyděsil, když jste se tam najednou objevila, ale usoudil, že bude nejmoudřejší, když bude hrát svou roli dál. Věděl, že máme dům pod dohledem, a předpokládal, že vám bezprostřední nebezpečí nehrozí. Koneckonců, kdyby to bylo zapotřebí, mohl kdykoliv ‚obživnout‘. A když pak Thesiger hodil na stůl svou pistoli a zjevně odešel, vypadalo to, že vám opravdu žádné nebezpečí nehrozí —“ Battle se odmlčel a pohlédl na Billa. „Možná že zbytek byste měl dopovědět vy, pane!“

„Ležel jsem tam na té pohovce,“ začal Bill, „snažil se vypadat, jako by bylo po mně, a byl jsem čím dál nervóznější. Pak jsem slyšel, jak někdo běží ze schodů a jak Loraine vstala a šla ke dveřím. Mluvil s Thesigerem, poznal jsem jeho hlas, ale nerozuměl jsem, co říká. Pak Loraine řekla: ‚Výborně, všechno to perfektně vychází!‘ Načež on řekl: ‚Pomoz mi ho odnést nahoru. Dá nám to zabrat, ale chci je tam mít nahoře oba dva — malé překvapení pro Sedmičku!‘ Nerozuměl jsem úplně, jak to myslí, ale pak mě popadli a trmáceli se se mnou nahoru. Opravdu jim to dalo zabrat, protože jsem byl bezvládný, jak se patří.

Konečně mě sem dopravili, načež Loraine řekla: ‚Praštils ji pořádně? Nепrobere se?‘ A Thesiger, ten zatracený darebák, řekl: ‚Neboj se. Praštil jsem ji vší silou!‘

Načež odešli, zamkli, já otevřel oči — a uviděl jsem tebe! Panebože, Paličko, v životě už mi nebude tak hrozně, jako v té chvíli, kdy jsem si myslel, že jsi mrtvá!“

„Asi mě zachránil klobouk,“ usoudila Palička.

„Částečně,“ soudil Battle. „A částečně to, že Thesigerova pravačka nebyla ještě úplně zahojená. Měl v ní mnohem méně síly, ale

zřejmě si to neuvědomoval... To ovšem není zásluha našeho oddělení. Neohlídali jsme vás, lady Eileen — a to je černá skvrna na téhle operaci.“

„Mám tuhý kořínek,“ řekla Palička. „A taky štěstí... Co mi ale nejde na rozum je, že Lorraine to všechno plánovala s ním. Připadala mi taková křehká, jemná...“

„To byla pentonvillská vražedkyně taky,“ zasmál se Battle. „A zavraždila pět dětí. Na tohle nesmíte dát. Slečna Wadeová má v sobě špatné geny — že její otec skončil ve vězení jen jednou, to bylo pouze nedopatření.“

„Zatkli jste ji také?“

Superintendent Battle přikývl.

„Myslím, že ji nepověsí — poroty mívají měkké srdce. Ale The-siger se bude houpat! A to je dobře, protože je to nejbezohlednější a nejotrlejší darebák, s jakým jsem se kdy setkal... A teď, lady Eileen,“ zakončil Battle svůj proslov, „jestli vás už hlava tolik nebolí, navrhuji menší oslavu. Za rohem je velice přívětivý malý restaurant.“

Palička ochotně souhlasila.

„Mám hlad jako vlk. A kromě toho, musím se seznámit se svými kolegy.“

„Sedmi Ciferníky,“ doplnil Bill. „Hurá! Jestli něco potřebujeme, tak je to šampaňské! Mají tam šampaňské, superintendante?“

„Všechno, co si budete přát, pane. Nechtě to na mně.“

„Pane superintendante, vy jste skvělý muž!“ prohlásila Palička. „Škoda že už jste ženatý. Ale nedá se nic dělat, budu se muset spokojit s Billem.“

TŘICÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

Požehnání lorda Caterhama

„Táti,“ řekla Palička, „musím ti říct jednu novinu. Budeme se muset rozloučit.“

„Nesmysl,“ řekl lord Caterham. „Snad mi nechceš namluvit, že máš tuberkulózu v pokročilém stadiu nebo choré srdce. Tomu prostě odmítám uvěřit.“

„Nemluvím o své smrti,“ ujistila Palička otce. „Mluvím o mém sňatku!“

„Sňatku? To není o mnoho lepší,“ mínil lord Caterham. „Budu muset jít na svatbu, navlečený do patřičných šatů, které budou strašně nepohodlné, a vést tě k oltáři. A Lomaxe pak ještě určitě napadne, že mě v kostele políbí.“

„Panebože, snad si nemyslíš, že si budu brát George?“ vyděsila se Palička.

„Když jsem tě viděl naposled, tak něco podobného viselo ve vzduchu,“ vzpomínal lord Caterham. „A to bylo včera ráno.“

„Budu se vdávat za muže, který je stokrát lepší než George,“ prohlásila Palička.

„To doufám. Ale člověk nikdy neví. Mám pocit, že nejsi zrovna velkým znalcem charakterů! O tom Thesigerovi jsi mi řekla, že to je milý budižkničemu, a podle toho, co se dozvídám teď, tak to byl jeden z nejúspěšnějších zločinců naší doby. Mrzí mě, že jsem se s ním nikdy nesetkal. Uvažoval jsem o tom, že bych do svých pamětí zařadil zvláštní kapitulu o vrazích, se kterými jsem se osobně setkal — a jakýmsi hloupým, technickým nedopatřením jsem tohohle mladého muže nikdy nepotkal.“

„Neblázni, táti,“ ozvala se pochybovačně Palička, „víš přece, že nemáš energii na psaní pamětí nebo něčeho podobného.“

„Nehodlal jsem je psát vlastnoručně,“ vysvětlil lord Caterham. „Mám dojem, že tak to nikdo nedělá. Ale tuhle jsem potkal jedno milé děvče, a ta se tím živí. Shromáždí všechen materiál a všechno sama sepíše.“

„A co budeš dělat ty?“

„Já jí jenom každý den, tak půlhodinku denně, povím pár zajímavostí.“ Po chvilce lord Caterham dodal: „Je to velice půvabné děvče — takové tiché a příjemné.“

„Otče, mám dojem,“ řekla Palička významně, „že až tě opustím, budeš vystaven smrtelným nebezpečstvím.“

„Každý vyhledává takové nebezpečí, které mu vyhovuje,“ řekl lord Caterham filozoficky.

Byl už na odchodu, když se otočil a přes rameno se zeptal:

„Mimochodem, Paličko, koho si tedy bereš?“

„Zrovna jsem uvažovala,“ řekla Palička, „jestli se mě vůbec zeptáš. Beru si Billa Eversleighe.“

Sobecký otec o tom chvíli přemýšlel, pak spokojeně přikývl.

„Výborně!“ pochválil dceru. „Bill hraje dobře golf, vid’? To bychom spolu mohli hrát v podzimním přeboru párů.“

OBSAH

1/ O včasném vstávání	7
2/ O budících	18
3/ Žert, který nevyšel	24
4/ Dopis	34
5/ Muž na silnici	42
6/ Znovu Sedm Ciferníků	48
II Palička jde na návštěvu	54
8/ Jimmyho návštěvnice	60
9/ Plány	67
10/ Palička navštěvuje Scotland Yard	75
11/ Večeře s Billem	81
12/ Pátrání v Chimneys	89
13/ Klub Sedmi Ciferníků	99
14/ Zasedání Sedmi Ciferníků	107
15/ Soudní ohledání	114
16/ Večírek v Abbey	121
17/ Po večeři	129
18/ Jimmyho dobrodružství	136
19/ Paliččino dobrodružství	141
20/ Lorainino dobrodružství	146
21/ Vynález je na světě	152
22/ Příběh hraběnky Radzké	160
23/ Superintendent Battle rekonstruuje	169
24/ Palička se diví	177
25/ Jimmy plánuje	185
26/ Hlavně o golfu	195
27/ Půlnoční dobrodružství	200
28/ Podezření	206
29/ Překvapivé chování George Lomaxe	213
30/ Náhlé zavolání	221
31/ Sedm Ciferníků	230
32/ Palička žasne	236
33/ Battle vysvětluje	240
34/ Požehnání lorda Caterhama	251

AGATHA CHRISTIE

Záhada

Sedmi

Ciferníků

Z anglického originálu *The Seven Dials Mystery* vydaného roku 1994 nakladatelstvím HarperCollins v Londýně přeložil Jan Klíma.

Obálku navrhl Ivan Brůha.

Vydala Euromedia Group k. s. — Knižní klub v Praze roku 2003 jako svou 2144. publikaci.

Odpovědný redaktor Jakub Sedláček.

Technický redaktor David Dvořák.

Počet stran 256.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Tisk GGP Media, Possneck.

Vydání druhé.

V jedné z prvních detektivek anglické královny zločinu, vydané roku 1929, se snaží trojice mladých přátel odhalit pozadí nenadálé smrti svého kamaráda, notorického spáče. Pátrání je přivádí na stopu záhadných Sedmi Ciferníků — ale co vlastně tato dvě slova znamenají? Tajemné pojmenování, které se objevuje nápadně často v různých souvislostech, vzbudí u amatérských detektivů zvědavost, neboť se může stát klíčem k objasnění případu. Je však třeba být na pozoru: zdá se. totiž, že vrahovi jedna oběť nestačí... Rozluštění, které čtenáři velká spisovatelka připraví, bude jako vždy velice nečekané.

ISBN 80-242-0973-X